

ДЖУЛИ АН УОКЪР ЛЮБОВ НА КОЛЕЛА

Част 2 от „Черните рицари АД“

Превод от английски: Illusion, 2016

chitanka.info

На моята страхотна агентка Никол Рескинити. Ти ми даде шанса да следвам мечтите си, при това ме придружава по целия ми път. Нямам думи, с които да опиша благодарността си, затова само ще кажа: Ти си най-добрата. Тази книга е толкова твоя, колкото и моя.

Погледнете в очите на един войник, и можете да познаете, колко войни е преживял.

Уилям Хенри

ПРОЛОГ

— На всяка цена ще променим името. — Франк „Шефа“ Найт спря Хамъра пред невзрачната, сглобяема постройка и погледна към ръчно изрисуваната дървена табела, висяща пред входната врата: Becky's Badass Bike Builds^[1].

— Твърде много алитернация за твоя вкус? — изкикоти се Бил Райхарт от седалката до шофьора, докато разкопчаваше предпазния си колан, след което отвори вратата.

Леденият зимен вятър нахлу във вътрешността на превозното средство и подсети Франк да вземе черната си плетена шапка от таблото. Нахлузи я на главата, покривайки ушите си, преди да вдигне ципа на зимното си яке до брадичката.

Ако това нещо действително проработеше, тогава щеше да му се наложи да свикне със зимите в Чикаго. Разбира се, минусовите температури бяха нищожна цена, която трябваше да плати, за едно добро, солидно прикритие на новата си охранителна фирма. Щеше да бъде дяволски добра маскировка за всички момчета, които бе привлякъл от различните клонове на въоръжените сили. Щяха да се представят за механици и мотоциклетни манияци, присъединявайки се към бизнеса с поръчкови мотори Харли на малката сестричка на Бил. Особено след като повечето от тях бяха мускулести, татуирани и — без задължителната военна пострижка — достатъчно занемарени, за да минат за членове на Хел'с Ейнджълс^[2].

Той слезе от Хамъра и наведе глава срещу порива на вятъра, който го удари в лицето като с леден юмрук. Пъхна ръце дълбоко в джобовете на якето си и се затътри към входната врата по пътеката, която някой беше изринал в дебелия снежна покривка.

С ръка, облечена в ръкавица, Бил натисна звънеца и пет секунди по-късно зад металната врата се чу шум, от който косъмчетата на тила на Франк настръхнаха.

Как разбираш, че си бил в бизнеса прекалено дълго? Когато познаеш звука от зареждането на 45-ти калибър от метър

разстояние, ето как.

— Кой е? — попита дълбок, предпазлив глас отвътре.

— Мислех, че тя знае, че ще дойдем — изсъска през рамо към Бил Франк.

— Знае. — Бил се усмихна. — Но също така знае, че никога не може да бъде твърде предпазлива в този квартал.

И това не беше лъжа. Графитите, които се виждаха по всички вертикални повърхности в продължение на шест пресечки във всяка посока, даваха ясно да се разбере, че се намират в центъра на територията на банда, с която никой не биваше да се шегува. Тук господстваха The Vice Lords^[3] и те искаха да бъдат дяволски сигурни, че всеки го знае.

Повишавайки глас, за да надвика воя на вятъра, Бил изкрещя:

— Отвори проклетата врата, голяма маймуно! Замръзнаха ни задниците тук!

И това съвсем не беше лъжа. Франк дори не можеше да обясни на семейните си скъпоценности защо тази сутрин не облече чифт термобельо, а предпочете да нахлузи върху голия си задник само панталоните.

Голяма грешка. Огромна.

Такава, каквато със сигурност нямаше да направи отново.

Входната врата се отвори с оглушителен трясък и те бяха посрещнати от гигантски червенокос мъж, който изглеждаше така, сякаш трябваше да носи маска на лицето и трико, докато разбива сгъваем стол в гърба на някой тип.

Франк почти можеше да чуе провикването на Майкъл Буфер: „Гооооточи ли сте за бооой?“^[4]

— Манус — каза Бил, прекривайки прага и махна към Франк, — това е Шефа. Шефе, запознай се с Манус. Той и братята му работят като охрана при сестра ми.

Франк изчака Манус да мушне пистолета в колана на дънките си, преди предпазливо да пристъпи в малкото, облицовано с плочки антре. Стените бяха покрити с ръждясали регистрационни табели на мотоциклети и веднага, след като вратата се затвори зад гърба му, ноздрите му бяха нападнати от миризмата на моторно масло и прегорял метал.

— Ти си човекът, дето смята да става партньор на Беки? Искаш да инвестираш малко пари и да се научиш как се правят мотори? — попита Манус, докато разтърсваше ръката на Франк. По червендалестото лице на едрия мъжага се разля усмивка, която накара всички лунички да се слоят в една.

Да, това беше историята, която бяха разпространили, докато успееше да организира нещата...

— Все още не съм решил — отговори той уклончиво, а усмивката на Манус се разшири още повече.

— Това е само защото не си виждал моторите на Беки — похвали се червенокосият гигант. — След като го направиш, сам ще поискаш да й дадеш всичките си спестявания и да те научи на всичко, което знае.

Франк вдигна рамене, сякаш искаше да каже: *Ще видим* и погледна към Бил, който в момента отваряше следващата врата — двойна, от стъкло.

Ушите му бяха незабавно атакувани от пронизителен шум.

Гърмящите ритми на твърдия рок се състезаваха с адския стържещ звук и вой от шлайфане на метал. Франк устоя на изкушението да си запуши ушите, когато последва Бил в работилницата за поръчкови мотори, заобикаляйки няколко броя високотехнологични машини.

И тогава всяка мисъл за кървящите му тъпанчета се изпари от съзнанието му.

Защото очите му се приковаха в най-красивия и необичаен мотор, който бе виждал. Машината бе закрепена върху подежник за мотоциклети. Резервоарът и калниците бяха боядисани в ярко, неоново синьо и искряха във всички цветове на дъгата от силната светлина на лампите. Имаше сложна на вид двойна изпускателна тръба, екстравагантно издължена рама и извити, почти причудливи предни вилки. По него имаше толкова много хром, че очите те заболяваха, само като го погледнеш.

С една дума: изкуство.

Това правеше работата му, извършена по възстановяването на неговия ретро Харли Дейвидсън от 1952 година, да изглежда като аматорско занимание.

И точно когато си мислеше, че нищо повече не може да го шокира, звукът от шлайфане на метал постепенно замря и една млада

жена излезе зад мотора с ъглошлайф в едната ръка и метална скоба в другата.

Франк почти си глътна езика.

Това не можеше да бъде...

Но очевидно беше.

Защото в мига, в който жената ги видя, изпищя, спря музиката, която се лееше от тонколониите на стар касетофон, и пусна двата инструмента върху платформата на подежника, преди да скочи в ръцете на Бил. Прегърна го здраво и го целуна по бузата със звучно мляскане, което се чу особено силно във внезапната тишина на работилницата.

Това беше Ребека „Бунтарката“ Райхарт, малката сестра на Дивия Бил.

„Малка“ беше точната дума. Франк бе готов да изяде рокерските си ботуши за вечеря, ако тя надвишаваше дори и с пет сантиметра метър петдесет и два.

Той нямаше представа какво трябва да очаква от една жена, която сама ръководеше собствена работилница за направа на мотоциклети, но не и това. Дълга руса коса, опъната назад в стегната конска опашка, шоколадово кафяви очи, заобиколени от гъсти тъмни мигли и красиво, невинно лице, което по една случайност беше неговата слабост, когато ставаше въпрос за жени.

Нещо в този скромн, типично момичешки образ винаги успяваше да го повали на колене.

Е, по дяволите!

Най-сетне Бил я пусна да стъпи на земята и тя застана пред Франк, като сложи малките си, изцапани с грес ръце върху стройните си, облечени в дънков плат бедра. Поради някаква необяснима причина той почувства, че трябва да изправи рамене.

Това вероятно беше така, защото тя имаше същия непреклонен поглед като шибания гаден старшина от базата, в която той се бе обучавал.

— И така — жената наклони глава на една страна и опашката ѝ се спусна през рамото като гладко, златно въже, — вие трябва да сте непобедимия Франк Найт. Били почти нищо не ми е разказвал за вас.

И този глас...

Беше нежен и дрезгав. Точно гласът, който принадлежеше единствено на спалнята.

— Всички ме наричат „Шефа“ — успя да промърмори той.

— Мисля, че ще се придържам към Франк — отвърна тя и му намигна. И поради някаква причина единият му клепач започна да играе. — В крайна сметка, тук може да има само един шеф и това съм аз. Сега, чух, че искате да влезете в бизнеса с поръчкови мотори?

— Все още го обмислям. — Франк не можеше да не забележи как тя вирна носле или как малките ѝ гърди напират под меката тъкан на изцапаната ѝ с боя тениска с дълъг ръкав.

Човече, стегни се!

— Добре тогава — кимна Беки и мина покрай него, отправяйки се към входната врата, — нека да отидем да погледнем мотора, който сте докарали със себе си, и да видим дали изобщо имате някакъв талант за тази работа.

За части от секундата спусна поглед по нежните извивки на бедрата ѝ, които леко се полюшваха, след което си наложи да се съсредоточи в една точка над главата ѝ, докато я следваше покрай различните машини. Бил беше точно зад него, което му помогна да държи очите си далеч от трофея... така да се каже. Тъй като последното нещо, което искаше, бе приятелят му да го хване, докато гледа влюбено сестричката му.

Ставаше въпрос за гаф с епични размери. Защото изобщо не му харесваше идеята един от рокерските ботуши на Бил, номер 44, да се заби в задника му.

Щом стигнаха до първите стъклени врати, тя откачи дебел розов гащеризон от една кука на стената. Балансирайки първо на единия, после на другия крак, влезе в дрехата и вдигна ципа, преди да откачи от втора кука светлолилава плетена шапка и да я нахлузи на главата си.

Изглеждаше нелепо. И женствена. И така дяволски сладка.

Той стисна зъби и си напомни три неща. Първо, че е твърде млада за него. Второ, ако всичко вървеше по план, то независимо от това, което тя си мислеше, той щеше да ѝ бъде шеф. И трето, беше дал обещание да не...

— Колко пари мислите да инвестирате? — Тя прекъсна мислите му, докато буташе двойните врати и излезе в преддверието.

Толкова, колкото е необходимо...

— Ще говорим за това по-късно. — Той затаи дъх в очакване да види как ще реагира на авторитетния му тон и неговия отговор. Това беше един вид тест, за да определи дали имаше надежда двамата да работят заедно.

Тя го погледна за един дълъг момент, кафявите ѝ очи сякаш проникнаха в мозъка му, след което сви рамене.

— Както искате.

Когато Беки отвори външната врата, той отново наведе глава срещу ледения вятър. Тримата тръгнаха бавно през снега към малкото, затворено товарно ремарке, закачено зад Хамъра и Франк измъкна с вкочанените си вече от студ пръсти ключовете от джоба си. След като отвори задната врата на ремаркетото, младата жена не изчака покана и скочи вътре.

Той и Бил останаха да я наблюдават как обикаля реставрирания мотоциклет, преди да клекне в близост до ауспуха.

— Сам ли свършихте цялата работа? — попита тя.

Моторът, с който беше толкова горд само преди тридесет минути, сега му изглеждаше евтин и без всякакво въображение в сравнение с нейния.

— Да — призна той и беше изумен, че всъщност се чувства нервен. Защото може би тя нямаше да се съгласи да работи с него.

— Заварките ти са много неспособни — каза Беки, прокарвайки пръст по една от тях, като в същото време си мислеше, че в действителност е адски добър. — Но е очевидно, че си свестен механик, а точно сега аз се нуждая от един много добър такъв. Плюс това — младата жена се изправи и му намигна, — би било хубаво да имам всеки ден около себе си един голям, як сладур като теб. Една наслада за окото, когато музата ме изостави.

Франк отвори уста... но от нея не излезе нищо. Можеше само да се вира и да мига като объркан бухал.

Мамка му, нима флиртуваше с него?

Беше спасен от необходимостта да търси какъвто и да е отговор — благодаря ти, мили Боже! — когато Бил изръмжа:

— Стига, Беки! Сега не му е времето, а и Шефа определено не е твоят човек.

— Не е? — Тя повдигна вежди, като се обърна към Франк въпросително.

Най-сетне той успя да намери гласа си.

— Не. — Поклати глава, опитвайки се да преглътне буцата, заседнала в гърлото му.

— Е — жената сви рамене, напълно равнодушна от явния му отказ, — не можеш да обвиняваш едно момиче, че не е опитало. — Беки му подаде ръка. — Аз съм за, партньоре. Това означава, че дойде времето да науча точно колко мислите да инвестирате.

— Бил ще ви запознае с всички подробности. — Заобикаляйки нейния въпрос, той стисна ръката ѝ, само за кратко, преди да я пусне, по-нетърпелив да се махне от там, отколкото му се искаше да си признае.

Тя отново направи онова нещо с накланянето на главата. Онова, което караше косата ѝ, вързана на опашка, да се плъзне през рамото ѝ. После се взря в него за един дълъг момент, през който Франк си помисли, че сърцето му ще изскочи направо през устата, ако бучката, заседнала в гърлото му, не му пречеше.

Тогава Беки сви рамене и каза:

— Чудесно. Продължавай да се правиш на много потаен. Изобщо не ми пука, докато можеш да плащаш в зелено.

След тези думи тя скочи от ремаркетото.

Франк мръдна леко встрани, за да я наблюдава как крачи през снега до входната врата на работилницата. Веднага след като изчезна вътре, той се обърна към Бил.

— Сигурен ли си, че е достатъчно надеждна? Изглежда ми малко импулсивна.

Импулсивна, и арогантна, и безочлива, и... прекалено сладка, за нейно добро.

Бил се усмихна и скръсти ръце на гърдите си.

— Въпреки всички доказателства за противното, Беки е стабилна повече, отколкото е възможно. Може напълно да разчитаме на нея да запази нашите тайни. Имаш думата ми.

— А какво ще кажеш за йерархията? Как ще реагира, когато осъзнае, че аз командвам?

Бил го плесна по рамото с тежката си длан и се засмя.

— Изобщо не се съмнявам, че можеш да се справиш с нея, Шефе.

Хм, дали!? Искаше му се да може да сподели увереността на приятеля си. Защото имаше едно нещо, което той можеше да подуши от километри разстояние, и това бяха неприятностите.

А Ребека Райхарт?

Е, тя беше най-голямата...

[1] Becky's Badass Bike Builds — Жестоките мотори на Беки. — Б.пр. ↑

[2] Hell's Angels — световен рокерски клуб. — Б.пр. ↑

[3] The Vice Lords — втората по големина Чикагска улична банда. — Б.пр. ↑

[4] Michael Buffer — американски говорител на мачовете по борба и професионален кеч. Знаменитата му фраза е: „Пригответе се за бой!“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Три и половина години по-късно

Пирати...

Брей! Такова нещо не се вижда всеки ден.

Това беше първата мисъл на Беки, когато се шмугна през ниската врата на каютата на единадесет и половина метровия катамаран „Серендипити“ и излезе на жаркото екваториално слънце.

Втората ѝ мисъл, много по-подходяща, беше: *О, по дяволите!*

Ив — дългогодишна нейна приятелка и собственичка на „Серендипити“ — се олюляваше несигурно и се взираше с широко отворени от ужас очи в трима мръсни, боси мъже, държащи много стари АК-47. Изглеждаха така, сякаш знаеха как да ги използват. Четирима други, също толкова кльощави и раздърпани мъже стояха в паянтова малка лодка, вързана за кърмата на катамарана.

Добре, така... явно бяха надули рок музиката прекалено високо, щом не успяха да чуят стържещия звук на ръждясалия извънбордов двигател на пиратската лодка, приближила към тях.

— Ив — промълви тя, с черешова близалка в устата, докато сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите и кожата на скалпа ѝ тръпнеше, сякаш невидими мравки пълзяха по него. — Просто запази спокойствие, чу ли?

Да. Спокойствие беше ключът. Ако запазеха спокойствие, може би нямаше да се озоват на дъното на океана, смазани под огромната тежест на тоновете вода или под още по-ужасяващата тежест на потен мъж, който не знае значението на думата *не*.

Когато Ив не ѝ отговори, тя хвърли поглед към приятелката си и забеляза, че горката жена бе придобила цвета на патладжан.

— Ив — повтори с толкова настойчивост, колкото можеше да си позволи, имайки предвид, че последното нещо, което искаше, бе да дразни вече нервния пират, който най-вероятно страдаше от класически случай на синдрома сърби ме пръста да натисна спусъка, — трябва да дишаш.

Ив преглътна тежко, след което несигурно си пое дъх.

Добре, чудесно. Проблем номер едно: Ив да не изпадне в несвяст — решен. Проблем номер две: да бъдат взети за зложници от пиратите — е, за това щеше да е необходима малко повече изобретателност.

Докато блъскаше глава да измисли начин за излизане от сегашното им затруднение, от вътрешността на каютата се разнесе гласът на Джими Бъфет, който пееше: „Да, аз съм пират. С двеста години закъснение.“

Наистина ли, Джими? И го пееш точно сега?

При нормални обстоятелства тя щеше да бъде първата, която да оцени тази ирония. За съжаление, това тук беше всичко друго, но не и нормални обстоятелства.

Най-младият и най-дребният от пиратите — носеше превръзка на едното си око... *не може да бъде!* — я погледна със здравото си око и тя вдигна ръце във въздуха в общоприетия жест: *аз съм невъоръжена и готова да сътруднича.* Но този бърз поглед бе цялото внимание, което й отдели, преди да върне свирепия взор на здравото си око върху Ив.

Беки отново погледна към приятелката си и... о, не! О, *мамка му!*

— Ив, бавно, много бавно искам да сложиш ножа на палубата и да го изриташ далеч от себе си. — Постара се да запази тона си спокоен и добронамерен. Пиратите печелеха парите си от откупи за кораби и пленници. Ако успееше да я спре да не направи нещо глупаво — о, като например да се спусне като банши^[1] с нож в ръка към въоръжените до зъби пирати — вероятно щяха да излязат живи от тази ситуация. За съжаление, се оказа се, че Ив бе престанала да я слуша. — Ив! — изсъска през зъби. — Остави долу ножа! Бавно! И го изритай надалеч!

Този път думите й достигнаха до нейната приятелка.

Ив погледна към дългото, тънко острие, което стискаше в юмрука си. От краткия проблясък на объркване, появил се в очите й, стана ясно, че не знае, че все още държи ножа, с който бе филетирала паламуда, уловен за обяд. Но бързото осъзнаване на този факт превърна обърквания й израз в ужасяващ страх.

Беки заряза всички опити да остане тиха и спокойна.

— Дори не си го помисляй! — кресна тя.

Двама от мъжете на палубата обърнаха рошавите си глави към нея, допряха до кльощавите си рамене дървените приклади на автоматичните оръжия и като зли, черни очи двете дула на калашниците се фокусираха право в лудо биещото ѝ сърце.

— Не можеш да участваш с нож в престрелка — прошепна тя, вдигайки още по-високо ръце и се опита да преглътне сухата като Сахара буца в гърлото си. — Всеки знае това.

С ъгълчето на окото си видя как Ив се наведе напред, непогрешимият тъп звук от удара на острието в дървената палуба беше музика за ушите ѝ.

— Вижете, момчета — обърна се към групата мъже Беки, невероятно облекчена, когато зловещите дула на тези стари, но все още смъртоносни автомати отново се насочиха към палубата. *Това им е хубавото на АК-то*, беше ѝ казал веднъж Били, *те ритат като проклет кон, по-прости са от тест по математика за детската градина, но силата на удара им е като на варел, пълен с пясък. Руснаците със сигурност знаят как да направят едно дяволски надеждно оръжие.* Кое то, предвид сегашното ѝ положение, беше всичко друго, освен страхотно. — Намираме се в сейшелски води. Вие нямате никаква власт тук.

— Не, не, не — отвърна на английски със силен акцент дребният пират с превръзката на окото. — Само ние има власт в тия води. Ние сомалийски пирати.

— О, Господи! — изхриптя Ив, докато поставяше трепереща длан на гърлото си и завъртя очи.

— Да не си посмяла да ми припадаш сега, Ивлин Ейдънс! — заповяда ѝ Беки, чийто мозък заплашваше да експлодира само при мисълта за това какво можеше да се случи на една красива, изпаднала в безсъзнание жена в ръцете на сомалийски пирати наред Индийския океан.

Ив се олюля, но успя да остане на крака, здраво стъпила върху леко поклащащата се палуба.

Добре. Много добре.

— Ние нямаме пари. Нашите семейства не са богати — заяви Беки. Кое то почти бе вярно, що се отнасяше до нея. Ив обаче беше богата като Крез. За щастие, пиратите нямаше как да знаят това. —

Няма да получите никакъв откуп за нас. Ще ви струва много повече да ни храните и подслоните, отколкото някога ще получите от семействата ни. И тази лодка е двадесетгодишна. Тя не си струва горивото, което ще ви е нужно, за да я върнете обратно в Сомалия. Просто ни пуснете да си идем и ние ще забравим, че това някога се е случвало.

— Не, не, не. — Младият пират поклати глава, както изглежда отрицанието в неговия речник вървеше само в тройка. Тъмното му око блестеше от вълнение и Беки забеляза, че в средата на черната му превръзка има залепен кичозен малък кристал, с което ѝ напомни на едноокия Уили от „Дяволчетата“.

Божичко, става все по-добре и по-добре!

— Вие американец. — Той се ухили доволно, разкривайки криви, жълти зъби. Леле, беше готова да заложи най-добрия си заваръчен апарат, че този никога не бе виждал четка за зъби или тубичката на Колгейт. — Америка плаща големи пари.

Беки изсумтя, не можа да се сдържи. Дребосъкът се заблуждаваше много.

— Може би не сте чували, но това е политика на правителството на САЩ — да не преговарят с терористи.

Едноокият Уили отметна назад глава и се разсмя, ребрата му щръкнаха болезнено под тъмната кожа на тялото му.

— Ние не терористи. Ние сомалийски пирати.

Все тая!

— То е едно и също — прошепна тя и погледна към другите мъже, които стояха нащрек, но и изглеждаха леко апатични, сякаш не разбираха и дума от това, което бе казано.

Добре, значи Уили беше единственият, който говореше английски.

Беки не можеше да реши дали това е добре, или зле.

— Не терористи! — извика той, от устата му се разхвърчаха слюнки. — Пирати!

— Добре, добре — каза Беки успокояващо, смекчи тона си, но запази сарказма в езика си. — Вие сте пирати, а не терористи. Разбрах. Но това не променя простия факт, че нашето правителство няма да ви даде нищо повече от едно тежко отравяне с олово. И нашите семейства не разполагат с нито цент, за да ви платят.

— О, те плаща. — Той се усмихна и за пореден път показва зъбите си с цвят на урина. — Те винаги плаща.

Кое то, за съжаление, може би беше вярно. Някой винаги идваше с голямата пара — залагаха всичко, което имаха и дори много повече от това — когато животът на любимия човек беше в опасност.

— Така че — каза той, като застана до нея, оглеждайки я от горе до долу, от което по гръбнака ѝ се втурнаха тръпки от отвращение, — отиваме Сомалия сега.

И тя се закле, че ще погълне собствения си език, преди някога да си помисли за следващите думи — защото в продължение на три и половина много дълги години онзи голям задник изобщо не ѝ обърна внимание, въпреки че тя бе малко влюбена в него... е, добре де, много влюбена в него. Но всичко се свеждаше до това... тя имаше нужда от Франк.

Защото, както винаги я беше уверявал, че ще се случи, бе успяла да попадне в една голяма, воняща купчина от неприятности, от която нямаше надежда за бягство.

Мразеше, когато този човек се окажеше прав.

* * *

*Конферентната зала на флотския разрушител, самолетоносач
Патън*

Шест дни по-късно

Франк много мразеше, когато се окажеше прав.

— Е, Бил — каза той и за пореден път прехвърли подробния план за спасяването на Беки и Ив. Не би позволил нещо в тази операция да се обърка, не и когато живота на Беки бе заложен на карта. — Изглежда малката ти сестра най-накрая цопна в една голяма, воняща купчина от неприятности. Винаги съм знаел, че това ще се случи един ден.

Подпрял обутите си в кафяви кубинки крака на конферентната маса, Бил спокойно четеше поомачкан екземпляр на „Гроздовете на гнева“, все едно в момента малката му сестричка не се намираще в ръцете на въоръжени сомалийски пирати.

Просто невероятно!

Но Бил си беше такъв. Копелето беше самото олицетворение на спокойствието — винаги, дори когато бе затънал до гуша в жиците на взривно устройство. Ето защо два часа, след като Франк реши да отвори собствена частна работилница, той назначи Бил от Alpha Platoon^[2]. Командващият офицер на Alpha още не можеше да му прости тази негова малка маневра, но Франк изобщо не го интересуваше, тъй като в рамките на специалните части беше общоизвестен факт, че никой не може да се справя по-добре от Дивия Бил Райхарт с нещата, които предизвикваха експлозия. А Франк не признаваше нищо по-добро от абсолютно най-добрите мъже — елита на елита — за Черните рицари АД.

— Тя не се е изпречила нарочно на пътя на сомалийските пирати, Шефе — промърмори Бил, близна пръст и прелисти страницата.

— Не ме интересува дали е нарочно, или не. — Той едва не получи удар, когато думите извикаха в съзнанието му образа на Беки в жестоките ръце на тези безмилостни главорези. — Но е факт, че трябваше да предвиди това, преди да пътува в тази част на света.

— Водите на Сейшелиш се считат за сигурни. Пиратите никога не са нападали кораб близо до остров Асумпсион, ето защо с основание може да се приеме, че жените са смятали, че ще са в пълна безопасност — изръмжа Ямин Агаси.

Франк погледна към едно от най-новите попълнения на Черните рицари и не за първи път усети тръпката на страх, плъзнала по гръбнака му. Как можеше да се вярва на човек, който знаеше, че прилагателното име на Сейшелите е Сейшелиш?

И ни най-малко не му помагаше в случая това, че Беки бе нарекла Агаси „Ейнджъл“, защото лицето на мъжа бе толкова съвършено, че изглеждаше почти неземно. Разбира се, пластичните операции, през които бе преминал след бягството си от израелския Мосад и преди Чичо Сам да реши да го скрие при Франк в „Черните рицари“, без съмнение имаха нещо общо с перфектните му черти.

Проклет хубавец!

Което само напомни на Франк за всички други проклети хубавци, които работеха за него. Тези, които бяха по задачи, когато получиха обаждането за откуп на Беки, и се наложи да хване следващия курс на самолетоносача Патън само с Бил и ШН — сърдечно и мило военно съкращение на шибан новобранец.

— Да, във водите на Сейшелиш — той изрично наблегна на думата — никога досега не е имало пиратски нападения, но военни кораби от цял свят увеличиха патрулирането и обезпечаването на търговските маршрути в тесния като гърло на бутилка Аденски залив и всеки, който има поне малко мозък, може да се досети, че това е подгонило пиратите още по на юг от Африканския рог. Така че очевидно е било само въпрос на време във водите около Сейшелиш и Мадагаскар да започне пиратска дейност.

Хм, само защото не знаеше прилагателното име на Сейшелските острови, не означаваше непременно, че е пълен идиот. Той знаеше забележително много за доста неща, въпреки че неговият речник — щедро изпъстрен с многобройни ругатни — по принцип сочеше друго.

— Това наистина не е по тяхна вина и ти го знаеш — каза тихо Бил и без да сваля очи от текста, обърна на следващата страница.

— Разбира се, че е — изръмжа Франк, като рязко вдигна ръце във въздуха и се намръщи, щом възпаленото му рамо нададе вой в знак на протест срещу внезапното движение. По дяволите, да остареееш беше наистина... гадно. — Тя не трябваше да заминава на тази глупава ваканция в другия край на света, където водите гъмжат от пирати. Ако е искала малко пясък и слънце, то има много хубави плажове във Флорида и Калифорния, на американска територия — наблегна на последните думи, раздвижи рамото си и отвори ципа на джоба на своя къс панталон, за да извади вярното си шишенце с ибупрофен.

Напоследък нямаше ден, в който да не пие обезболяващи...

По дяволите!

И лека-полека започваше да има чувството, че е само на крачка от метамуцила и виаграта, а това наистина го вбесяваше.

— Аз нямах предвид Беки — каза Бил, — въпреки че знаеш, както и аз, че само една разходка по плажа във Флорида или Калифорния през почивните дни няма да ѝ помогне. Трябваше да се махне много надалеч, за да си прочисти главата.

За Бога! Защо никой не бе съгласен с неговото решение да не позволява на Беки да рискува глупавата си глава, ставайки един от членовете на екипа му. Нима изведнъж всички бяха напълно луднали на тема: „Ти уби зайчето“?

Очевидно. Защото, преди да разбере и да може да прекрати техните действия, някои от Рицарите бяха започнали да я обучават —

вероятно след многократно настояване от нейна страна — на такива съмнителни умения като компютърно хакерство, стрелба със снайпер, взривни вещества, унищожаване с експлозиви, ФБР техники за разузнаване... и само Бог знае какво друго. Все още обмисляше някои наистина изобретателни начини да убие хората си заради това.

Беки трябваше да бъде тяхното прикритие. Нищо повече. Точка по въпроса.

Разбира се, младата жена представляваше много повече за него. Тя беше проклятието на неговото съществуване и едновременно с това мечтата, за която не смееше да си позволи да мисли, а и не трябваше.

— Когато казах, че в действителност вината не е тяхна, имах предвид пиратите — продължи Бил.

Моля?

Франк замръзна, ръката му, в чиято шепа имаше няколко таблетки ибупрофен, увисна на половината път към устата му.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? Разбира се, че пиратите са виновни.

— Не казвам, че не трябва да бъдат наказани, но Сомалия няма функциониращо правителство от двадесет години — обясни Бил и с един от мазолестите си пръсти обозначи мястото, до което бе стигнал в романа. — Поради тази причина риболовните им райони са почти опоскани от чужденците. Да не говорим, че цунамито през 2004 година изхвърли тонове токсични отпадъци на брега.

— Сополивозелено море! — промърмори Ейнджъл. — Не море, а прищипана мъдица!^[3]

Какво, по дяволите?, помисли си Франк.

Бил рязко обърна глава, лицето му изразяваше шок.

— „Одисей“?

Ейнджъл вдигна рамене.

— Стори ми се подходящо.

Аха, значи говореха за някаква книга?! Точно сега?

— Дяволите да го вземат! — изръмжа Франк невярващо. — Може ли да се върнем на въпроса?

— Да — съгласи се Ейнджъл. — Мисълта на Бил беше, че поради замърсяването, цунамито и свръх улова, първите прояви на пиратство в близост до бреговете са били форма на самосъхранение.

Това са били обикновени хора, които са защитавали икономическите си ресурси — морето.

— Точно така — кимна Бил към бившия агент на Мосад.

— Страхотно! Просто страхотно! — Франк хвърли хапчетата, които все още стискаше в шепа, в гърлото си и ги преглътна без помощта на вода. — От всички Рицари, които биха могли да бъдат свободни от мисия, аз се натъкнах точно на Платон и Аристотел. И, кълна се в Бог, ако вие двамата продължавате да поклащате глави и да се съгласявате един с друг, то ние ще започнем да ви купуваме съответните дрехи.

Франк вероятно можеше да разбере способността на Ейнджъл да се разграничава от ситуацията достатъчно дълго, за да получи добър поглед върху цялостната картина, но Бил? Малката му сестричка беше в ръцете на сомалийските пирати и то в продължение на почти една седмица!

— Не че няма да бъде щастлив да взривя всички тях и да ги пратя в гостоприемните ръце на Аллах, ако падне дори косъм от главата на сестра ми — добави мрачно Бил, заплашителна усмивка изкриви едното ъгълче на устата му.

Франк повторно извърна глава и се втренчи в него с изумление.

Хората мислеха Франк Найт за много страховит с неговия огнен темперамент, но сега, като слушаше Бил как спокойно говори за убиване на пиратите, след като току-що ги бе оправдал заради трудното им положение, кръвта му се смръзна.

Това беше също като разликата между да държиш в ръка готова да избухне граната и да стъпиш върху торба боклук край пътя в Кандахар. При първото: гранатата, при всички положения ще избухне, няма съмнение за това, така че я хвърляш толкова силно, колкото можеш и по възможност най-далече. А при второто: торбата изглежда напълно безобидна, докато изведнъж не се разкъса и от нея се изсипят стотици кървави парчета.

Хм. Така стояха нещата. Франк беше много щастлив, че старото момче Били беше на негова страна.

— А ти? — обърна се той към Ейнджъл. — Имаш ли проблем да убиеш бедните сомалийски пирати, ако се стигне дотам?

Загадъчният израелец вдигна идеално оформените си вежди.

— Ни най-малко.

Добре. Поне можеше да разчита...

Вратата на заседателната зала се отвори и командир Джон Л. Патерсън влезе вътре.

* * *

— Защо непрекъснато пишеш тези бележки? — попита Ив, когато Беки затвори тетрадката и мушна химикалката в спиралата отстрани.

— Защото — тя се огледа наоколо, за да се увери, че Едноокия Уили не беше наблизо, — дроновете за наблюдение, летящи над нас, имат абсолютно прецизни камери. Просто споделям с момчетата, за да знаят какво става, и ги информирам, доколкото мога. Не искам Били или някой от другите да се тревожи твърде много.

Ив наклони назад глава и се загледа в синята шир на безоблачното небе, а след това хвърли към приятелката си скептичен поглед.

До тази сутрин, когато Едноокия Уили я блъсна долу до Ив, те бяха държани разделени в противоположните страни на палубата. Това вероятно беше така, защото през първите шест часа от залавянето им, тя не само се опита да повреди двигателя на „Серендипити“, а и сложи отрова за мишки в храната на пиратите. Без съмнение, сомалийците си мислеха, че е най-добре да я държат далеч от приятелката ѝ, ако решише да потърси помощ от Ив в някакъв нов план за бягство.

— Хм, аз не... не виждам никакви дронове за наблюдение — каза Ив, по изражението на умореното ѝ лице ясно се четеше убеждението, че слънцето в Индийския океан окончателно е сварило мозъка на Беки и го е превърнало в жалко подобие на преварена скарида.

Беки само се усмихна. *Горката Ив*. Последните шест дни бяха изпълнени със страх, а за някой като приятелката ѝ, свикнала да ѝ угаждат и да я закрилят, сигурно са били наистина ужасни.

— Той мина отдавна — обясни Беки спокойно като се опита да вложи в тона си достатъчно увереност, за да вдъхне смелост на сломената жена. — Ако съм преценила правилно, той лети на всеки

три или четири часа. И остава в полезрение само около шестдесет секунди.

Ив преглътна конвулсивно и отново погледна към небето.

— Не съм забелязала нещо да лети над нас.

— Не би и видяла, ако не знаеш какво да търсиш. Те летят толкова високо, че могат да се забележат само когато слънчевите лъчи се отразят под определен ъгъл от корпуса им и изглеждат като проблясващи малки точки в дневното небе.

— Аха — промърмори Ив и пак подпря брадичка върху свитите си колене, които бе обгърнала с ръце, в опит да направи себе си възможно най-незабележима. Сякаш имаше желание да изчезне напълно.

Беки я погледна остро.

— Не ми ли вярваш?

— Напротив — успокои я приятелката й и я прегърна утешително през раменете.

— Ти не ми вярваш. — Беки се засмя горчиво и я шляпна по коляното, при което ръката на Ив падна.

Това беше много добре. И двете не се бяха къпали почти една седмица, което означаваше, че никоя от тях не миришеше особено добре. Какво ли не би дала за парче сапун Dove и флакон дезодорант. И докато си мечтаеше за неща, които не можеше да има, то също така би искала голям мазен бургер от Bull & Bear и двойна порция панирани лучени кръгчета.

И щеше да бъде доволна, ако никога повече не види риба до края на живота си.

— Е, трябва да се съгласиш, че е малко пресилено — отвърна Ив. — Ако там наистина има дронове, които ни снимат, не мислиш ли, че малкият човек, отговарящ за всичко това тук, щеше да знае за тях и ти нямаше да имаш никаква възможност да пишеш тези съобщения?

— Името му е Гейди и той не може да чете — обясни Беки. — Убедих го, че си вода бележки за романа, който ще напиша веднага, след като нашите семейства платят откупа. Той е много развълнуван, че ще бъде герой в американска книга. Казах му, че ще го нарека Едноокия Уили. — Тя размърда вежди и се усмихна. Другата жена се втренчи в нея с празен поглед и Беки можеше само да се изсмее на шокиращото невежество на приятелката си, когато въпросът опреше до

поп култура. — Виж какво, Гейди не разполага с никакви доказателства, че ни наблюдават. Горкото момче, вероятно дори не знае, че съществува такава технология.

— Аха, добре... — Ив остави изречението си недоизказано и Беки реши, че е време да ѝ каже истината. Приятелката ѝ щеше да разбере, така или иначе, когато момчетата от Черните рицари пристигнеха да ги спасят. И те щяха да дойдат да ги спасят. Беше сто процента сигурна в това.

— Какво би казала, ако ти доверя, че механиците — и тя направи кавичка с пръстите си, — които работят в моята работилница за мотори, са повече, отколкото претендират да бъдат?

— Какво имаш предвид?

— Какво би казала, ако ти открия, че те работят тайно за правителството и в тази минута са на път, за да ни спасят?

Ив премигна бързо и поклати глава.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че брат ти и всичките онези мускулисти, покрити с татуировки и облечени в кожа мотористи, които работят и се мотаят около теб, в действителност са шпиони?

Беки вдигна рамене.

— Понякога.

Ив въздъхна дълбоко, прехапа устни и сложи ръка на рамото на приятелката си.

— Беки, наистина мисля, че трябва да се махнем от слънцето и...

Звукът на извънбордов двигател я прекъсна по средата на изречението. Двете скочиха на крака и се втурнаха към парапета.

— О, слава Богу! — Ив се задави от ридание, когато забелязаха моторната лодка подскачаща в далечината. — Спасени сме!

[1] Banshee — банши, от ирландския фолклор, женски дух, чиято поява предупреждава за предстояща смърт. — Б.пр. ↑

[2] Alpha Platoon — подразделение на морската пехота. — Б.пр. ↑

[3] Изразите са взети от романа „Одисей“ на Джеймс Джойс в превод на Иглика Василева. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Имам добра и лоша новина — каза командир Патерсън и се насочи към средата на заседателната зала.

— Нека чуем първо лошата — промърмори Франк и погледна в необичайните сиво-кафяви очи на командира, търсейки... и той не знаеше какво. Искра на достойнство, може би? Блясък на почтеност? Нещо, което да му покаже, че Патерсън е човек, който може да пази тайни, защото той, заедно с капитан Ернесто Гарсия, знаеха истината за Франк, Бил и Ейнджъл.

И това, дяволите да го вземат, правеше Франк нервен.

Макар все пак да намираше някаква утеха във факта, че единствено те двамата на самолетоносача „Патън“ бяха осведомени за истината. Останалата част от екипажа на кораба смяташе, че Франк и хората му са трима специалисти от О&О — отвличане и откуп — наети от свръхбогатото семейство на Ив да се опитат да преговарят за безопасното връщане на жените.

— Последните снимки от дрона показват, че към вашите дами и техните, ъ-ъ, придружители са се присъединили трети лица и те, разбира се, са променили курса — съобщи Патерсън. — Насочили са се право към британския петролен танкер на ВР „Хамилтън“. Танкерът очевидно е претърпял повреда на двигателите преди два дни. От двадесет и четири часа и радиото им не работи. Докладите показват, че петролоносачът все още има енергия и генераторите му функционират, но това е всичко. По същество е един плаващ дънер. И въпреки че няколко военни кораба са се отправили натам за помощ, явно дамите и пиратите ще пристигнат първи на мястото. В действителност — той погледна часовника си, — отчитайки времето на закъснение на разузнавателните доклади, те най-вероятно са вече там.

Страхотно! Сега Беки не само бе задържана от пирати, но бе въввлечена и в самото пиратство.

Франк не знаеше дали да се смее, или да плаче. Тъй като и двете действия не бяха много подходящи, той просто попита:

— А добрата новина?

— Промяната на техния курс означава, че ние ще ги пресрещнем в рамките на следващите шест часа.

— Това вече наистина е добра новина. — Защото колкото по-скоро освободеше Беки, толкова по-скоро щеше да има възможност да извие упоритото ѝ вратле за това, че бе поставила него и останалите Рицари в ситуация, в която трябваше да се откажат от прикритието си. И толкова по-скоро можеше да напляска малкото ѝ инатливо задниче, задето го бе накарала да премине през този емоционален ад. Защото тя беше малката сестра не само на Бил, а и на всички тях... е, освен на него, разбира се. Ех, само ако чувствата му към нея бяха братски... Това щеше да опрости нещата.

Да, може би, ако всичко, което искаше да направи, бе да прегърне през раменете момичето, ъ-ъ, жената и приятелски да потърка кокалчетата на пръстите си в главата ѝ, то нямаше да се разхожда през повечето дни, чувствайки се като отвратителен стар перверзник. Чувства, които въпреки всичките му усилия, нямаше да може да...

— Шест часа — промърмори Бил и погледна собствения си часовник, прекъсвайки мислите на Франк. — Средата на следобеда е най-ужасното време за спасителна акция.

— Ето защо ще чакаме, докато се стъмни — реши бързо Франк. — Разрушаването на катамарана ще е детска игра, можем да го направим и посред бял ден. Но да се промъкнем на танкера? Това е малко по-различно. Ще се нуждаем не само от време да планираме всичко, но и от прикритието на тъмнината, за да се гарантира нашата сигурност и безопасността на заложниците.

— Аха, явно това е някакво по-особено значение на думата „безопасен“, непознато за мен до този момент^[1] — каза Бил.

— „Пътеводител на галактическия стопаджия“? — отвърна Ейнджъл.

Бил му намигна и те чукнаха юмруци.

— Исусе Христе! — изръмжа Франк. — Момчета, ще ме убие! Двата се обърнаха към него и се ухилиха.

Патерсън погледна към тримата и накрая поклати лъскавата си гола глава. Ако някога имаше кастинг за нов Мистър Пропър, то командирът със сигурност щеше да го спечели.

— Съгласен съм да изчакаме падането на нощта, но има едно нещо, което не разбирам.

— Какво е то? — попита Франк, като с мъка потисна усмивката, която бе започнала да извива ъгълчетата на устните му, щом си представи стройния непоколебим офицер със златна халкичка на ухото, намигащ на признателните домакини по цял свят.

— Защо пиратите с няколко лодки и катамаран ще преследват повреден танкер? Те нямат никаква възможност да изтеглят това чудовище до най-близкото пристанище, така че защо рискуват живота си и откупа, който очакват да получат за госпожица Ейдънс и госпожица Райхарт?

— Бил? — Франк кимна към него с брадичка. — Искаш ли да отговориш на този въпрос?

— Надяват се Беки да може да го оправи — отвърна Бил напълно равнодушно.

— Те се надяват тя да оправи какво? — попита командир Патерсън. — Двигателите на кораба?

— Да. — Франк се усмихна, наслаждавайки се на недоверието, изписано върху строгото лице на командира. — Точно така. И ако ги ремонтира, това ще бъде огромна печалба за тях. Предполагам, че щом танкерът е от флота на Бритиш петролиум, той вероятно е доста голям. И може би носи на борда си типичния товар от суров петрол, който, ако не ме лъже паметта, нормално е на стойност около сто милиона долара. Ако ВР е готов да плати дори само три процента от тази стойност, това ще бъде голяма победа за пиратите.

— Три процента? — изхриптя Ейнджъл със своя дрезгав глас, който бе получил благодарение на повреждането на гласните си струни гаранция, че никой софтуер за разпознаване на гласове няма да може да го познае. — След онази шибана катастрофа в Мексиканския залив, те ще платят много повече от това.

Шибана катастрофа?

Франк, който сам се определяше като любител на творческите проклетия, доста хареса тази комбинация. Може би работата с Ейнджъл Агаси нямаше да бъде толкова лоша, след като всички...

— Смятате ли, че това е възможно? — попита Патерсън. — Тя може ли да ремонтира тези двигатели и те отново да заработят? Корабните инженери работят по проблема от дни, но без успех.

Франк сви рамене.

— При Ребека Райхарт всичко е възможно, а и аз никога не съм виждал по-интуитивен механик през живота си. Ако има начин двигателите да се оправят, Беки ще го намери.

— По изражението на лицето ви, командир Патерсън, разбирам, че сте гледали телевизионните репортажи за Беки. — Бил се засмя.

Да, за съжаление медиите бяха полудели, когато научиха, че две американски жени са заловени от пирати. По принцип, Франк мразеше публичността и най-вече, когато журналистите душеха толкова близо до него и хората му. Човече, трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да не нападне и пребие хората. Това беше още едно нещо, за което щеше да накаже Беки, веднага след като му паднеше в ръцете...

О, Господи, нямаше да мисли за това сега. Представата как я мята върху коленете си и пляска сладкото ѝ голо дупе, докато се зачерви, беше прекалено... еротична. Никога не си бе падал по садо-мазо и никога не бе чувствал необходимост да връзва жена или на шега да я наказва с пляскане по задника, но Беки беше толкова... толкова... независима и... и проклета... и конфликтна, че изваждаше пещерния човек в него. Той не искаше нищо повече от това да вземе своите пластмасови белезници, да завърже китките и глезените ѝ към таблата на леглото си и да ѝ докаже своето господство веднъж завинаги. Кое то беше странно, смущаващо и толкова, толкова погрешно.

Точно така. Това идеално обобщаваше чувствата му към нея. Странни, смущаващи и погрешни. И все пак, при мисълта за това, че тя ще бъде в негова власт, късите му панталони се издуха отпред.

Той погледна към Патерсън и Бил с надеждата гледката на мъжествените им лица да му подеждат като визуален студен душ, от който имаше нужда, за да отмие похотливите образи в сгорещения си мозък и други части на своето тяло, защото, да, това беше възможно най-лошият момент за ерекция...

— Не се оставяйте външният ѝ вид да ви заблуди — продължи Бил. — Беки е абсолютна магьосница, когато става дума за умението да върти гаечния ключ.

— Но откъде биха могли да знаят това пиратите? — попита командира. Неговото озадачено изражение показваше колко му е

трудно да обедини образа на красивата руса жена, която бе видял по телевизията, с този, който току-що му бяха описали.

Успех, човече!

Когато ставаше дума за Беки, старата максима „получаваш това, което виждаш“ абсолютно не важеше. Жената беше като калейдоскоп. Никога една и съща, постоянно се променяше и винаги можеше да те изненада със своята находчивост.

— Те знаят, че тя е отличен механик, защото пиратството е един голям, печеливш, изключително изкусен бизнес — обясни Франк. — Тези недохранени типове, които виждате по телевизията, са заменими пионки. Те са наети да свършат опасната, мръсната работа. Зад тях стоят високоинтелигентни, строго организирани и много добре замаскирани лица с толкова достъп до информацията, колкото нас. Сигурен съм, че онзи, който е отговорен за това, в рамките на десет минути след намирането на паспортите на Беки и Ив, е знаел всичко, което има да се знае за тези жени, чак до номерата на социалните им осигуровки и размера на сутиените им.

В случая на Беки 75В.

И не, не беше ходил да рови из чекмеджето за бельо на момичето — По дяволите! — на жената. Искаше само да сложи дрехите си за пране в една от двете перални, инсталирани в сградата на „Черните рицари“, когато намери един много възбуждащ, прозрачен сутиен от розова дантела, увит в шайбата на барабана. Съвсем случайно видя размера на етикета, след като размота дантелата, и да, трябваше да признае, че за част от секундата си бе помислил да го натъпче в джоба на дънките си и да го запази като един вид перверзен сувенир. За щастие, здравият разум надделя и той просто го окачи да виси на дръжката на стенния шкаф.

О, Господи, самият факт, че изобщо му бе минала подобна мисъл, беше достатъчно смущаващ.

— Господи — въздъхна Патерсън, — това е смущаващо.

Она! Какво?

Франк се огледа, страхувайки се, че е мислил на глас, но не, никой не го гледаше, сякаш ядеше някакъв странен сандвич. Така че, ъ-ъ, какво обсъждаха? О, да, изключително обезпокоителната способност на пиратите да събират информация.

— Определено — съгласи се той и се опита да изтрие спомена за парчето розова дантела, тъй като тежестта на опасното положение, в което се намираше Беки, за пореден път лежеше върху неговите рамене. Тази тежест щеше да го смаже, ако не внимаваше. И мисълта, че може да я загуби... той потръпна. — Предполагам, че това в ръката ви, са схемите на танкера. — Той рязко посочи с брадичка към пластмасовия тубус в дланта на командира.

— Да. — Патерсън му връчи книжката.

— Успяхте ли да видите още нещо на снимките от последния дрон? — попита Франк, като отвори тубуса и изсипа схемите върху масата. Вдигна поглед, когато командирът не отговори веднага. Мъжът дъвчеше вътрешната страна на бузата си, в опит да потисне усмивката си. — Какво? — изръмжа той. — Какво е написала този път?

Командирът вдигна юмрук до устата си и демонстративно се прокашля.

— Снимките ясно показват, че е написала: „За Бога, момчета, бихте ли побързали, по дяволите, вече?!“

— Е, сега поне знаем, че това малко преживяване не се е отразило зле на нейното самочувствие — засмя се Бил. Да, това беше Беки. Два тона непредсказуем тротил, опаковани в малък пакет... и той почти се свлече от силния прилив на облекчение, който го заля, като чу тези толкова типични за Беки думи.

Добро момиче, помисли си Франк и пое дълбоко дъх, преди да даде знак на хората си да приближат.

— Добре, господа, очевидно ще завладяваме танкер!

* * *

Пират! Беки никога не бе предполагала, че може да добави подобна длъжност в своята автобиография; но, както винаги животът ѝ бе пълен с изненади.

Човекът, който се качи на борда, не беше техен спасител, както Ив безумно се беше надявала. О, не. Въпреки че беше по-висок и по-възрастен от другите пирати, много елегантно облечен, безупречно чист и говореше английски с леко надменна нотка, която идваше от

британския акцент, то той си оставаше просто един пират. Представи се като Шариф — без фамилно име — преводачът.

— Работил съм за Организацията на обединените нации — обясни той, веднага след като се качи на борда, — преди да вляза в този бизнес. Сега съм преводач.

— Какъв бизнес? — изсумтя с присмех Беки, скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в свежо изпраните му дрехи със смес от завист и презрение. — Доколкото ми е известно пиратството е международно престъпление, а не бизнес. Което ви прави не преводач, а изнудвач в най-добрия случай и разбойник в най-лошия.

Шариф просто се засмя, гърлено и дълбоко. Култивиран, бе може би най-правилният начин да се опише. От този звук по кожата на Беки сякаш полазиха мравки.

— Аз работя като преводач на девет банди, които работят независимо една от друга, за един и същи шеф. За мен звучи съвсем като бизнес. И много доходен при това.

— Да, бе. — Тя завъртя очи и постави успокоително ръка върху рамото на Ив. Когато стана ясно, че Шариф не беше там, за да ги спаси, горката ѝ приятелка се сви като спукан балон.

— Не ме интересува какво мислите за мен, госпожице Райхарт — отвърна Шариф, поглъщайки „т“-то в края на името ѝ. — Единственото, което ме интересува, е, че знаете как да поправяте двигатели.

— Е, и?

— Ето защо пътуването до Сомалия се отлага — заяви той и сърцето на Беки се изпълни с надежда, бъдещето ѝ се стори много по-оптимистично. Рицарите, повечето от тях бивши тюлени, се справяха отлично, когато се налагаше да се работи във водата. Колкото по-дълго останеха далече от сушата, толкова по-лесно щеше да бъде за момчетата да ги спасят.

— О, дявол да го вземе — тя се престори на разочарована, — а аз го очаквах с такова голямо нетърпение.

Ив я сръчка с лакът в ребрата.

Шариф наклони глава на една страна и се усмихна. За разлика от Гейди, зъбите му бяха големи и ослепително бели на фона на тъмното му лице.

— Вие имате много нагъл език, госпожице Райхарт. Как беше този израз, който вие американците толкова много обичате? А, да, не обещавай нещо, което и задникът ти не би могъл да плати. Такъв прекрасен колоритен израз, не мислите ли?

— Мисля, че бих се чувствала много по-добре, ако изключим езика и задника ми от разговора.

Друг остър лакът се заби в ребрата ѝ и тя се обърна гневно към приятелката си. Погледът на Ив ясно ѝ показваше, че жената сериозно започва да се съмнява в нейната интелигентност. Аха. Когато отново насочи вниманието си към Шариф, неговата смръщена физиономия ясно ѝ заяви намерението му да я убие — и то бавно — ако изобщо му се отдадеше такава възможност.

— Проявявам много малко търпение към нахакани жени — изръмжа той, мускусната миризма на афършейва му изпълваше ноздрите ѝ, от което ѝ се доповръща. — Ще ми достави огромно удоволствие да счупя дори и най-малката костичка в тялото ви, да не говорим за факта, че влошеното ви здраве само ще ускори плащането на вашия откуп. Виждате ли, за мен това е една ситуация, от която всички печелят. Би било разумно да запомните това.

Беки почти чуваше в съзнанието си гласът на Били: „Много тъпо, Беки. Много тъпо“. Което означаваше, че трябва да седне и да млъкне.

С голямо усилие тя стисна устни и доволна от себе си, погледна намръщено.

Шариф ѝ обърна гръб и информира Гейди за промяната на курса, а на другите двама, които управляваха придружаващите лодки, нареди да се върнат в безопасните води на сомалийското крайбрежие.

И така, тя се оказа заседнала на собствения си катамаран на път да стане пират...

* * *

Екипажът на борда на Хамилтън нямаше представа, че ще бъде нападнат, докато първият порой от куршуми не надупчи корпуса на кораба.

Това беше кошмар. Един наистина страшен кошмар, в който Беки, за да не падне в океана, трябваше да се държи здраво за перилата

на „Серендипити“, тъй като пиратите включиха двата извънбордови двигателя на катамарана на пълна мощност и се изстреляха през бурните води. Полетяха като накъсан оръдеен изстрел към Хамилтън и също като вълните се устремиха към борда му.

Изведнъж от мостика на танкера изстреляха четири червени сигнални ракети, които обагриха светлото небе над кораба, с размер на футболно игрище, в зловещо оранжево. Хората на борда най-сетне осъзнаха, че „Серендипити“ не е просто плавателен съд за удоволствие.

Залпът от курушуми ли ни издаде?, помисли си саркастично Беки и сграбчи със свободната си ръка Ив, чиито пръсти се изплъзнаха от перилото и жената започна да се плъзга по мократа палуба. Беки трябваше да използва цялата си сила, за да предотврати падането и на двете им от катамарана.

Падането зад борда щеше да представлява цопване от нажежен тиган, право в огъня. В случая огънят беше хиляди километри безкрайна, кипяща от акули морска шир, в която да се опитат да ги локализируют би било равносилно на намирането на игла в купа сено.

Само след секунда си помисли, че тази аналогия не е съвсем точна.

Ако паднеше от лодката и течението ги понесеше, намирането им щеше да бъде, като да се опитат да локализируют едноклетъчен организъм в купа сено.

Ето защо беше най-добре просто да се държи здраво и да се надява, че ще успее да запази и двете им живи достатъчно дълго, докато Франк, Били и останалите момчета предприемеха една от техните маневри „супергерой“ — „дойдох да спася положението!“

Беки много мразеше да изпада в ситуация, изискваща маневра „супергерой“. Това не предвещаваше нищо добро за шансовете ѝ да стане пълноправен член на екипа...

Нова серия ракети освети голямата палуба на Хамилтън.

Това ли е най-доброто, което можете да направите?, помисли си тя с насмешка.

Да, най-вероятно. Търговските кораби почти винаги излизаха в морето невъоръжени.

Очевидно сомалийците го знаеха толкова добре, колкото и тя. Без да забавят скоростта дори и с възел, те дадоха още няколко

предупредителни изстрела от автоматите си.

Младата жена стисна зъби и опита с горната част на ръката си да отстрани напоената със солена вода коса, влязла в очите ѝ. Не че непременно искаше да види момента, в който щеше да се взриви на парченца. Всеки път, когато един от куршумите изсвистяваше в корпуса на танкера, тя очакваше, че ще последва гигантско огнено кълбо. Кой идиоти биха стреляли по кораб, превозващ тонове гориво?

Сомалийските пирати и техният верен водач, ето кои.

Перспективата да се носиш по течението, без посока, в Индийския океан от секунда на секунда изглеждаше все по-добра и по-добра. Ако трябваше да избере начин, по който да умре, то удавянето обещавахе да бъде много по-малко болезнено от изгарянето. Беки се обърна и погледна зад тях в стълба разпенена вода, изхвърляна от извънбордовите двигатели на катамарана и безкрайните вълни зад тях, простиращи се чак до хоризонта. Може би тя и Ив просто трябваше да се пуснат и...

Беки не можа да стигне докрай в мислите си, защото пиратите внезапно дръпнаха дросела назад, включвайки двигателите в обратна посока и двете жени се плъзнаха по хлъзгавата палуба.

С много мъка, забивайки нокти, те успяха да се хванат за основата на мачтата и една за друга. „Серендипити“ се плъзна странично... О, Боже, ще се блъснем!... И се заби почти по средата на левия борд на Хамилтън със силен трясък.

Беки беше изумена, че катамаранът не се разпадна при удара, напротив, остана си цял.

Благодаря ти, мили Боже!

Тя се мъчеше да си поеме дъх, докато наблюдаваше ужасена как пиратите веднага хвърлиха захващащи куки през перилата на танкера. Те метнаха импровизираните ремъци от въжета на своите калашници през кокалестите си рамене и започнаха да се катерят като планински кози.

И всичко това се случи за около две секунди време.

Исусе, Мария и Йосифе, тя не искаше да го признае, но те бяха много добри.

Беки праметна нестабилната си ръка около раменете на треперещата Ив и използва здравата мачта, за да издърпа и двете им в изправено положение, докато катамарана се люлееше и удряше в

страната на огромния танкер. Миризмата на дизелово гориво от димящите двигатели на „Серендипити“, смесена с металния мирис на мокрия корпус на Хамилтън, предизвикаха сълзи в очите ѝ.

Наистина, това беше причината за сълзите ѝ, а не огромния ужас, който току-що бе преживяла.

Аха! Точно така.

— Добре ли си? — попита Беки, веднага след като стъпиха здраво на краката си върху поклащащата се палуба, мокри и треперещи като листа. Когато Ив погледна към нея и видя блестящите сълзи в очите ѝ, лицето на жената се сбърчи.

Добре, сега трябва да се стегнеш заради Ив, Райхарт! Беки бързо изтри бузите си с ръка и залепи фалшива усмивка на лицето си.

— Хей, приятелко! — Тя плесна Ив по гърба и с престорена веселост продължи: — Това беше едно страхотно пътуване, нали?

Ив преглътна конвулсивно.

— Мамка му, тези са напълно луди!

— Мислиш ли? — Тя изсумтя презрително, докато се опитваше да овладее лудия ритъм на сърцето си. Поглеждайки надолу, Беки се намръщи и посочи на приятелката си кървящите ѝ колене, които очевидно бе получила благодарение на глупавите пирати и тяхната дива техника на пилотиране на лодката. — Това изглежда болезнено. Наистина ли си добре?

Ив не получи възможност да ѝ отговори, тъй като Шариф се появи зад тях и притисна застрашителен черен Глок 19 в тила на Беки. С рязко движение на брадичката си той посочи към въжетата, висящи от масивния сив корпус на Хамилтън, и ѝ подаде лъскава нова сбруя за скално катерене — към единия ремък все още стоеше прикрепен етикета с цената.

Добрият стар Шариф очевидно бе планирал предварително всичко и бе дошъл напълно оборудван за това малко начинание.

— Започвайте да се катерите! — излая той. — Чака ви работа!

Беки изви глава назад, толкова назад, че тилът ѝ опря в раменете, за да погледне нагоре към перилата на Хамилтън.

Мамка му!

Ив определено беше съвсем права за това.

[1] Изречението е в превод на Саркис Асланян, 1988 г.
„Пътеводител на галактическия стопаджия“, Дъглас Адамс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Десет часа по-късно

— Сигурен ли си, че знаеш как да се справиш с това оборудване? — попита Шефа Ейнджъл, докато Бил повторно проверяваше уредите за измерване на горивото на своя подводен скутер, след което се върна към книгата си, концентрирайки се върху семейство Джоуд и тяхното дълго и мъчително пътуване на запад по „Магистрала 66“.

Четенето помагаше...

Не, не! Четенето *обикновено* помагаше. Той потисна стона, разтърка изгарящият го стомах и обърна гръб на Ейнджъл и Шефа, за да отпие бърза глътка от шишенцето с Пепто-Бисмол.

Тримата бяха сами на най-долната палуба на самолетоносача Патън, където чакаха капитан Гарсия да отвлече вниманието на екипажа си, така че да могат да отворят люка на кърмата, без да ги забележат. Тогава щяха да се потопят в тъмносините дълбини и най-сетне да започнат спасителната мисия.

— Това оборудване е технически много специално — изръмжа Шефа. — Последното нещо, което ни трябва, след като се гмурнем във водата, е да оплескаш нещата.

— Няма проблем — успокои го Ейнджъл, докато Бил тайно прибра шишенцето с розовото лекарство и погледна към тях над своя износен екземпляр на „Гроздовете на гнева“. Видя как Ейнджъл вдигна нагоре водолазния си костюм и посегна зад главата си, за да дръпне ципа. Израелецът го направи така отривисто, както го правеха всички водолази с дългогодишен опит.

Е, поне се виждаше, че човекът е обличал неопренов костюм и преди. И това беше нещо.

— Сигурен ли си? — настоя Шефа, дълбокият му глас прокътня в огромното затворено пространство. — Защото трябва да си сто процента сигурен в това, приятел.

Шефа стоеше с ръце на хълбоците си, загледан намръщено в Ейнджъл, сякаш с волята си можеше да принуди човека да му каже

самата истина.

Честно казано, Бил си помисли, че наистина може. Според него, нямаше нищо по-страховито от Шефа. А когато човекът се изправеше така, със своите метър деветдесет и три, с огромните си широки рамене и изпъкнали бицепси, то това караше един мъж два пъти да премисли, преди да каже нещо друго, освен истината, цялата истината и нищо друго освен истината и Бог да му е на помощ.

— Знам какво правя. — Ейнджъл срещна твърдия поглед на Шефа с един от своите. — Няма да проваля теб или Беки. Аз може да не съм бил дълго около нея, преди тя да отиде на почивка, но това беше достатъчно. Ще дам живота си за нея, ако е необходимо.

Думите му изненадаха Шефа. Брадичката му рязко се дръпна назад към шията, сякаш някой силно го бе ударил с пестник.

Бил не беше толкова изненадан. Неговата малка сестричка просто си беше такава. Всеки, който прекараше поне десет минути във веселата компания на Беки, искаше или да излиза с нея, или да я осинови, или да бъде новият ѝ най-добър приятел.

Зачуди се обаче към коя категория спадаше Ейнджъл...

Шефа се поколеба за миг, докато търсеше нещо в очите на новака. Каквото и да бе то, сигурно го намери, защото изсумтя одобрително и се обърна към Бил:

— Готов ли си?

Хм, горе-долу.

Но това не беше отговорът, който Шефа искаше да чуе, затова той придоби студено изражение и кимна отсечено.

— Разбира се, че си, дявол такъв! — Франк тихо се засмя, звукът напомни на Бил за неговия любим Харли и тътнешото мъркане, което звярът издаваше, щом стъпеше на широкия път. — Виж се — Шефа поклати рошавата си глава, — седиш си тук, невъзмутим като шибана статуя...

Невъзмутим като статуя...

Как ли пък не!

Само че това беше пълна и абсолютна глупост. Външно може да изглеждаше спокоен и съсредоточен, защото се бе научил да се справя с напрежението чрез концентриране върху думите, бликащи от страницата на една книга.

Но вътрешно?

По дяволите, вътрешно беше пълна разруха. Нервите му бяха опънати до крайност, съсипан от безпокойство, изтерзан — както винаги — почти докрай с въпроса „Какво ще стане, ако...“

Какво ще стане, ако не могат да стигнат до Беки? Според разузнавателните доклади тя бе затворена долу в машинното отделение. Това огромно пространство беше като лабиринт от машинни ниши и механични пролуки. Ако те не си изиграеха картите правилно, то би било детска игра за типовете, които я охраняваха, да я използват като жив щит и да ги поставят в безизходица, която много лесно би могла да приключи с кървава баня.

Какво ще стане, ако пиратите направеха всичко възможно да не бъдат заловени живи? Щяха ли да убият заложниците? В мислите му, като стробоскопна светлина проблесна картина. Беки пребита до смърт, пада на пода и кърви, докато светлинката на живота ѝ изгасва завинаги.

Той стисна очи и опита да преглътне жлъчката, която се надигна в гърлото му и изпълни устата му с изгарящия вкус на акумулаторна киселина. Откакто получи информацията за отвлечането на Беки, язвата му бе нетърпелива да погълне стомаха му, сякаш бе гъши дроб.

Разбира се, нищо от това не личеше върху напълно овладяното му лице, когато червената светлина над задния люк се смени със зелена.

— Пригответе се — заповяда Шефа, придърпа неопреновата качулка на главата си и спусна маската за гмуркане пред очите си.

Голямата стоманена врата, през която момчетата от „специалния плавателен боен екипаж“ обикновено избутваха тяхната супер готина моторна лодка за специални операции Mark V, се отвори с тихо жужене. Слабата светлина на навигационния полумрак се отразяваше от почти огледалната повърхност на водата. Беше това време на деня, когато жежкото слънце се спускаше зад хоризонта и хвърляше в небето златни лъчи, които се отразяваха в океана, така че бе трудно да се каже кое е горе и кое долу.

Шефа се ухили и намигна.

— Перфектната част на деня за спасяване, мой човек. Време е варварите да излязат и да действат. Хуу-аа!^[1]

И макар да знаеше, че Шефа се бе поболял от притеснение за Беки, това не означаваше, че човекът не живее само за тези глупости.

— Хуу-аа! — Бил вдигна палец към него и опита да не се мръщи, когато язвата му започна втората си атака.

Той бутна всичките 75 килограма на подводния си скутер през люка и го проследи как цопна в тъмния океан. Миг по-късно скочи след него и потъна поне два метра в топлата прегръдка на солената вода.

Разтърка маската си с морската вода, за да я предпази от замъгляване и включи двигателя на скутера. С негова помощ се придвижи на няколко метра от корпуса на леко полюшващия се самолетоносач, преди да се обърне назад, за да наблюдава скока на Ейнджъл от огромния кораб.

Човекът беше самата грациозност, когато проряза океана с изпънати крака, без да предизвика нито една пръска.

Немският съдия би му дал пълна десетка!

Когато се появи отново на повърхността, той бързо оправи маската си, пусна в действие скутера и се приближи до Бил.

— Ти наистина знаеш какво да правиш, нали? — попита Бил загадъчния нов Рицар, след като извади мундщука от устата си.

— Да, знам — кимна Ейнджъл, после смръщи физиономия, когато Шефа потъна в океана, предизвиквайки около себе си водна струя толкова голяма, все едно се бе плъоснал кит. — Въпросът е дали той знае?

Ако немският съдия би дал на Ейнджъл пълна десетка, то Шефа определено заслужаваше пълна отрицателна десетка за слабото изпълнение.

— Не позволявай това гмуркане да те заблуди. Виждал съм го как ходи като акробат по телефонните жици над покривите на Багдад, бях свидетел, как посред нощ скочи с парашут от товарен самолет и успя да се приземи точно на Х-а в зоната за кацане, докато останалата част от нас едва влезе в рамките на един километър от него. Веднъж той пропълзя с един детонационен шнур в дупка толкова малка, че и миеща мечка би се поколебала да влезе. Просто не е добър при незаконното проникване в чужди води, ако точката на скока е повече от метър от повърхността. Тогава се проявява като проклето гюле.

Боядисаното лице на Ейнджъл не можа да скрие скептицизма, когато Шефа се появи на повърхността в близост до тях.

— Добре, господа — каза той, поглеждайки към водоустойчивия си часовник от титан. — Имаме петнадесет минути, за да доплуваме до Хамилтън. Всеки наясно ли е със своята задача?

— Тъй вярно. — Бил кимна, Ейнджъл повтори неговия знак.

— Тогава да стегнем топките, да положим усилия и да приключим с тази шибана мисия.

Бил се засмя при неверието, изписано на лицето на Ейнджъл.

— Наистина обичам твоите вдъхновяващи речи, Шефе.

* * *

Шариф Гарна гледаше тесния гръб на американката, докато тя се бореше с един голям болт на някаква огромна машина в задушното машинно отделение на британския танкер.

Името ѝ беше Ребека Райхарт, но всички ѝ викаха Беки. Харесваше му как звучи името ѝ. То подходеше на типично американската ѝ външност.

Нея, обаче, не харесваше.

Ако знаеше, че езикът ѝ е толкова остър, може би щеше да откаже тази задача, когато получи разпореждането да се погрижи жената да ремонтира повредените двигатели на танкера.

Или пък може би не. Това поръчение беше неговият билет за финансова независимост. Но само ако успееше да се въздържа да не я убие достатъчно дълго, за да завърши тя ремонта, който бе...

— Мамка му! — изруга Беки, когато болтът изведнъж се освободи и тя удари лакътя си в съседната част на машината.

Шариф се засмя на нейното нещастие, преди тя да се обърне и да го изгледа гневно. Тъмните ѝ очи — толкова смущаващи на фона на бялата ѝ кожа — мяхаха огнени светкавици в негова посока.

— Какво е толкова смешно? — Тя избърса с опакото на ръката си потното си чело, оставяйки там черна ивица от грес.

Мъжът спря да се смее и сви устни от ужасно неугледния ѝ външен вид. Беше мръсна, когато той се качи на борда на катамарана — несъмнено пиратите не се бяха сетили да позволят на жените да се изкъпят. Сега, с потта от почти една седмица върху нея и греста от последните десет часа, младата жена изглеждаше абсолютно противно.

— Връщайте се на работа — нареди той. — Не си играйте с търпението ми с вашата тактика на протакане. Ако продължавате така, мога да реша да започна да отбелязвам всяка изгубена минута върху нежната ви кожа. Виждали ли сте някога какво причинява мокър каиш върху човешка плът?

— Аз не протакам — отвърна Беки. — Ти си този, който изпрати корабните инженери на мостика. Ако ги беше оставил тук да ми помагат, вероятно вече щях да съм приключила.

Вероятно. Но на него не му хареса как тримата мъже я гледаха влюбено. Това беше... дразнещо. Освен това, те бяха много едри и той не искаше да остава сам с тях в пълното с пара машинно отделение, където много лесно можеха да го ликвидират, ако им хрумнеше болната идея да му пръснат главата.

Той участваше в това начинание за пари, а не, за да рискува да го убият или ранят. Беше достатъчно стресиращо, че на практика бе въввлечен в конкретните действия — обикновено седеше в стаи с климатици и чакаше телефоните да звъннат, за да може да измъкне пари от джобовете на богатите западници. И не искаше допълнително да напруга нервите си, оставайки заключен сам в помещение, пълно с вулгарни, занемарени моряци.

Не. Така беше по-добре.

Само те двамата. Сами.

Посегна към токата на колана си, за да засили въздействието на думите си и каза:

— Ще броя до три и ако не се върнете към работата, ще ви ударя три пъти за всяка секунда от забавянето ви. Едно — започна той, с надеждата, че нейната гордост няма да ѝ позволи да отстъпи. Знаеше, че ще се наслаждава на боя, гледайки как светлата ѝ кожа почервява от болезнените удари.

С ръмжене младата жена се завъртя и се върна към работата си, проклинайки пирата под нос, докато атакуваше с нова сила разхлабения болт.

Разочарован от бързата ѝ капитулация, Шариф отпи глътка вода и избърса с носната си кърпа потта, стичаща се по слепоочията и врата му. В машинното отделение беше жежко като в пещ и колкото по-дълго стоеше да я чака да свърши с ремонта, толкова по-раздразнителен ставаше.

С всеки изминал час фантазиите му как я наказва, ставаха все по-изобретателни и по-жестоки.

Беки го погледна през рамо.

— Защо се потиш толкова много? Не трябва ли всъщност да си привикнал към такава горещина?

Шариф се замисли дали да не остави без внимание думите ѝ. Жената нямаше ни най-малка представа как да бъде покорна, отстъпчива зложница и той не искаше да насърчава нейната дързост в отношението ѝ към него, като ѝ даде повод за това. Но пък имаше нещо в този дрезгав тембър на гласа ѝ. Беше странно привлекателен...

— Въпреки че съм роден в Африка, прекарах по-голямата част от младостта си в Лондон. Преди пет години се върнах в това, което бе останало от родната ми страна. Ето защо все още не съм се аклиматизирал напълно.

Всъщност, това вече беше без значение. Скоро нямаше да има нужда от повторна аклиматизация. С процента, който щеше да получи от откупа на жените и на Хамилтън, най-сетне щеше да има достатъчно пари, за да напусне Африка. Достатъчно пари, за да живее луксозен живот навсякъде, където сърцето му пожелаеше.

Някъде в Азия, може би? Или в Япония? Някъде, където климатът е далеч по-благоприятен и жените са достатъчно покорни, за да удовлетворяват вкусовете на мъжа. Въпреки че земетресенията и цунамитата намаляваха тази привлекателност...

Беки отново хвърли поглед през рамо, оглеждайки влажната му от пот риза.

— Може би не сте създаден за този вид... работа.

Той не хареса начина, по който устните ѝ ехидно се извиха при произнасянето на последната дума.

В този момент Шариф реши, че не само не я харесва, а направо я мрази. Мразеше острия ѝ поглед и още по-острия ѝ език. Мразеше факта, че когато тя се наведе, за да се пребори със сноп проводници, гледката на стегнатия ѝ заоблен задник накара мъжествеността му да се раздвижи. Макар жената да изглеждаше отвратително, цялата в пот и мръсотия, имаше нещо в нея, което въпреки всичко успяваше да го заплени.

Той ядно изпи студената вода от бутилката, която стискаше в ръката си, с надеждата да охладя нежелания плам. Това, че неговото

тяло желаяше същество като нея въпреки огромното му отвращение, беше биологично въстание. Анатомична революция.

Тогава тялото му направи нещата още по-лоши, защото след всичката вода, която бе изпил, той трябваше да се изпикае, и то веднага. За съжаление, бе настоял Гейди и хората му да пазят екипажа на Хамилтън, за да може той да остане насаме с жената, и сега нямаше кой да поеме задължението му да я охранява.

Шариф се размърда неспокойно на стола, тъй като не можеше да търпи повече.

— Отивам да се облекча — каза и размахна пистолета си, когато тя се обърна и го погледна накриво. Би могъл просто да пикае пред нея, помисли си той. Навярно бе видяла Гейди и хората му да правят много по-лоши неща по време на пленничеството ѝ. Но мисълта за такова грозно, животинско поведение го отвращаваше. Беше напълно различен от тези мръсни, невежи пирати и не искаше да се принизява до тяхното ниво. — Продължавайте да работите. И дори не си помисляйте да правите опит за бягство. Ние сме заключени тук вътре. Единствената възможност за излизане е аз да се обадя на моите колеги на палубата и те да ни пуснат. Освен това, изобщо да не ви хрумва да се криете от мен. — Той можеше да види как зъбните колелца в главата ѝ се задвижиха. — Нека да е ясно. Ако ме принудите да ви търся, няма да харесате това, което ще се случи, когато ви намеря.

Ноздрите ѝ гневно се разшириха и Беки се обърна, за да продължи своята работа, мърморейки си под нос нещо, което Шариф не можа да разбере.

О, той се надяваше тя да избяга.

Това щеше да му даде основание да я търси, а търсенето да доведе до залавяне, а залавянето — до наказание.

А на него наистина много му харесваше идеята за последното.

* * *

— Осигурихме ли тук? — попита Франк Бил, който стегна здраво пластмасовата кабелна превръзка около китките на борещия се пират и го блъсна встрани към вече овързаните му другари. Не можа да

се сдържи и удари главата на мъжа в преградната стена с малко повече сила, отколкото бе необходимо.

След като крадешком проникнаха на танкера, залавянето на необучените мъже се оказа смешно лесно. Повече от половината пирати бяха заспали горе на мостика, оставяйки само двама души да пазят хората от екипажа, взети за заложници. И макар че тези двамата бяха бдителни — зорко следяха затворниците и държаха оръжията си в готовност — те не бяха подготвени за групичката безмълвни сенки, която се промъкна зад тях и само за миг ги освободи от техните автомати.

— Тъй вярно — отговори Бил и бързо запуши с длан устата на вързания дребен пират, коленичил пред него. Човекът непрекъснато крещеше: „Преговори, преговори, преговори!“

Франк изсумтя и направи знак на Бил да махне ръката си. Дребният пират — *Пич, това наистина ли е превръзка за око?* — освободен от възпрепятстващата го ръка, пое дълбоко дъх, преди да започне да се моли:

— Моля, господине, моля...

— Млъквай! — викна Франк. — Това тук не е „Карибски пирати“ и ти не си Джак Спароу... или Едноокия Уили, в твоя случай. Никакви преговори!

Бил направи физиономия, после се взря в блестящото малко бижу, залепено в средата на превръзката, и избухна в смях.

Франк усети как едното от ъгълчетата на устата му потрепна, преди да погледне към тъмния ъгъл на големия мостик на Хамилтън, където пиратите бяха натъпкали екипажа на танкера като сардели в консервна кутия. Ейнджъл шептеше успокояващи думи на ококорените заложници, докато срязваше пластмасовите ленти, но когато долови Франк да чака за потвърждение, че Беки е някъде там, между екипажа на танкера, той поклати глава.

Да, щеше да е прекалено лесно. Очевидно все още я държаха затворена в машинното отделение.

— Колко души има долу в машинното отделение? — попита той Едноокия Уили, който продължаваше, хлипайки, да се моли, като превключваше ту на английски, ту на родния си език с такава бърза последователност, че слепоочията на Франк започнаха да пулсират. — Колко?! — Той сграбчи рамото на дребосъка и го разклати здраво.

О, човече, не беше ли това...? Исусе, точно така! Една сълза потече от ъгълчето на здравото око на пирата. Мъжът... всъщност хлапето — ако Едноокия Уили бе видял двадесетия си рожден ден, то тогава Франк беше проклетата Фея на зъбчетата — трепереше толкова силно, че той се опасяваше да не би жълтите зъби на малкото лайно да започнат да дрънчат в главата му.

Франк пое дълбоко дъх, помоли се за търпение, а след това се наведе толкова ниско, колкото да може да надникне в мокрото от пот лице на младия пират. По дяволите, момчето отчаяно се нуждаеше от кърпичка в неговото състояние, но Франк се опита да не обръща внимание на огромния балон от сополи, заплашващ да се пръсне, когато Едноокия Уили подсмръкнеше отново.

— Как се казваш, синко? — поиска да узнае той, стискайки зъби, в опит да потисне желанието си да увие ръце около врата на копелето и просто да изтръгне истината от него. Всяка секунда, през която Беки оставаше в неизвестност, беше една секунда в повече.

— Г-Гейди — прошепна хлапето-пират, очите му станаха огромни, когато осъзна колко едър е Франк и бързо се отдръпна назад, както би трябвало да е направил Джак, когато се е изкачил на върха на бобеното стебло.

Да, да, Франк бе преживявал подобна реакция доста често.

— Е, Гейди, от разузнавателните снимки знам, че най-малко двама от вас са откарали лодките обратно в Африка, но все още липсва един от вашата група. Дали не е долу в машинното отделение заедно с Беки? Или е някъде другаде?

— Не, не, не — момчето поклати глава и Франк предпазливо погледна балона от сополи. Това нещо щеше да се пръсне всеки момент, а той със сигурност не искаше да бъде близо до него, когато това станеше. — Тя сама. Други мъже, те всички в лодки обратно към Сомалия. Тя сама. Тя съвсем сама, работи на двигатели.

Присвил очи, Франк се наведе толкова близо до лицето на хлапето, колкото прецени, че е безопасно.

— Ако ме лъжеш, шибаняк такъв, ще те убия!

— Не лъжа. Не, не, не лъжа!

Бил го побутна по ръката и насочи пистолета си в сополивия нос на Едноокия Уили.

— Добре, Шефе, хайде да си вземем нашето момиче!

Франк не си направи труда да отвърне, нито губи време да дава на Бил указание, че трябва да останат да пазят пиратите. Просто се обърна и спринтира като Карл Люис към машинното отделение.

[1] Ноо-ah! — на военен жаргон означава „всичко, освен «не»“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Здравей, Ребека!

Думите, изречени от този дълбок, гърмящ глас, дошъл иззад лявото рамо на Беки, едва не я накараха да изпусне гаечния ключ и да се превърне в локва от сълзи на пода.

Благодаря ти, мили Боже! Спасени сме!

Бе прекарала последните три минути в спор със себе си дали да пренебрегне предупреждението на Шариф и да се опита да избяга. Предполагаше, че може да си намери хубаво малко скривалище, където да изчака подходящия момент, в който да изскочи и да го удари по главата с гаечния ключ. Наистина щеше да се наслади на тази част — халосването по главата — и, разбира се, щеше да вземе неговия Глок. И тогава, какво? Все още щеше да бъде заключена в машинното отделение и пиратите можеха да решат да направят нещо ужасно на Ив за отмъщение.

Но всичките тези размишления бяха напразни, тъй като Франк бе дошъл. Мъжът, на когото тя се възхищаваше, уважаваше и обожаваше от далече — пределно ясно ѝ бе дал да разбере, че никога не би я допуснал по-близо до себе си — най-сетне бе дошъл.

Спасителят ти е тук!

Маньовърът на супергероя завършен. Най-накрая!

Зачуди се дали да вдигне ръце и да извика Алилуя, или да избухне в порой от сълзи на благодарност — имаше си своя реален „Опра момент“^[1].

Но това бе толкова изтъркана фраза, колкото и „девойка в беда“.

Вместо това, направи свирепа гримаса, завъртя се и сложи омацаните си юмруци на също толкова мръсните си бедра.

— Е, беше крайно време да се появиш! — сопна се тя, вдигна високо брадичка и остави очите си жадно да поглъщат познатото, прекрасно лице на Франк.

Яркото осветление на тавана, — допринасящо за увеличаване на задушавашата жегата в машинното отделение, — подчертаваше тялото

му и това отново ѝ напомни колко едър е той всъщност. С рамене като на хамалин, с бицепси, големи колкото топки за боулинг и бедра като на професионален кетчър, той беше мъж-планина. Но имаше толкова добри пропорции, че всяка част от тялото му напълно хармонираше с останалите, и ако човек не застанеше до него, никога нямаше да разбере, че е гигант.

Един чудесен, красив гигант.

Добре де, може би красив беше малко преувеличено, особено след като имаше дебел, страховит белег, който разсичаше лявата му вежда, и един тънък, бял, който минаваше през десния ъгъл на устата му. Според брат ѝ Франк бе получил първия в бой с ножове с джихадисти пред едно кафене в Карачи, Пакистан. Историята на втория бе загадка, до която никой не бе успял да се добере.

Така че, не, той не беше красив. Но буреносно сивите му очи бяха най-яростните, които някога бе виждала, и гъстата му къдрава, самурено кафява коса беше мека и блестяща като козината на норка. Като се добавеха към тях широкото чело и доста пълните му устни, се получаваше едно интересно лице, което беше... ами, спиращо дъха по един жесток, интуитивен начин.

Не че Беки можеше да види нещо от това спиращо дъха лице точно в този момент, тъй като бе покрито със сива и черна камуфлажна боя в някакъв странен рисунък и гъстата му коса бе скрита под гумираната качулка на водолазния му костюм. Но въпреки това успя да забележи подигравателното свиване на устните му.

— Тъй като не ти позволих да станеш пълноправен член на екипа, ти реши да се пробваш като пиратка, така ли? — попита той с престорено раздразнение.

Тя опря език във вътрешната страна на бузата си и повдигна вежда.

— Едно момиче трябва да намира силните усещания там, където може.

Той изсумтя, погледът му преброди цялото ѝ тяло и суровото му изражение внезапно се смекчи.

Аха, да, тя трябваше да изглежда толкова добре, колкото и се чувстваше.

— Добре ли си? — Тонът му бе неочаквано нежен.

— Супер съм — увери го тя, макар че надигащия се плач, който изгаряше гърлото ѝ, изпълваше вече носа ѝ, парещ като жива рана, полята с алкохол. Беше ужасяващо да осъзнае, че не иска нищо повече от това да се хвърли в силните му ръце и да плаче, плаче, плаче, докато нямаше повече сълзи. Просто да се освободи от целия насъбран страх и безпокойство през последните шест дни.

Господи, това нямаше ли да го уплаши до смърт? Коровата като камък Ребека Райхарт да позволи на някой да стане свидетел на нейната уязвимост? Доказвайки веднъж завинаги, че да, тя беше жена, склонна да избухва в сълзи точно както всички други жени? И тогава идваше това с докосването.

През трите години, откакто работеха заедно, Беки можеше да преброи на пръстите на двете си ръце, колко пъти бяха имали реален физически контакт. И във всеки един от тези случаи Франк бе отскачал надалеч, сякаш тя бе обвита в пламъци, защото не искаше да оставя в нея никакви грешни представи или нещо друго. Не би искал тя да започне да мисли, че между тях може да има каквато и да е връзка извън отношенията им работодател/служител.

Така че — да, ако скочеше в обятията му и заровеше лице в шията му, той със сигурност щеше да умре от страх и после какво щеше да прави тя?

Е, поне ще съм въоръжена, помисли си Беки, преглътна сълзите, които я заслепяваха, и с копнеж погледна към водоустойчивата карабина М4, привързана към широкия му гръб.

— Донесе ли ми оръжие? — Тя посочи с пръст към матовочерната цев. Мирисът на Франк, мирисът на топла мъжка кожа и солена морска вода, нахлу в ноздрите ѝ от това ѝ се зави свят. Или може би беше от отработените газове на повредените дизелови двигатели.

От това трябваше да е, защото тя не беше от онези сантиментални момичета, които си губеха ума от аромата на един конкретен мъж. Макар че... трябваше да си признае, че е много прирастена към начина, по който Франк обикновено миришеше — странна комбинация от сапун Zest, топла кожа и оръжейно масло.

О, кого заблуждаваше тя? Беше прирастена не само към начина, по който миришеше Франк, но и към самия него. А това правеше нещата много по-вбесяващи, заради факта, че се отнасяше

към нея като досадно неудобство, което трябваше да търпи, за да запази прикритието на Черните рицари.

Той хвана ръката ѝ, за да я отдалечи от своята М4, а голямата му гореща длан за кратко обхвана китката ѝ, преди бързо да я пусне.

Дам. Иди, че разбери...

— Мога да ти предложа нещо по-добро от оръжие. — На устните му се появи онази негова мила, крива усмивка, която винаги я пронизваше право в сърцето. Франк измъкна близалка Дум-Дум с вкус на диня и я размаха пред лицето ѝ, а после я дръпна извън обсега ѝ, щом тя посегна да я грабне от ръката му. — Каква е вълшебната думичка? — подразни я той.

— Дай! — изръмжа тя и предизвика неговия дълбок смях, който звучеше толкова прекрасно, че Беки едва не се разтопи в локва от сълзи, отново.

Боже, трябваше да поспи или най-малкото да отдели минута-две, за да се вземе в ръце, преди да се е размекнала съвсем и да разруши напълно репутацията си на хладнокръвна жена. Или да направи нещо още по-глупаво, като например да го хване за ушите и най-накрая, най-накрая да направи това, за което си бе мечтала през последните три и половина години... да му даде голяма, мокра целувка.

Да, това щеше да бъде върхът...

Той внимателно ѝ подаде близалката и тя го дари с ослепителна усмивка, примесена със сълзлива благодарност, преди да разкъса обвивката и напъха лакомството в устата си. Затвори очи, щом сладостта експлодира върху езика ѝ. Тъпите пирати бяха нападнали скривалището ѝ с близалки още първия ден от пристигането им и тя бе живяла в захарна абстиненция досега.

— Може да ти оставя нещо малко в моето завещание заради това — прошепна тя, смучейки близалката.

Той изсумтя, хвана я за лакътя и я поведе по металния трап към изхода. Аха, очевидно правилото *без докосване* важеше само извън сферата на героичните спасителни мисии. В такъв случай, трябваше сериозно да се замисли върху въпроса как да бъде отвлечана по-често.

— Какво, ъ-ъ... какво направи с Шариф? — поинтересува се Беки.

— Кой е Шариф?

— Преводачът. — Тя се засмя подигравателно на думата, макар лакътят ѝ да бе изтръпнал под мазолестата му длан. — Човекът, който размахваше Глок 19 до тила ми през последните десет часа.

Франк спря толкова внезапно, че едва не ѝ причини контузия на шийните прешлени. Той бързо вдигна своята М4, а дебелият му врат започна да се върти на всички посоки.

— Какво? — прошепна младата жена, фините косъмчета по ръцете ѝ настръхнаха. Въпреки че в помещението беше повече от 38 градуса, леден студ като змия плъзна по гръбнака ѝ. — Ти не го ли арестува, докато идваше при мен?

— Не — отвърна ѝ с дрезгав шепот. — Казаха ни, че си сама. — Той активира своя ларингофон. — Бил, там ли си?

Били?

Тя погледна с копнеж към дясното ухо на Франк и прозрачния гъвкав кабел, излизащ от микрофона на гърлото му. Искаше ѝ се слушалката да е в нейното ухо, за да може да чуе потвърждението на Били. Нейният голям, глупав, мил брат ужасно ѝ липсваше и тя изгаряше от нетърпение да попита Франк колко от момчетата е взел със себе си. Мисълта, че „нейните момчета“ ще дойдат да я спасят, ако успееше да издържи достатъчно дълго време, беше това, което ѝ помогна да преживее изминалата седмица.

— Едноокият Уили излъга — съобщи Франк на брат ѝ и ако не беше толкова уплашена, Беки щеше да избухне в смях. Той беше дал на Гейди същото прозвище като нея. — Има шести човек на борда. Той е бил тук и е охранявал сестра ти, но сега е изчезнал. — Наклони глава, заслушан в отговора на Били. — Тъй вярно — промърмори Франк, притисна с ръка младата жена зад гърба си, за да я прикрие с едрото си тяло, докато осигуряваше с оръжието си района във всички посоки и продължи да я води през лабиринта от коридори между машините към изходната врата.

— Този проклет Гейди! — Беки надникна иззад широкия гръб на Франк, очаквайки всеки момент Шариф да се появи и да започне да ръси 9 милиметрови куршуми наоколо.

— Казах на момчето, че ще го убия, ако лъже.

— Не го убивай — прошепна тя, съчувстваше на Гейди и на мъжете като него за тежкото им положение. — Той е просто едно

глупаво хлапе. Вероятно си е мислил, че по някакъв начин Шариф ще успее да спаси задника му.

— По кой път тръгна той?

— Шариф ли? Аз, тъ-ъ, не знам точно... Боже, съжалявам — прошепна тя, когато се спъна в един провиснал маркуч. Голямата длан на Франк, притиснала я здраво към тялото му, беше единственото нещо, което я задържа да не се плъсне по задник. — Той каза, че трябва да пикае. Не видях точно в коя посока пое, но някъде към носа мисля.

— Колко патрона?

— Петнадесет — отвърна тя, радостна, че може да отговори на въпроса му и с надеждата да го впечатли със своите познания, добави: — Стандартният размер пълнител.

— Резервни?

— Не съм забелязала.

— Добре, сега ще направим следното, ще...

— Ще пуснеш оръжието си долу и ще го изриташ надалеч — заяви Шариф, излезе иззад едно голямо арматурно табло, приближи се зад Беки и обви потната си ръка около гърлото ѝ, като притисна силно дулото на своя Глок в дясното ѝ слепоочие.

На Беки започваше да ѝ писва и се чувстваше уморена от постоянното насочване на оръжия към главата ѝ, да не говорим за вонята на непоносимия афършейв на Шариф, която заедно с потта и миризмата на тялото му от последните десет часа, се смесваше в една отвратителна смрад. Това задейства рефлекс ѝ за повръщане.

Той се оказа толкова префинен, че вероятно единственото нещо, което можеше да го накара да я пусне, бе да повърне върху ръката му.

Точно си мислеше дали наистина да не го направи, когато изведнъж усети... готовността на Франк. Той бе замръзнал пред нея в момента, в който бе прозвучала заповедта на Шариф. Пръстите ѝ, с които се държеше за колана на военната му екипировка, почувстваха как всеки твърд мускул на широкия му гръб се напрегна като струна. Той не се помръдна, дори не трепна, но тя затаи дъх в очакване на следващия му ход.

Шариф сигурно също бе усетил пращането на електричество във въздуха.

— Каквото и да си намислил да правиш, може да го забравиш на мига. Пистолетът ми е опрян в главата на госпожица Райхарт, ще пръсна мозъка ѝ по целия ти гръб, преди дори да имаш шанса да се обърнеш. Сега пусни оръжието си и го изритай надалеч!

— Не го прави...

Беки трепна от силното дрънчане на М4 при удара му в металния под. То беше последвано от ужасно скърцащ звук, щом Франк го изрита настрана.

— Сега и резервното ти оръжие — настоя Шариф. Когато Франк се наведе бързо напред, Глока на Шариф едва не проби слепоочието на младата жена. — Бавно! — излая той.

Франк се подчини, продължи да се навежда, но този път бавно, и извади Спрингфийлд Армъри XD-45 от кобура на глезена си. Хвърли го при автоматичната си пушка, преди да се изправи.

Беки отново се хвана за колана на екипировката му, наслаждавайки се на усещането от допира на неговите твърди мускули до гърбовете на пръстите ѝ, както и на смъртоносната твърдост на...

О, Франк, ти прекрасен, възхитителен мъж!

Добре, сега Шариф явно беше в по-изгодна позиция в сравнение с тях, тъй като единствен имаше пистолет. За щастие, той не беше единственият, който имаше оръжие, защото пръстите ѝ се отъркаха не само в стегнатите мускули на Франк. Смъртоносното острие на неговия осемнадесетсантиметров КАБАР също беше там.

Кой влиза с нож в престрелка?

Франк Нйт, ето кой.

* * *

Франк тъкмо си мислеше, че за трупа му ще е необходим чувал с размер XXXL, когато пръстите на Беки скришом достигнаха до смъртоносното острие на неговия КА-БАР и безшумно го изтеглиха. Така, както стояха притиснати един до друг — неговия гръб към гърдите ѝ — Шариф не би могъл да забележи как тя крадешком извади ножа от канията на гърба му и го прехвърли в предния джоб на късите си панталонки.

О, Ребека! Изключително глупава идея!

Но той не можа да направи или да каже нищо, тъй като Шариф заповяда:

— Ръцете високо над главата!

Да, да. Тук заповядваш ти, шибан, самонадеян пират!

Франк стисна зъби, щом протегна ръце към тавана. Болното му рамо не му даваше мира, откакто се бе правил на човека-паяк, катерейки се по корпуса на кораба, за да достигне до точката на достъп. И сега, трябваше да ги държи така, високо над главата си? О, Господи, болката беше непоносима!

Разбира се, това беше най-малкото му притеснение, като се имаше предвид, че проклетият Шариф бе оборудван с петнадесет топчета смъртоносно олово, докато Ребека Райхарт бе въоръжена с осемнадесет сантиметра въглеродна стомана.

— Сега се премести надясно и застани в този ъгъл! — нареди Шариф и Франк нямаше друг избор, освен да се подчини. Направи шест стъпки в дясно и се напъха в тясното пространство между подпорната стена и част от някаква машина с безброй превключватели, които се забиха в ребрата му като остри, костеливи пръсти. — Не се обръщай! — извика пирата, когато Франк понечи да направи точно това. — Остани с лице към стената!

Беки изкрещя заради нещо, което Шариф правеше с нея и Франк изръмжа дълбоко и заплашително, докато ритмично стискаше и разхлабваше юмруци над главата си. Мускулите на ръцете му се напъгаха и отпускаха, напъгаха и отпускаха.

Стиснал челюсти толкова силно, че имаше опасност зъбите му да станат на прах, Франк слушаше внимателно и чу как двамата отидоха до мястото, където бе изритал своята М4 и резервното си оръжие. Автоматичната карабина издаде познатия специфичен звук, щом Шариф я праметна през рамо и 45 калибровия приглушено прошумоля, докато напетия пират го пъхаше в колана на късите си панталони.

— Сега ще броя до десет — заяви Шариф, леко задъхан.

Мъжът бе изпаднал в паника.

Това не е добре. Това никак не е добре.

Паниката лесно би могла да накара един мъж да забрави колко точно натиск трябва да приложи върху спусъка.

И мисълта да загуби Беки по този начин...

Не. Той не би могъл дори да помисли за това, без да се налага да потисне желанието си да повърне.

Но точно в момента не можеше да си позволи този лукс. Имаше нужда от всичките си сетива и цялата си съобразителност, ако искаше да измъкне и двама им живи от тази катастрофална ситуация.

— Само трепни, преди да съм излязъл — изсумтя Шариф, — и ще пръсна мозъка ѝ из цялото машинно отделение.

Ето го. Най-лошият му кошмар, изразен с думи. Франк затвори очи и започна да се моли на Бог Беки да не направи някоя глупост. Жената притежаваше повече кураж, отколкото доста мъже, два пъти по-едри от нея, и той много я уважаваше заради това, но тя нямаше нито рефлексите, нито обучението да се измъкне от тази ситуация невредима. Шариф имаше три оръжия, а Беки — само едно, което означаваше, че всички предимства са на негова страна. Франк само се надяваше тя да е наясно с това и да действа съобразно обстоятелствата.

— Едно, две... — започна да брои пирата и сърцето на Франк заби два пъти по-бързо, думкаше в ушите му толкова силно, че почти не чуваше гласа на мъжа, който се придвижваше към изхода заедно с Беки. — ... пет, шест... — Звукът отекна глухо в помещението и Франк умишлено задиша по-бавно, докато разиграваше наум следващия си ход. — ... осем... — Мускулите му се напрегнаха за последно. — ... девет... — Сгъваемият нож Пентагон-Елит II, прикрепен към гърдите му, му вдъхваше малко спокойствие. — ... десет.

Със серия светкавично бързи, плавни движения той изскочи от тесния ъгъл, бръкна в предния джоб на екипировката си, с едно кликване извади острието от подсилената с кевлар дръжка, зърна тъмната глава на Шариф над русата коса на Беки и запрати ножа от неръждаема стомана във въздуха.

Част от секундата, преди острието да се вреже точно между подлите очи на Шариф, мъжът затръшна вратата на въздушния шлюз към машинното отделение. Ножът отскочи от армираното стъкло на илюминатора със силен звън, който бе заглушен от разярения рев на Франк.

— Беки... не!!!

— Всички обратно на мостика!

Ив се моташе по палубата, заедно с останалата част от тридесет и няколко членния екипаж на Хамилтън, и все още се опитваше да асимилира удивителния факт, че преди по-малко от десет минути бе спасена от трима мокри, облечени в черно мъже, появили се изневиделица като фантоми от нощния мрак. Те бяха успели да разоръжат или по някакъв начин да обезвредят всеки един от пиратите.

И всичко това за около шест секунди.

Несъмнено, гледката бе незабравима. Котешки рефлекс и прецизни хореографски движения. Пиратите така и не разбраха какво става.

Ив не знаеше какво да мисли за това.

Очевидно Беки не бе обезумяла от топлинен удар. Той беше тук...

Били Райхарт беше точно пред нея и определено не беше просто някакъв си механик на мотоциклети. За бога, не! Той по-скоро изглеждаше като оживяла версия на Джейсън Борн или Итън Хънт. Крещеше на всички да се върнат обратно в задушното помещение на мостика, където пиратите ги бяха държали, и буташе онези от хората, които не се движеха достатъчно бързо според него. Той беше... ами, той не беше онова, което тя си спомняше.

— Ти също, Ив. — Бил едва я погледна, но дори и този кратък негов поглед ѝ бе достатъчен да види, че очите му — тези шоколадовокафяви очи, в които се бе влюбила като момиче — не гледат вече с нежност и топлина. Те блестяха свирепо, почти като на диво животно.

Мили Боже!

Въпреки горещината на нощта, по гръбнака ѝ полазиха тръпки. Никога не би се страхувала от Били, не и след всичките онези години, когато той беше лошо момче от грешната страна на града. Но гледайки сега твърдо стиснатата му челюст и едва овладяната сила на мускулите на раменете му, тя осъзна, че чувствителното момче, което познаваше, бе изчезнало и на негово място се бе появил този суров, коравосърдечен мъж... този опасен човек.

— Защо? — попита Ив, докато се опитваше да успокои ударите на сърцето си. — Какво става?

— Беки е в беда — отвърна той, докато я побутваше да върви по-бързо по палубата. — Мъжът, който я е пазел, липсва.

Ив отвори уста, но не успя да изрече и думичка, когато ужасеният глас на Беки раздра въздуха над главите им.

— Били!

Също като всички останали, които се блъскаха, за да влязат през вратата, водеща към мостика на Хамилтън, Ив се обърна и сърцето ѝ падна в петите. Мърморенето на групата постепенно утихна, когато всеки започна да осъзнава какво се случва.

Шариф стоеше в центъра на палубата, обвил с една ръка гърлото на Беки и я държеше пред себе си като жив щит, докато с другата притискаше силно дулото на пистолета си към слепоочието ѝ.

— Стой на място! — извика той, когато Били, навит като пружина, се приготви за скок.

— Просто я пусни! — настоя брат ѝ. Но Шариф не му обърна внимание и повлече Беки към парапета на левия борд на Хамилтън. Ярката светлина, идваща от върха на мостика, падаше върху палубата и осветяваше двамата като на снимачна площадка.

Цялата ситуация изглеждаше напълно нереална... и абсолютно ужасяваща.

— Шефе? — промълви Били, натискайки с палец и показалец странната черна лента увита около шията му, докато проследяваше движенията на Беки и Шариф със смъртоносния край на големия си плащещ пистолет. — Чуваш ли ме? Нашата шеста цел е горе с Беки. — Той направи пауза, слуша няколко секунди, след което грубо изруга, преди да завърши с ропот: — Разбрано!

— Назад! Назад! Ще я застрелям! — изкрещя Шариф, черните му очи се стрелкаха между членовете на екипажа, струпани пред вратата и останалите на мостика. Единият от мъжете, пристигнали с Били, застина на място. Беше се опитал да заобиколи мостика и да излезе в гръб на пирата.

— Ив — прошепна Били, без да отделя очи от сестра си.

— Да? — отвърна тя съвсем тихо и разбра, че той бавно пристъпя встрани, принуждавайки Шариф да разделя вниманието си между него и другия мъж с чудовищната черна картечница.

— Когато не гледа насам, ще имам нужда от теб, да се промъкнеш през тълпата, да отидеш долу до машинното отделение и да отвориш вратата.

Преглъщане.

— Д-добре — каза Ив, макар последното нещо, което искаше да направи, бе да влиза — сама! — в дълбините на танкера.

Можеш да направиш това, Ив Ейдънс. Можеш да го направиш за Беки.

Краката ѝ трепереха, докато чакаше Шариф отново да насочи вниманието си към другия мъж в близост до мостика, след това леко запристъпва назад, проправяйки си път изключително внимателно и съвсем тихо през онемелия екипаж на Хамилтън. „Движи се, продължавай, движи се!“ — промърмори под нос, когато незабележимо се изплъзна от тълпата потни тела.

Най-накрая се запъти към вътрешността на кораба, без да обръща внимание на мрачните ъгли и тъмните стълбищни клетки, като се позоваваше на дългогодишния си опит в яхтсменството, за да намери пътя към машинното отделение. Тичаше по металните трапове, без да направи нито веднъж грешен завои. Разбира се, помогна ѝ също и факта, че когато наближи своята цел, чу някакво думкане и нещо подобно като лъвски рев.

Оказа се, че шумът идва от третия мъж, който бе дошъл с Били, гиганта. Той удряше с огромен гаечен ключ по стъкления илюминатор на вратата на въздушния шлюз към машинното отделение. Лъвският рев също идваше от него.

О, мили Боже!

Ив преглътна буцата, заседнала от страх в гърлото ѝ, облиза напуканите си устни и си напомни, че това не е чудовище, а само един мъж. Човек. Един от добрите дори.

На три, каза си тя, след това бързо преброи, преди да завърти колелото.

Веднага щом ключалката освободи, вратата се отвори с трясък и се удари в преградната стена. Ив отскочи инстинктивно назад, но гигантът изобщо не я удостои с поглед. Той просто се втурна покрай нея и меките ботуши на неопреновия му костюм задумкаха нагоре по металните стълби.

[1] „Опра момент“ — или още „Аха момент“, който се определя като „момент на внезапно осъзнаване, вдъхновение, прозрение, признаване или разбиране“ — идва от много често използваното „Аха!“ от Опра Уинфри в нейното токшоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Шариф — този задник — беше мъртвец.

Никой не можеше да поставя зареден пистолет до главата на Беки и да остане жив, за да разказва после за това.

— На позиция ли си? — избоботи ниският глас на Бил от слушалката на Франк.

— Тъй вярно. — Той се сви зад един малък транспортен контейнер, намиращ се на около двадесет метра от мястото, където Шариф стоеше с Беки до парапета на левия борд на Хамилтън. Когато Шариф стъпеше на най-горния напречник, той и неговите момчета щяха да нападнат. Само се надяваше Беки да не се опита да „помогне“ преди това. Ако... не, когато я измъкнеше от тук, щеше да я заведе вкъщи, да я заключи в „Черните рицари“ и да изхвърли проклетия ключ.

Беше твърде опасно да оставя Ребека Райхарт да се скита свободно. И предполагаше, че след тази нощ ще му трябват най-малко две години в абсолютна тишина и спокойствие, преди кръвното му налягане да се върне в границите, за да не изпада лекарят му в паника.

— Той ще го направи — скърцащия глас на Ейнджъл прошепна в ухото му. — Ще скочи.

— Ще трябва да я пусне, ако иска да се качи на този парапет. Когато това стане, можете да го хванете — нареди Франк, а сърцето му биеше яростно от нерви.

Ейнджъл беше в най-добрата позиция да пусне куршум в главата на Шариф и Франк се надяваше дяволският човек да е толкова добър, колкото бе обещал. От напрежение топките му се свиха колкото стафиди, щом си помисли, че трябва да разчита на способностите на един непознат, но нима имаше друг избор? Бил не беше в изгодна позиция за стрелба, а самият той нямаше оръжие, за да стреля.

Разбира се, това не означаваше, че е напълно невъоръжен.

Имаше чифт френски ножове за мятане, които стискаше хлабаво във всеки юмрук. Те притежаваха скрити малки флакони с течен

живак, които държаха остриетата ориентирани напред, когато ги хвърлеше към целта.

По принцип, не харесваше особено много французите. Те бяха твърде женствени за вкуса му, и не можеше да ги слуша как говорят английски, с френски акцент, без да си помисли за Пепе Ле Пю^[1]: „Аш съм фаштъчено машло, ти ши желе. Хайде, шери, нека направим един любооооовен сандвич.“

Но, както се казва, което си е истина, си е истина. Те правеха страхотни комплекти ножове за мятане и ако изстрелът на Ейнджъл пропуснеше своята цел, той бе готов да замени оловното топче със стоманено острие.

— Изчакай — прошепна Франк, когато Шариф прехвърли крак през парапета. — Изчакай, докато тя не е повече на... О, мамка му!

Беки се завъртя като дервиш около Шариф, веднага след като той отпусна оръжието си, за да запази равновесие, извади острия като бръснач КАБАР на Франк от джоба на панталонките си и заби всичките осемнадесет сантиметра в ръката на пирата, която стискаше пистолета. Шариф изквича като прасе, каквото всъщност беше, и изпусна Глока през борда, когато Беки се нахвърли върху него.

МЪТНИТЕ ГО...

Франк изскочи от своето скривалище.

— Стреляй! Стреляй! — изкрещя той и като товарен влак се спусна към борещата се двойка.

— Тя е на линията на огъня! — Гласът на Ейнджъл избухна в ухото му.

Шибана работа! Той също нямаше ясна цел. Русата глава на Беки непрекъснато се мятеше пред огневата му линия, докато се правеше на героиня и храбро се бореше с пирата.

Франк впрегна цялата сила, която имаше, за да измине последните петнадесет метра. Беки успя да удари с твърдия си лакът носа на Шариф — добро момиче! — при което кръвта пръсна в широка дъга, която блесна ярко на светлината от прожекторите на мостика.

Замаян, Шариф залитна назад и тъй като вече бе стъпил с единия крак на парапета откъм страната на океана, тази инерция бе достатъчна да се подхлъзне от ръба. Той отчаяно опита да се хване за

най-горния напречник, но пръстите му отказаха да съдействат заради КА-БАР-а, нанизал дясната му ръка като скарида на шиш.

Но лявата му ръка намери за какво да се хване... за дългата опашка на Беки.

Франк видя всичко това да се случва като на забавен каданс. Шариф се превъртя назад през парапета с една ръка, докато с другата дръпна след себе си Беки с главата напред.

Мили Боже! Франк не можеше да накара краката си да се движат по-бързо. Имаше чувството, че върви през гъст, лепкав сироп и независимо от това колко силно размахваше ръцете си и умоляваше краката си да тичат по-бързо, той като че ли се придвижваше с една четвърт от нормалната си скорост.

Неговото ужасено сърце заплашваше да се взриви. Буум! Край!

Не, не, не!

Това не би трябвало да се случи! Не и с Беки!

И тогава, като прескачане в стоп-моушън филм, Франк изведнъж се озова до парапета, точно когато краката ѝ преминаваха над най-горния напречник.

Той имаше само един шанс.

Пусна ножа, протегна ръка през пролуката между две горни прегради на парапета и успя да сграбчи тънкия ѝ глезен. Мигновено бе дръпнат напред от общата инерция на двете падащи тела и заби глава в най-горния напречник. Бам! Пред очите му избухна фойерверк от ярки звезди. Със силно думкане Беки и Шариф едновременно се удариха в корпуса на Хамилтън.

И тогава се случи.

Той го усети.

Рамото му просто... олеле, то просто... сдаде багажа. Кости, мускули и сухожилия се разтегнаха и скъсаха. Рязкото избухване на агонизираща болка бързо бе последвано от парещо изтръпване и след това тежестта, извадила рамото му, внезапно изчезна.

О, мили Боже, не!

Беше я изпуснал! Беше се изхлузила от изтръпналите му пръсти и...

Той изрева от болезнена ярост, премигна няколко пъти, за да разкара блестящите звезди, шеметно въртящи се пред очите му, след което надникна през борда и...

О, благодаря ти, Господи!

Все още я държеше. Тя се мятеше и проклинаше и се опитваше да се захване за корпуса, но той все още я държеше. Шариф — този задник — нямаше това щастие. Ръката му се бе изплъзнала от косата на Беки и той падаше, крещейки, в океана.

Прав ти път!

С мощен разкряк Франк заби върховете на неопреновите си ботуши в палубата за опора и започна да дърпа младата жена нагоре. И тогава краката му се изплъзнаха и той се блъсна силно в парапета, така че единственото, което можеше да направи, бе да скърца със зъби и да стиска глезена й здраво. Точно когато си мислеше, че в крайна сметка ще загуби Беки, Били и Ейнджъл се озоваха до него и провесвайки се през парапета, я хванаха за краката.

Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти, мили Боже... и Били, и Ейнджъл.

Едва когато Беки беше в безопасност в ръцете на брат си и Бил й зашепна успокояващо: „Всичко е наред. Хванахме те.“, Франк успя да разтвори пръсти от смъртоносната си хватка около крака й.

Интересно. Ръката му беше абсолютно безчувствена.

Олюлявайки се, пристъпи назад, вдигна глава и видя Ейнджъл да стреля във водата със своята М4. След няколко секунди мъжът се обърна и сви рамене:

— Не знам. Може би при падането е изгубил съзнание и се е удавил. Не го виждам никъде... О, ъ-ъ, Шефе?

— Да? — Франк се намръщи на необичайно загриженото лице на Ейнджъл.

— Това, хм, това не изглежда съвсем добре. — Той посочи дясната ръка на Франк.

Франк погледна надолу и забеляза с някаква странна дистанцираност забеляза, че ръката му виси под неестествен ъгъл спрямо бедрото му.

— Изкълчена е — каза той, в този момент не даваше и пукната пара за ръката си. Единственото, което имаше значение, беше Беки. И че тя е в безопасност.

— Мисля, че е повече от това — промърмори Ейнджъл, а след това внезапно се завъртя на пета и се стрелна обратно към парапета.

Някакъв тътнещ грохот успя да заглуши силното бучене в ушите на Франк, тогава Ейнджъл изстреля целия пълнител. Пронизващото дум, дум, дум на М4-то звучеше необичайно приглушено и без значение колко усилено се напругаше, той не можа да си спомни по какво стреля мъжът.

Няколко секунди по-късно Ейнджъл се обърна с каменно лице.

— Все пак той не се е удавил. Качил се е на катамарана, успях да унищожа единия двигател, но... — той поклати глава — вече е твърде далеч, извън обсега.

А, да. Шариф — онзи задник. Ето по какво е стрелял Ейнджъл. Сега си спомни...

— Остави го — нареди той, чудейки се защо гласът му прозвуча сякаш говореше в тунел.

— Имаш доста лоша цицина на главата си, Шефе — обади се Бил и когато Франк се обърна да го погледне, лицето на мъжа изглеждаше притеснено. — Кървиш като заклано прасе.

Аз?

— Франк — Беки пристъпи към него, прекрасните ѝ кафяви очи бяха потъмнели от тревога, лицето ѝ, също като на Бил, изглеждаше обезпокоено.

Но това не го интересуваше. Тя все още беше красива и още по-важното бе, че е в безопасност. И когато произнесе името му: „Франк“, с този дрезгав глас, му се прииска да скочи от радост. О, колко му беше липсвал звука на нейния...

Опа!

Защо, по дяволите, палубата изведнъж се втурна към него?

* * *

Леле, майчице! Онзи, който е измислил израза „падна като отсечено дърво“ сигурно е видял нещо много подобно на това как Франк заби нос в палубата на Хамилтън. Беки се свлече на колене до него, шептейки името му, но той беше в безсъзнание. Студен като камък. От раната на челото му течеше дебела струйка тъмна кръв, стичаше се по бледото му лице и капеше на палубата.

Лошо. Много лошо.

Загубата на съзнание, след получаване на травма на главата, бе сигурен признак за мозъчно сътресение и от основната медицинска подготовка, която бе усвоила от Стейди, Беки знаеше, че сътресението понякога би могло да бъде фатално. Пациентът просто изпаднаше в дълбок сън, от който никога не се събуждаше...

— Франк — прошепна името му отново, леко разклащайки здравето му рамо, докато силна болка изгаряше гърлото ѝ като азотна киселина. — Франк, събуди се! Ти си твърде голям инат, за да допуснеш някакъв си удар по главата да те повали.

Нищо. Дори не потрепна.

О, Боже! Ако беше умрял, докато я спасяваше, никога нямаше да си го прости. Никога нямаше...

Не! В никакъв случай! Той нямаше да си отиде така. Не и легендарният Шеф на Рицарите.

— Франк! — Разтърси го по-силно и притисна марлята, която Ейнджъл ѝ подаде, върху дълбоката рана на челото му. Сълзите, потискала в продължение на почти една седмица, най-после пробиха емоционалната преграда, която бе издигнала, и се стекоха горещи и солени по бузите ѝ, докато лудо препускащото ѝ сърце заплашваше да се пръсне на хиляди малки парченца.

Гледайки го да лежи така, блед и безмълвен, без ярката жизненост, която обикновено го изпълваше, изпита такъв огромен страх, какъвто не бе усещала никога през живота си, а това говореше много, като се имаше предвид моментите, които бе преживяла, преди да полети от борда на танкера.

Точно когато посегна да сложи пръст на сънната му артерия да провери за пулс, клепачите му потрепнаха и сивите му очи се взряха в нея. Той повдигна здравата си ръка и погали подутата синина на бузата ѝ там, където лицето ѝ се беше блъснало в стоманения корпус на Хамилтън.

— Добре ли си? — изхриптя Франк.

Добре ли си...

Той кървеше обилно, несъмнено имаше мозъчно сътресение и рамото му със сигурност бе изкълчено, ако не и счупено, а питаше нея дали е добре?!

Господ обичаше този човек! И тя също...

Когато най-накрая успя да преглътне буцата от задушавашите я сълзи, стичащи се по бузите ѝ, Беки промълви:

— Благодарение на теб съм добре.

Той премигна, после се намръщи.

— Ти плачеш?! — Каза го с толкова голяма доза недоверие, сякаш току-що му бе признала, че вярва в съществуването на еднорози.

— Да. — Тя изтри сополивия си нос с опакото на ръката си — отвратително, но нямаше друг начин. — Правя това понякога. — Далеч по-често, отколкото бе готова да признае пред някого, особено пред него.

— Не го прави.

— Нямах право да ми казваш дали мога да плача, или не, Франк. О, дяволите да го вземат! — Въпреки че толкова много се радваше да го види буден и в състояние да говори, Беки не успя да потисне обичайния си сарказъм.

— Няма причина да лееш сълзи, жено — отвърна той и трепна, когато тя повдигна марлята да провери раната. Кървенето бе намаляло. Ейнджъл ѝ подаде друг тампон и Беки притисна чистото парче към челото му. — Жива си, нали?

— Аз не плача, защото почти паднах в океана, ти голямо, тъпо магаре. Плача, защото ме уплаши до смърт, когато припадна.

Той изви устни.

— Мъжете не припадат. Аз просто... тъ-тъ... аз... изгубих съзнание.

— Пфу, това е едно и също — изсумтя тя, но вътрешно се усмихваше.

Нямаше значение, че той бе твърдо решен да запази връзката им на строго професионално ниво. Нямаше значение, че през повечето време го вбесяваше адски много със своето поведение и той без угризения ѝ позволяваше да разбере това. Дори нямаше значение, че той имаше приятелка в Линкълн Парк. Единственото, което имаше значение, беше, че е жив. Защото тя не можеше да понесе мисълта за един свят без него...

— Искях да кажа — продължи младата жена и приглади назад няколко кичура, паднали над челото му, наслаждавайки се на възможността да го докосва така, както винаги си бе мечтала, дори и само заради това, че той не бе на себе си и сетивата му бяха

притъпени, — че ти заби нос в палубата и беше в безсъзнание почти тридесет секунди. Като прибавим и факта, че изглеждаше като парче месо, влачено от кучета, ме уплаши. И да, когато съм уплашена, понякога плача. Просто трябва да се справиш с това.

В продължение на няколко секунди той се взира в нея, мигайки с клепачи, сякаш му бе трудно да се концентрира.

— Не е нужно да се страхуваш за мен. Добре съм. — Последните две думи произнесе неясно, тъй като се опитваше да седне.

Тестостерон. Бог да ѝ е на помощ.

— Не. Не. — Тя положи длан върху здравото му рамо. — Остани да лежиш спокойно.

— Невъзможно — отвърна Франк и, избутвайки ръката ѝ, се изправи до седнало положение. — Трябва да завърша мисията. Все още не сме приключили.

— Напротив — увери го тя. — Нали ни спасихте?!

— Да. — Той завъртя глава като куче, което се отръсква от вода, марлята падна и капчици кръв опръскаха потника ѝ. — Извинявай! — промърмори, докато опитваше да се изправи на нестабилните си крака. Сякаш малко кръв върху всичката грес и мръсотия беше нещо, което би трябвало да я притесни. Потникът и панталонките ѝ бяха унищожени — независимо колко пъти щеше да ги пере, никога повече нямаше да станат чисти. Единственото решение за дрехите ѝ бе да се запознаят отблизо с пещта за изгаряне на боклука. — Сега обаче трябва да изчезнем от тук — допълни той, олюлявайки се леко.

— Какво? — Беки се обърна към брат си. — За какво говори той?

Устните на Били се присвиха толкова силно, че масивната му челюст се издаде напред, после се отдръпна назад. Това беше добре познатото ѝ хич няма да ти хареса това, което ще ти кажа изражение. Беше го правил достатъчно често в детството им и то никога не вещаеше нищо добро.

— Изплюй камъчето! — настоя тя, с ръце на кръста.

— Той е прав. Това е единствения начин да запазим нашето прикритие — обясни Били. — Освен теб и Ив, никой друг на борда на Хамилтън не знае кои сме. Ще бъде трудно да го запазим в тайна, ако не се измъкнем от тук сега.

— Добре, но... но къде ще отидете? — Очевидно всички те бяха превъртели. Франк не бе в състояние да...

— Обратно на самолетоносача Патън, корабът, от който дойдохме. Закотвен е на няколко мили от тук. След като се качим на борда му, той ще доплава до танкера, за да вземем теб и Ив и някои от членовете на екипажа на Хамилтън, които се нуждаят от медицинска помощ.

— Той има нужда от медицинска помощ! — извика Беки, сочейки към странно изглеждащата ръка на Франк.

— Просто трябва да се намести обратно на мястото си — каза Франк с обиден тон, сякаш го бе накарала да играят на „Горещ картоф“. Тя се завъртя към него и го изгледа, оставяйки го да прочете в очите ѝ какви точно мисли се въртят в главата ѝ — а именно, че всички те бяха напълно, абсолютно луди.

Ръката му... е, определено не беше така, както следваше да бъде. Той трябваше да бъде транспортиран до най-близката болница, да го вкарат в хирургията и...

— Ще ми окажеш ли честта? — попита Франк като се обърна към Ейнджъл и напълно пренебрегна факта, че главата ѝ заплашваше да се взриви.

— Не, той със сигурност ня...

Това бе всичко, което успя да изрече, преди Ейнджъл да хване ръката на Франк и с едно ловко усукване и бутване напред да намести рамото обратно на мястото му.

О, мили Боже, този звук! Беки беше убедена, че ще го чува и в кошмарите си.

— След като се качите на борда на Патън — каза Били, отвличайки вниманието ѝ от импровизираната превръзка, която Ейнджъл правеше с еластичните въжета, за да закрепи неподвижно ръката на Шефа, — не бива по никакъв начин да се издавате, че ни познавате и че ние сме тези, които ви спасиха. С изключение на капитана и командира, целият екипаж мисли, че ние сме обикновени специалисти по водене на преговори, наети от бащата на Ив да гарантират откупа.

— Добре — отвърна тя разсеяно и хвърли един бърз поглед към мястото, където се осъществяваше импровизираната помощ на Франк, — но все пак мисля...

— Да вървим! — нареди Шефа, бършейки кръвта от очите си с ръката, която не бе пристегната във временна превръзка.

— Не е възможно да мислиш за... — започна тя, но никой от тримата мъже не ѝ обърна повече внимание. Те вече тичаха по палубата, проправяйки си път към кърмата на дрейфащия кораб.

Младата жена се втурна след тях.

— Спрете! — Опита се да дръпне Били за ръката, но с разликата в теглото им това беше като да спре слон. — Били — изрече умолително, — той не може да...

Брат ѝ се завъртя и запуши с твърда длан устата ѝ, очите му блестяха от ярост. После кимна на Шефа и Ейнджъл да продължат, когато те спряха да го погледнат през рамо.

— Идвам веднага — увери ги той и след като те се отдалечиха достатъчно, изръмжа: — Така се прави, сестричке. Искаш ли да бъдеш пълноправен член на екипа? Е, един истински член защитава прикритието си, независимо дали е контузен, изтеза... по дяволите, той дори ще умре, за да го защити. Така че върни се обратно при Ив и я убеди колко е важно да държи проклетата си уста затворена. Ще се видим на борда на Патън. Разбра ли ме? Кимни, ако си ме разбрала.

Какво можеше да направи? Кимна.

С един последен изпитателен поглед към сестра си, Били хукна да догони другите двама. Беки остана да гледа безпомощно как един по един те скочиха през борда на танкера и изчезнаха в звездната нощ.

* * *

— Аaaa! — изкрещя Шариф, когато извади големия нож от средата на дясната си длан и прехапа от вътрешната страна бузата си срещу умопомрачителната болка, докато металният вкус на кръв не изпълни устата му.

С гневно проклятие хвърли ножа през парапета, разкъса мократа си риза и непохватно се опита да превърже безполезната си ръка.

— Тази кучка — изсъска той и успя с помощта на зъбите и лявата си ръка да затегне импровизираната превръзка. Това движение възпламени отново изгарящата болка, която се разпростря по дължината на ръката му и се взриви в основата на черепа му.

Тази кучка...

Олюлявайки се, преглътна няколко пъти, за да не повърне и сграбчи гладкия дървен щурвал. После затвори очи, започна да си поема въздух на дълбоки неравни глътки и да се моли слабостта му да премине бързо.

Когато най-накрая това стана, той премигна, отвори очи и се обърна да погледне зад себе си. Димът от унищожения двигател се раздели за кратко и в тъмнината на нощния океан видя ярките светлини на Хамилтън далеч на хоризонта. Те приличаха на блестящ, дразнещ фар, известяващ позицията на печалбата, която щеше да му позволи да напусне този отвратителен бизнес веднъж завинаги.

— Кучка! Кучка! Кучка! — крещеше той отново и отново, като удряше с юмрук по щурвала, представяйки си, че това е нейното красиво американско лице.

Ако тя не се бе размотавала, ако тя не бе имала дързостта да пренебрегва многократните му заплахи, че ще нашари с колана меката ѝ кожа за всяка минута в повече, през която се шляе и не изпълнява възложената ѝ задача, то тя би могла в този момент вече да е приключила и да е ремонтирала онези големи дизелови двигатели и той да плава обратно към бреговете на Сомалия на борда на няколко милиона долара трофей вместо на тази нелепа платноходка.

— Ще я убия — закле се той и стисна зъби, когато пхна ранената си длан под мишницата на другата си ръка. Изкрещя силно от разяждащата агония, щом я притисна силно, като се надяваше натиска да е достатъчен, за да спре кървенето. — Ще я намеря — изрече задъхан от болката. — Ще я намеря и ще ѝ покажа къде е истинското място на жената в този свят... и после ще я убия.

* * *

— Е, имам ли разрешението да продължа? — попита Беки Били и Ейнджъл като протегна ръце и се завъртя в кръг около себе си. — Мога ли да отида да видя Франк сега?

Чакането самолетноносачът Патън да пристигне, след като момчетата изчезнаха през борда на танкера, изглеждаше безкрайно и тя знаеше, че нейната паника изнервя всички на Хамилтън, особено Ив, но не можеше да направи нищо срещу това. Всякакви ужасяващи

сценарии бяха минали през мозъка ѝ, включително и този как Франк бива изяден от огромна бяла акула, защото кърви във водата.

Непрекъснато си представяше гигантската акула от „Челюсти“ и тази зловеща да-да... да-да... да-дада-да музика безкрайно кръжеше в съзнанието ѝ. В допълнение, пред очите ѝ непрестанно изникваха ужасяващите картини на онези последни секунди с Шариф на парапета, когато бе уверена, че това са последните мигове от живота ѝ — е, при всичко това бе малко да се каже, че едва не откачи. И точно когато беше на ръба на истерията — замалко да започне да крещи и дърпа косите си — големият самолетоносач се показва на черния хоризонт, а светлините му блещукаха като пътеводна звезда в нощта.

Тя и Ив бяха първите, които прехвърлиха на другия кораб, където ги посрещнаха Били и Ейнджъл.

И двамата изглеждаха по-скоро безобидни в цивилните си дрехи и всеки, който видеше невинните им свежо почистени лица нямаше да повярва, че те са леководолази, които току-що са участвали в зрелищна спасителна мисия.

О, но беше точно така.

— Здравейте, госпожице Райхарт, госпожице Ейдънс. — Били стисна ръцете им. — Аз съм Вини, а това е Брус — обясни той, като кимна към Ейнджъл. — Ние сме тук, за да преговаряме за вашия откуп, но хмм... — пристъпи от крак на крак и срамежливо се усмихна. Той преиграваше малко и Беки с мъка потисна желанието си да завърти очи. — ... Предполагам, че сега това е без значение, нали така? И все пак, тъй като баща ви ни плаща на час, госпожице Ейдънс, ние ще направим всичко възможно да се чувствате удобно, докато ви отведем у дома.

Под зоркия поглед на екипажа на самолетоносача Беки и Ив старателно изиграха своите роли, ръкуваха се с мъжете, преструвайки се, че не ги познават. Но веднага, след като четиримата останаха сами, спускайки се надолу по металната корабна рампа, Беки изсумтя:

— Вини и Брус, така ли? А Мрак е долу в лазарета?

Били я погледна през рамо, а очите му се разшириха в престорена изненада.

— В интерес на истината, той е точно там. Как така успя да познаеш?

Тя поклати глава и се разсмя. Оставете на големия ѝ брат да избира фалшиви имена и той, естествено, ще се спре на имената на членовете на рок банда КИС.

— Как е той?

— Добре — отвърна Били.

— Добре — повтори Ейнджъл отзад.

Дума да няма.

— Е, тогава, кога мога да отида да видя Марк?

— След като се изкъпеш, мило мое момиче — отговори брат ѝ и спря пред метална врата с надпис „Жени“. — Не искам да бъда груб, но вие двете воните като нещо, наскоро изпъзляло изпод камък... от бунището... намиращо се в района на химическите тоалетни.

С ъгълчето на окото си Беки видя как умореното лице на Ив стана алено червено на фона на изкуствената светлина от лампата на тавана.

Горката Ив. Винаги е била уязвима от лошите маниери на брат ѝ.

— Божичко, Били — изръмжа Беки, — защо не ни кажеш какво наистина усещаш, а?

— Току-що го направих. — Той се ухили, отвори широко вратата и подаде на всяка от тях кърпа и кат чисти, сгънати дрехи.

Душът беше божествен и тя чу дълбокия стон на удоволствие от кабинката в съседство, където се къпеше Ив. Но нямаше време да се размотава. Искаше да види Франк. Трябваше да види Франк, за да прецени състоянието му лично. Ейнджъл и Били очевидно бяха напълно некомпетентни в точното диагностициране на травми, ако се съдеше по бързите им уверения, че той е съвсем добре.

Но той не беше. И как би могъл да бъде? Ръката му бе почти откъсната.

След бързото измиване на греста и мръсотията от близо една седмица, Беки облече анцуг, който някой — предположи, че е на член от женския екипаж — ѝ бе заел. Мушна крака в сини болнични чехли, отвори вратата и намери двамата мъже да я чакат отпред.

Ето защо тя се завъртя с разперени ръце, за да даде възможност на Били и Ейнджъл добре да огледат съблазнителния, изключително шикозен червен памучен анцуг. Някой пазаруваше от Виктория Сикрет. Отбеляза си на ум да намери тайнствената си благодетелка и да благодари на жената.

— Ейнджъл ще те заведе до лазарета — информира я брат й. —
Аз ще остана да чакам Ив.

Беки скръсти ръце и му се намръщи.

— Бъди мил с нея.

Челюстта на Бил се стегна и тя едва се въздържа да не завърти очи. Този строг израз може би оказваше въздействие на останалите хора. Но не и на нея.

— Никога не съм бил нищо друго, освен мил с нея — измърмори той.

— Не думай! — Сръчка го в рамото и най-после удовлетвори желанието си и завъртя очи. — Сериозна съм. Тя преживя много. Последното, от което сега се нуждае, е да ѝ напомняш за миналото.

— Че кога съм го правил? — опря юмруци на хълбоците си. Беки наричаше тази стойка „позата на Супермен“. Това караше малката сестричка в нея да размаха пръст на милиметри от носа му и да повтаря: „Аз не те докосвам, аз не те докосвам...“

Успя да устои на изкушението и вместо това каза:

— Просто не споменавай...

— Беки — изръмжа Били, — кълна се, след всичко, което ми причини тази седмица, ще ти извия врата, ако веднага не изчезнеш от тук.

Това беше любимата му заплаха и веднъж я бе осъществил, когато тя беше на пет, а той на десет години. Въпреки че по онова време Били не бе наясно какво всъщност означава този израз, затова бе взел един голям черен маркер и поваляйки я долу, бе нарисувал дебели кръгове около шията ѝ.

За наказание баща им му бе забранил да играе на Нинтендо, докато доказателствата за неговата постъпка не изчезнат напълно от кожата ѝ. А тя, която никога не е била суетна, се наслаждаваше да „забравя“ да мие врата си. Унижението да носи черните петна беше нищо в сравнение с истинското удоволствие да наблюдава как Били гледа с копнеж играта Супер Марио Брос.

Бяха нужни няколко седмици, преди черният маркер да се изличи от кожата ѝ и до днес не можеше да не се ухилва всеки път, когато той изрече тази специална заплаха.

Ау!

Проклятие, това болеше. Ранената ѝ буза не бе съвсем готова за широки усмивки.

Мислено си взе бележка. Без прекалено демонстративни изражения на лицето.

Били се потупа по джобовете.

— Някъде тук имах маркер...

— Добре, добре — предаде се тя. — Отивам. Но ти си мазен, кирлив маймунски задник — извика му през рамо, докато се спускаше надолу по трапа, следвана по петите от Ейнджъл.

— Порасни! — извика брат ѝ в отговор.

— Мазен, кирлив маймунски задник, с рибешка уста, птичи крака и мозък на амеба! — изкрещя Беки, радостта и облекчението, че най-накрая беше там, където ѝ е мястото, придадоха весели нотки на гласа ѝ.

— Така ли? — Били просто не можеше да позволи последната дума да е нейна. Ето защо сложи край на една двадесет и шест годишна традиция. — Ти приличаш на консерва раздробени кучешки лайна, а дъхът ти мирише на употребявана котешка тоалетна!

Смехът ѝ отекна из кораба.

О, човече, колко е хубаво да се върнеш!

[1] Пепе Ле Пю — Рерé Le Rew — анимационен герой — скункс — който обича да се разхожда през пролетта из Париж и мисли само за любов. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Чувствам се като нова — каза Ив, излизайки от женската душкабина, и смехът на Бил от закачките на малката му сестричка изгасна, като пламнало олио, посипано със сода за хляб.

Ив беше облечена в същия анцуг като Беки, но в кралско синьо — явно Ейнджъл бе изпросил дрехите от някоя романтично настроена жена от екипажа. Само че Ив бе висока метър седемдесет и четири и крачолите стигаха до средата на прасеца ѝ.

Въпреки това анцугът ѝ стоеше добре. О, по дяволите, кого се опитваше да заблуждава?! Тя караше проклетото нещо да изглежда като онези три четвърти панталонки „Капри“, които жените обличаха в горещо време. Такива панталонки бе носила и през онова лято, когато бяха заедно. Панталонки, съчетани с чифт секси обувки на високи платформи, които правеха километрично дългите ѝ крака да изглеждат още по-дълги.

Някои неща никога не се променяха. Проклет късмет!

— Не изглеждаш като нова — отвърна той. — Изглеждаш точно както преди единадесет години.

Без мръсотията и потта от почти една седмица, тя беше умопомрачително красива, такава, каквато си я спомняше... за съжаление.

— Къде е Беки? — попита го, без да обръща внимание на последните му думи, макар че по шията ѝ плъзна червенина и заля бузите ѝ.

— Отиде да провери как е нашият шеф.

— Добре, тогава ще се присъединя към нея — и прехапа долната си устна, както правеше винаги, когато беше нервна. Жестът беше толкова познат, напомняйки му за всичко, случило се помежду им, че той не успя да спре внезапната ярост, нахлула в тялото му. — Искам да ѝ кажа, че... Хей! Какво правиш?

Да, наистина, какво правеше?

Стиснал я за лакътя, той я буташе към стаята за инструктаж, която капитан Гарсия бе предоставил за ползване на Рицарите. Ето какво правеше.

Беше удивително как годините просто... избледняха. И отстъпиха място на всички стари болки, които изведнъж го връхлетяха.

— Можеш да отидеш да видиш Беки по-късно. Сега ти и аз трябва да поговорим.

— Аз... аз не знам какво имаме да си кажем един на друг — заекна тя и го погледна с големите си очи. — Мина повече от десетилетие. Н-нека забравим м-миналото.

— Ако зависеше от мен, бих се съгласил с теб, скъпа. Но не зависи от мен.

Възмутена, тя си пое въздух и изтръгна ръката си от здравата му хватка.

— Не ме наричай скъпа и не ме докосвай! Загуби това право преди единадесет години!

— Изгубил съм право! — изрева към нея. Сякаш отново беше двадесетгодишен младеж и с присъщия за тази възраст темперамент. — Очевидно имаш много селективна памет, скъпа.

— О! — Тя тропна с крак и пред него отново застана разглезената малка принцеса, която бе разбила сърцето му. Той безцеремонно я бутна в стаята за инструктаж и издърпа един стол. Посочи ѝ с пръст да седне на него.

Тя вирна носле и скръсти ръце пред гърдите си.

По дяволите!

Не се справяше добре с цялата ситуация, но тя винаги му действаше така, когато беше близо до него. Караше го да прави неща, нетипични за характера му.

Всеки път, когато Ив бе наоколо, той чувстваше някакво раздразнение и изпитваше желание да ритне задници и цялата тази работа бе толкова смущаваща, колкото и абсурдна.

— Ив! — изръмжа. — Просто седни на проклетото място! Кълна се, не съм тук, за да съживявам миналото. Независимо дали вярваш, или не, има много по-важни неща, които трябва да обсъдим.

— Като например? — попита тя, все още отказвайки да седне.

Чудесно! Нека си стърчи! Той лично беше твърде уморен.

Отпусна се на един стол от другата страна на конферентната маса и потърка с длан лицето си. Въздъхна тежко и каза:

— Като например, че не може да казваш на никого, имам предвид абсолютно на никого, дори на любимия си татко, за мен или моето участие и това на партньорите ми в това малко начинание.

— Но... защо? — Явно бе предпочела да не обръща внимание на злостната забележка по отношение на баща ѝ.

— Защото едно от нещата, което ни прави толкова ефективни, е простият факт, че никой не знае за истинската същност на нашата работа — освен президента и неговите началник-щабовете, разбира се.

А сега и двамата командващи офицери са на този боен кораб. Мамка му!

— Шегуваш се — тя поклати глава, очите ѝ се стрелкаха насам-натам из стаята, като че ли се опитваше да открие скритите камери. Само че никой не се гласеше да изскочи иззад вратата и да извика: „Вие току-що участвахте в скрита камера!“

Не. Не и този път.

— Беки каза, че ти и момчетата сте частни експерти по сигурността към правителството. Има толкова много от тях, така че не разбирам защо...

— Ние сме повече от това — заяви той. — Много повече.

— Но... но — тя отново поклати глава.

Да, на много хора им бе трудно да повярват, че всъщност има мъже като Джеймс Бонд, когато се изправеха лице в лице с тях. Вероятно, защото неговата версия в реалния живот бе много по-малко секси.

Кръв, вътрешности и дни, прекарани въргаляйки се в собствената си воняща пот, със сигурност не бяха „водка мартини, разклатено, не разбъркано“^[1].

— Но капитанът и първият му помощник знаят кои сте вие в действителност. Беки ми го каза.

— Да, точно така, но нито за секунда не се съмнявам, че това ще изгори задниците ни, щом нарушихме прикритието си. — Бил не си направи труда да коригира неправилната ѝ терминология по отношение на командира.

— Но татко ще иска да узнае какво се е случило с мен. Ще попита... — Отново започна да дъвче долната си устна.

— Кажи му истината. Няколко момчета от специалните части са ви спасили и след това са изчезнали. Край на историята.

— Но това не е край на историята. А и аз никога не съм го лъгала.

— Това не е лъжа, Ив — промърмори той разочарован. — Просто е непълната истина.

— Лъжа или полуистина — това е едно и също нещо и не разбирам, защо трябва да излагам на риск отношенията с баща ми, просто за да...

Той изръмжа и удари силно с длан по масата, което я накара да подскочи.

Добре. Страхотно.

Ив трябваше да има страх. Тя нямаше представа върху какво буре с барут седи сладкото ѝ задниче, знаейки тази информация.

— Нека го перифразирам — каза провлачено. — Запази останалата част за себе си.

За един кратък миг тя се вгледа в лицето му — от ускореното ѝ дишане гърдите ѝ се повдигаха и спускаха със забързан ритъм — преди предпазливо да се отпусне на стола, който бе издърпал за нея.

Най-сетне.

Вече бе получил схващане на врата, тъй като трябваше през цялото време да я гледа отдолу нагоре.

— Това, което правим, нещата, които вършим при изпълнението на задачите, невинаги отговаря на принципите на международното право. Също като тази мисия. Освен това, има някои много, много лоши момчета навън, които биха се радвали да узнаят истинската ни самоличност.

— Но аз не познавам никакви лоши момчета — промълви тя.

— Може би не. Но ти по-добре от всеки друг знаеш как бързо се разпространяват слуховете. — Като дъщеря на един от най-богатите хора на Америка, тя щеше да краси кориците на повече от един таблоид.

— Значи искаш да ми кажеш... Какво всъщност искаш да ми кажеш? Че нашето правителство не санкционира незаконната дейност? Че вие, момчетата, сте тези, които то наема, за да я извършите?

— Кое е по-трудно да се повярва? Фактът, че нашето правителство заобикаля границите на глобалната бюрокрация или

фактът, че имат доверие на мен, лудата глава от крайния квартал?

В продължение на една дълга минута тя се взираше в него, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се опитваше да преглътне. При тази гледка проклетата му язва надигна глава и отново започна да дълбае в стомаха му.

Добра работа, Бил! Държиш се като абсолютен задник!

— Никога не ме е интересувало откъде идваш, Били — прошепна тя. — Ти беше този, който имаше проблем с това.

— Добре. Както и да е. — Той поклати глава, почувствал, че трябва да скрита собствения си задник заради начина, по който се държеше с нея, но просто не успя да се сдържи. — Искях да кажа, че всяка голяма държава на планетата прави точно същото нещо като нашето правителство. Само наистина най-добрите, наистина най-умните — иска ми се да вярвам, че Чичо Сам попада и в двете категории — го правят, без да оставят никакви реални доказателства за пряката си намеса. За тази цел им трябва хора като мен, мъже като Черните рицари, на които може да се доверят, че ще действат автономно и напълно дискретно. Мъже, на които може да се разчита, че ще отидат, ще свършат работата и ще изчезнат незабележимо. Мъже, на които може да се разчита, че ще отнесат в гроба всички ужасни тайни, които са научили. Както виждаш, това наистина е много просто. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Така че, ако кажеш на някого кой наистина съм аз и какво в действителност правя, това може да доведе до моето убийство, както и на мъжете, с които работя.

Тя с мъка преглътна няколко пъти, а очите ѝ станаха големи колкото чинийки.

— Света Дево, Били!

— Да — ъгълчето на устата му трепна при тази позната безобидна ругатня, — ти го каза.

* * *

— Много си красива в червено — каза Ейнджъл с дълбокия си дрезгав глас, след като се отдалечиха на известно разстояние от женската душкабина, надолу по трапа.

— Щом казваш. — Беки завъртя очи. — С това лице приличам на героиня от сълзлив филм.

— Щом казвам, че си красива, значи си красива. Нямам навика да лъжа моите приятели.

Тя наклони глава и погледна през рамо към ослепително красивото лице на загадъчния бивш агент на Мосад.

— Ние приятели ли сме, Ейнджъл?

— Мисля, че ти си единственият ми приятел, Беки.

Тя поклати глава и заслиза надолу по стълбите. Стъпките от големите ботуши на Ейнджъл отекваха глухо по металните плоскости зад нея, заглушавайки тихото шумолене на болничните ѝ чехли и ѝ напомняха, че с всяка крачка се доближава все повече до Франк. Налагаше се да потиска желанието си да се втурне да тича напред, защото, Боже, не биваше да го на прави толкова очевидно.

— Не е вярно — увери тя Ейнджъл. — Ти имаш и всички останали Рицари. Те също са твои приятели.

— Глупости! — изсумтя мъжът, преди да ѝ посочи, че трябва да продължат напред. — Те ме търпят. Това не е същото, като да ме харесват наистина. — И двамата се обърнаха и кимнаха на един моряк, когото/който срещнаха в тесния проход.

— И това ще стане — увери го тя. — Дай им малко време.

— Ти не се нуждаеше от време. Прие ме веднага.

Дам, точно така. Но само защото бе почувствала такава огромна жал към него.

Наложило му се бе да напусне своята страна, култура, семейството си и работата си.

Беше принуден да се подложи на цялостна операция, за да промени напълно външния си вид.

Господи, все още не можеше да си представи как се чувстваше той, когато се събудеше сутрин и се вгледаше в отражението, което не бе негово...

Объркващо — в най-добрия случай, прецени тя. Направо зловещо — в най-лошия.

И тъй като винаги бе имала слабост към аутсайдерите — какъвто определено беше той, когато влезе в здраво сплотената група на Черните рицари, веднага бе решила да го вземе под крилото си.

— Просто исках да улесня твоето приспособяване — призна му.
— Аз знам какво е да си аутсайдер.

В края на краищата, след смъртта на Пати, незаменимата секретарка на Черните рицари и съпруга на Дан Ман, Беки остана единственият служител в комплекса, който не бе в действителност част от екипа. Тя беше само лице на „публичната“ им дейност. Дизайнерът-вундеркинд на мотоциклети, грижещ се за прикритието им като обикновени механици да остане непокътнато. Но когато станеше дума за техните мисии, за действителната работа, която всички те вършеха? Държаха я буквално на тъмно и това я караше да беснее... дълго време. И бе една от причините, поради които започна да се обучава, за да стане истински член на екипа.

Ейнджъл постави ръка на рамото ѝ и я спря. Щом се обърна, тя с любопитство се вгледа в тъмните му очи. Те бяха единствената непроменена част от мъжа, който е бил преди. О, несъмнено пластичният хирург бе променил формата им, но самите очи си бяха същите. И ако те наистина бяха прозорците към човешката душа, то тогава душата на Ейнджъл бе изгубена... изгубена и наранена...

— Никога не ти благодарих за гостоприемството през онази първа вечер — каза той и стисна рамото ѝ. — Това, че ме накара да се почувствам добре дошъл чрез приготвянето на, хмм... еврейска храна.

Беки преглътна буцата от дълбока печал, засядаща на гърлото ѝ като огромна топка фъстъчено масло всеки път, щом си позволише да се вгледа в тъжните очи на Ейнджъл и с престорено, закачливо сумтене каза:

— Защото беше твърде зает с опитите си да не повърнеш.

— Супата с грисови топки не беше толкова лоша — увери я той.

— Беше абсолютно безвкусна и ти го знаеш.

Мъжът сви рамене.

— Е, добре де, но топките...

— Бяха направо негодни за консумация — завърши вместо него.

— Но ругалах^[2] бяха много вкусни.

— Тъхъ, ако пренебрегнеш факта, че бяха толкова корави, все едно дъвчеш камъни.

— Беки! — Той я хвана и за другото рамо, принуждавайки я да се обърне изцяло с лице към него. Очите му я гледаха искрено. Твърде искрено. Бузите ѝ пламнаха. Никога не бе била много добра в

приемането на благодарности. Дори най-простото „благодаря“, което обикновено получаваше от момчетата, след като им бе направила някаква услуга, ѝ действаше все едно я заливаха с гореща вода. — Беше страхотно от твоя страна да вложиш толкова много усилия. Искам да знаеш, че това означава много за мен.

— Спри! — Беки размаха ръце пред лицето си, опитвайки се да отклони разговора от посоката, в която бе поел. — Караш ме да се чувствам разстроена.

Той поклати глава и устните му трепнаха.

— Трябва да те поправя, правилно е да се каже смутена.

— Е, толкова успях да науча, все пак получавам цялото си обучение по идиш от шоуто „Събота вечер на живо“, нали така? — Тя направи гримаса и той се засмя. Шегите и забавлението бяха област, в която се чувстваше удобно.

— А сега — тя отново се обърна в посока към лазарета, — ми кажи официалната версия за освобождаването на Хамилтън.

— Тя гласи, че пиратите са се предали доброволно, след като група момчета от специалните части са се качили на борда на танкера.

— И тези момчета от спецчастите къде се предполага, че са изчезнали?

— Това е една мистерия. — Можеше да чуе смеха в гласа му. — Знаеш ги какви са тези типове от специалните части.

— Трябва ли винаги...

Те спряха и кимнаха на друг член на екипажа, който мина плътно покрай тях. Ейнджъл изчака, докато мъжът се отдалечи достатъчно, преди да продължи:

— Според версията е имало и друг плавателен съд — кораб на НАТО, чиято самоличност ще остане в тайна, от който е дошла групата мъже. Разбира се, този кораб отдавна е напуснал района.

Разбира се.

— А медиите? — поинтересува се тя.

— На тях ще бъде предложена същата история.

Ловки трикове, изградени върху пластове лъжи. Добре дошли в прекрасния свят на тайните мисии.

Завиха зад поредния ъгъл и ето, най-накрая застанаха пред лазарета. С тревога в сърцето Беки пристъпи вътре и бързо огледа половината дузина снежнобели болнични легла, разположени на

половин метър едно от друго, подредени по три на двете срещуположни стени, докато жадният ѝ поглед засече Франк в далечния край на дългата стая. Около всяко легло имаше раирана в синьо и бяло завеса, която се спускаше от полукръгъл корниз, прикрепен към тавана. Нейната цел беше да осигури поне малко уединение на пациента. Но Франк имаше късмет, тъй като в момента бе единственият обитател на лазарета и неприкосновеността на личния живот не бе чак такъв голям проблем.

Размерът на болничното легло обаче? Това вече беше проблем.

Големите му боси ходила стърчаха от края на матрака. Но това изглежда не му пречеше, като се имаше предвид, че той спеше дълбоко, масивната му гръд се повдигаше и спускаше ритмично, в такт с тихото бучене на големите двигатели на Патън.

Беки бързо пристъпи напред, но Ейнджъл уви длан около лакътя ѝ, като почти незабележимо поклати глава и очарователно се усмихна на корабния лекар, който се отправи към тях.

— Извинете за безпокойството — изскрибуца с дрезгавия си глас Ейнджъл, когато лекарят избута очилата с дебели, черни рамки нагоре по носа си и мушна клипборда под мишница. — Но госпожица Райхарт искаше лично да благодари на човека, който ръководеше преговорите за нейния откуп, макар цялата работа да се окаже ненужна — добави той бързо. — Да не би да идваме в неподходящо време?

За Бога, Беки! Използвай главата си.

Франк би трябвало да бъде съвършено непознат за нея, така че не можеше току-така да хукне към леглото му и да започне да му говори тихичко. Но точно това щеше да направи, ако Ейнджъл не я бе задържал.

И ти си мислиш, че си готова да станеш пълноправен член на екипа. Как ли пък не.

Лекарят ги огледа критично, преди да погледне часовника си.

— Не. Мисля, че е време да събудя господин Смит — той използва псевдонима на Франк — и да тествам познавателните му способности. Елате с мен.

— Как е пациентът? — поинтересува се Ейнджъл, докато следваха мъжа към другия край на стаята.

— Той има три проблема — каза корабният лекар, позовавайки се на написаното в картоната, прикачен към клипборда. — Първият е

разкъсване в близостта до скалпа. Заших раната и ако поддържа мястото сухо и чисто, ще се отърве с едва забележим белег.

Не че още един белег би променил нещата, помисли си Беки с любов, очите ѝ залепнаха за белязаното от битките лице на Франк, щом приближиха болничното легло.

— Вторият проблем е, че има мозъчно сътресение. Компютърната томография показва няколко кръвонасядания, но без кръвене, така че, ако се пази и почива, до няколко дни трябва да се възстанови. Третият му проблем, обаче, не е толкова лесен за разрешаване. — Лекарят спря и на Беки ѝ се прииска да изкрещи: „Не, по дяволите! Продължавай!“ Но беше принудена да отлепи очи от Франк и да засвидетелства внимание на лекаря. — Вие казахте, че е получил тази травма при падане през перилата от втория етаж пред столовата?

— Да. — Ейнджъл потръпна за по-голямо въздействие. — Мисля, че нощес ще чувам в кошмарите си този зловещ пукот на костта.

Лекарят направи съчувствена гримаса.

— Да, добре. Когато за пръв път прегледах рамото му, господин Смит обясни, че има разкъсан ротаторен маншон, който не е лекуван в продължение на много години. За съжаление, поради тази причина новата контузия не може да бъде излекувана. Нуждае се от хирургична намеса, след като се върне в Щатите.

— Ммм — Ейнджъл поклати глава, — той няма да бъде щастлив да го чуе.

Хм, да. Това беше меко казано, тъй като, както Били обичаше да казва, Франк беше 100 процентов ще ти откъсна главата и ще ти я натъпча в гърлото^[3] воин. Да бъде извън играта в продължение на дълго време, за да лекува рамото си, щеше със сигурност да го докара до лудост.

Когато лекарят спря до леглото на Франк, Беки трябваше да стисне ръце за гърба си, за да не посегне да го докосне.

— Господин Смит? — Мъжът леко разтърси здравото му рамо. — Събудете се! Чувате ли ме?

Очите на Франк мигновено се отвориха, но те бяха безжизнени и стъклени, нефокусирани.

— Господин Смит — започна лекарят, но бе прекъснат, щом Франк прекара мудар поглед по младата жена.

— Толкова красива — промърмори той замечтано. — Красивата Ребека Райхарт.

Тревогата се стовари като чука върху нея.

— Какво не е наред с него? Това от сътресението на мозъка ли е? — Защото Франк не беше казвал подобни неща за нея. Никога!

— Не, не — увери я лекарят. — Той получи... хм, неочаквана реакция към болкоуспокояващите. Дадох му точната доза за човек с неговите размери, но той литна високо в облаците като хвърчило и все още продължава да се рее. Случва се понякога. Има нещо общо с особеностите в метаболизма на човек, но съвсем скоро ще се приземи.

— Ооо — Франк присви устни и нацупи физиономия, което я изуми толкова, колкото и я смути, — горката ти нежна буза. — Той вдигна голямата си мазолеста длан към лицето ѝ. — Ела, дай по-добре да я целуна!

Беки се засмя притеснено — все пак този човек би трябвало да бъде напълно непознат, а той говореше за целувка, но малка част от сърцето ѝ се разби. Беше чакала години той да направи тази крачка и сега, когато най-накрая тя беше действителност, това нямаше значение — предвид, че главата му беше замаяна от хапчетата. Вероятно щеше да е също толкова развълнуван да целуне картоф.

Мислите ѝ се потвърдиха от лекаря. Той се прокашля и каза:

— Моля ви, госпожице Райхарт, не му обръщайте внимание. Не знае какво говори. Господин Смит? — Отпускайки ръка, Франк бавно обърна глава върху възглавницата и замига като бухал, сякаш се опитваше да докара на фокус лекаря. — Знаете ли къде сте?

— На военноморския разрушител самолетоносачът Патън — отвърна Франк, провлачвайки с-тата като съскаща змия.

— Добре — кимна докторът. — А знаете ли защо сте тук?

— За да спася момичето и да го играя герой. — Франк се изкикоти, наистина се изкикоти. Беки не знаеше дали да се разсмее заедно с него, или да падне мъртва от сърдечен удар.

— Да — потвърди лекарят, — точно така. Но не е нужно да се притеснявате за това сега. Както можете да видите, госпожица Райхарт е жива и здрава. Тя слезе тук, за да се срещне с вас.

С непохватно завъртане на врата, сякаш главата му тежеше цял тон, Франк се обърна към нея.

— Здравейте, Ребека — промълви радушно, изражението му беше като на човек, който вижда напълно непознат.

Младата жена усети как по шията и лицето ѝ плъзва топлина, карайки наранената ѝ буза да тупти като втори сърдечен пулс.

— Здравейте, господин Смит — прошепна тя, с надеждата, че лицето ѝ не отразява ужасяващия страх от мисълта, че Франк неволно може да издрънка нещо, което не трябва.

— Господин Смит — отново го повика лекарят. Франк изръмжа раздразнено и пак обърна глава върху възглавницата, този път да погледне към доктора. — Помните ли как пострадахте?

Беки затаи дъх и Ейнджъл дискретно я стисна за лакътя. Едва тогава тя осъзна, че очите ѝ са отворени широко, колкото чинийки за пай и в действителност кършеше ръце, което я накара да се отвори от себе си. Мислено се нахока с десет различни вариации на глупачка, отпусна юмруци встрани покрай тялото си и си придаде вид, който се надяваше, че е израз на леко безразличие.

Широкото чело на Франк се набръчка, докато обмисляше въпроса на лекаря. След това прокара език по устните си, сякаш бяха безчувствени, което, като се имаше предвид състоянието му, вероятно бе вярно.

— Тежестта беше непосилно голяма — отвърна той, последната дума прозвуча почти неразбираемо. — Рамото излезе.

— Да, точно така. — Лекарят отбеляза нещо в картоната му и, облекчена, Беки тихомълком изпусна въздуха, който бе задържала досега. Давайки гръб на пациента си, докторът се обърна към Ейнджъл:

— Познавателните му способности изглеждат напълно наред. Замаян е от болкоуспокояващите, мозъчното сътресение не е дало отражение. Ще продължавам да го будя на всеки час, но съм уверен, че ще...

— Студено ми е на краката — измънка Франк и тримата погледнаха към огромните му ходила, стърчащи извън леглото.

— Нямаме такива терлици, които да са достатъчно големи като за него. — Лекарят се навъси. — Ще донеса още едно одеяло.

— Той се нуждае от чорапи — обади се Беки, след това прехапа език, разбрала колко неподходящо беше. Предполагаше се, че е непознат, та тя да дава каквито и да е предложения за благосъстоянието на Франк.

— Ще отида да преровя багажа му да открия един чифт — предложи Ейнджъл и я фиксира с поглед, с който явно ѝ заяви, че трябва да остане точно там, където се намира. Беше очевидно, че предвид замаяното му състояние не е за предпочитане да се оставя Франк сам с доктора.

Тя беше напълно съгласна с него.

— Аз ще остана при господин Смит, докато се върнеш — предложи тя, а телефонът в ъгъла извъня. Лекарят бързо тикна в ръцете ѝ допълнително одеяло, преди да се спусне да вдигне слушалката.

— Просто се опитай да го спреш да не каже или направи нещо глупаво — прошепна Ейнджъл, докато държеше под око доктора. — Ще кажа на другите, че ще дежурим на смени, докато ефектът от болкоуспокояващите не изчезне, за да сме сигурни, че той няма да отвори кутията на Пандора или да се раздрънка, или каквато и да е там малко старомодната фраза, която американците обичат да използват.

— Никога преди не съм го виждала такъв. — Дори и за собствените ѝ уши, гласът ѝ звучеше пълен с безпокойство.

— Ще се почувства добре веднага щом...

— Идвам с теб — прекъсна го лекарят, грабвайки бързо комплекта за първа помощ. — Трябва да се погрижа за един кадет, чийто пръст е заклещен от вал на скоростна кутия.

Ейнджъл кимна и последва лекаря към вратата. Когато и двамата напуснаха помещението, Беки треперливо въздъхна и се обърна към мъжа на мечтите си.

[1] „Водка мартини, разклатено, не разбъркано“ — любимото питие на Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

[2] Ругалах — тестено изделие, част от традиционната еврейска кухня, което се прави във формата на полумесец. Тестената основа се завива около плънката от шоколад, стафиди, канела, марципан, орехи; подобно на френския кроасан и виенската кифла. — Б.пр. ↑

[3] „Ще ти откъсна главата и ще ти я натъпча в гърлото“ — цитат от филма „Пълно бойно снаряжение“ на Стенли Кубрик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— Франк? — Беки застана до болничното легло и приглади кичур от меката тъмна коса върху превръзката на челото му. Той си пое накъсано дъх и младата жена моментално дръпна ръката си. — Съжалявам. О, Боже, много съжалявам, не предполагах, че ще те заболи.

— Не ме заболя. — Той отново отвори очи, изражението му бе топло и объркано.

— Не?

— Не. — Поклати глава и се усмихна, все едно беше пиян. — Просто ми харесва как звучи.

— Кое?

— Моето име.

Тя потисна усмивката си и се отпусна, тъй като докторът вече не беше в стаята и жадно започна да поглъща обърканите брътвежи на Франк.

— Харесва ти как звучи собственото ти име? О, Франк, това е доста егоцентрично, дори за теб.

— Не. — Той поклати глава върху възглавницата. Действието наелектризира гъстата му коса и тя щръкна. Това, в съчетание с нежното му изражение, придаде на лицето му почти момчешки вид. Добре де, не момчешки, но може би малко по-... достъпен. — Харесва ми как звучи моето име, когато ти го произнасяш.

Беки преглътна и примигна към него, разтреперана. Приглади косата му обратно на мястото ѝ — о, Господи, тя беше толкова чудесна и копринено мека, че младата жена осъзна: можеше да прекарва пръсти през нея в продължение на дни и никога нямаше да ѝ омръзне това усещане.

Недей да таиш големи надежди, момиче! Това е илюзия!

Разбира се, беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи.

Внезапно почувства сърцето си като петдесеткилограмова тежест, която пулсираше в гърдите ѝ.

— Не ти ли харесва, когато те наричам Шефе? — попита тя, затаила дъх, макар да знаеше, че този разговор съвсем не е наложителен точно сега, когато той бе в това състояние. Но може би именно настоящото му състояние беше единственият начин някога да научи истината от него.

Франк винаги бе толкова предпазлив в нейно присъствие...

— Хм-мм. — Той затвори очи и хвана ръката ѝ, която галеше косата му, преплете дебелиите си пръсти с нейните. Придърпа дланта ѝ надолу към гърдите си и я притисна силно над биещото си сърце. — Трябва винаги да ме наричаш Франк.

Трепетът в дланта ѝ, притисната така топло и здраво между мазолестата му длан и твърдите му гърди, запълзя нагоре по ръката ѝ и се разпростря в гърдите ѝ, докато зърната ѝ станаха като камъчета.

— Не знам. — Тя преглътна и се опита да не обръща внимание на бурята от странни усещания, връхлетяла нервните ѝ окончания. — Смяташ ли да престанеш да ме наричаш Ребека и да започнеш да ми казваш Беки?

Освен баща ѝ, Франк беше единствения, който я наричаше Ребека, и това я караше да се чувства като дете, очакващо порицание. Първоначално вярваше, че той го прави, за да подчертае разликата в тяхната възраст, защото, добре де, трябваше да признае... още от самото начало изпитваше към него преклонение, като пред герой. Но по-късно осъзна, че той я нарича Ребека, защото не искаше да насърчава никакви близки отношения между тях. Наричаше я Ребека, защото бе неин шеф и тя не бе нищо повече от досадната жена, чието присъствие бе принуден да търпи, тъй като по някаква случайност им предостави прикритие...

Или не? От неговите действия в момента вече не беше толкова сигурна в това.

— Какво му е лошото на Ребека? — поиска да узнае той, като в същото време триеше с грубия си палец опакото на ръката ѝ, докато на младата жена не ѝ се стори, че ще полудее. По начина, по който тялото ѝ реагираше, човек би си помислил, че гали нещо далеч по-интимно. — Отива ти.

— Не е така — отвърна дрезгаво, опитвайки с всички сили да се съсредоточи в разговора, вместо да остави очите си да се кръстосат от удоволствие. — Звучи ми все едно съм баба на Ейнджъл.

Той се засмя, звукът беше дълбок, богат и странно... интимен. Всичко вътре в нея се разтопи.

— Много те дразни, когато те наричат Ребека, нали?

Младата жена преглътна повторно и се помъчи да успокои дишането си. Цялото ѝ тяло изгаряше в пламъци.

— Ако... — облиза внезапно пресъхналите си устни — кажа да, това ще те насърчи ли да продължиш да го правиш?

— Може би. — Той се засмя отново и коленете ѝ омекнаха.

— Наистина си невъзможен — прошепна задавено, защото в един момент, сякаш неволно бе погълнала Титаник.

— Наричали са ме и по-лошо.

— Не може да бъде — опита се да прозвучи с обичайния си сарказъм, но думите излязоха ниско и дрезгаво.

— Знаеш ли — каза той и отвори очи, тъмни и неспокойни като езерото Мичиган по време на буря, — малкото ти остро езиче ми липсваше.

Начинът, по който произнесе думата езиче я накара да усети този орган, все едно е залепнал за метал.

А как я гледаше само?! О, Боже, или сънуваше, или си въобразяваше разни неща, защото това просто не можеше да бъде реално.

— Липсвал ти е моят остър език? — промълви едва-едва задъхана, тъй като поднесе ръката ѝ към бузата си и потърка лицето си в дланта ѝ като котка, която иска да бъде галена. — И защо така, Франк? На никой ли не му стиска да ти посмачка малко егото — отново облиза устни — от време на време? Да не би замаяната ти глава да е за... започнала да те боли?

— Ммм — ухили се той, големите му зъби блеснаха бели като превръзката на челото му, — може би. — Бавно протегна ръка, уви длан около врата ѝ и полека започна да я дърпа надолу.

Ако беше жена, склонна към припадъци, точно в този момент и точно тук би изпаднала в несвяст, но тя не беше такъв тип момиче. И слава Богу, защото иначе щеше да пропусне усещането за горещия му дъх, погалил безчувствените ѝ устни.

— Франк — прошепна името му, сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите ѝ.

Той простена, звук на опияняваща страст и мрачен копнеж, и тогава я целуна.

Франк Найт я целуна.

Нея. Ребека Райхарт, трън в очите му, отявленото проклятие на неговото съществуване. Пълните му мъжки устни бяха топли и изненадващо меки, докато докосваха нейните.

Младата жена мигновено попадна в буря от емоции, когато наклони главата ѝ, леко натискайки с палец челюстта ѝ и нежно облиза устните ѝ. Да отвори уста не беше съзнателно решение, просто стана автоматично. Когато езикът му проникна вътре, тя се разтопи върху гърдите му. Дори и това не се случи доброволно, тъй като коленете ѝ се огънаха като мокри спагети.

О, най-накрая разбра какво означава да бъдеш пометен от буря. Но това, което не можеше да разбере, бе дали Франк е бурята, или подслон от нея. Знаеше само, че иска това да продължи вечно. Завладяващото предизвикателство на езика му в устата ѝ, неговата миризма, толкова топла и мъжка, усещането за широките му гърди, притиснати до чувствителната тежест на нейните, дълбоките звуци на копнеж и триумф, идващи от дълбините на гърлото му и чувствените стонове на желание, неотстъпващо на нейното собствено.

Това е грешно! Това е толкова погрешно!

Тя познаваше този глас. Това беше гласът на здравия разум, който от време на време крещеше зловец в нея, но предпочете да не му обръща внимание, защото от това, което правеха, се чувстваше толкова, толкова добре.

Точно си мислеше, че може би трябва да се качи върху него и да прати по дяволите факта, че да прави див, удовлетворяващ секс в средата на лазарета е неправилно, както и моралните задръжки, че ще се възползва от човек, който в момента не бе на себе си, когато звукът от покашляне я изтръгна от унеса ѝ и тя отскочи като тийнейджър, хванат да се прегръща в парка.

Вдигна ръка към треперещите си устни и опита да успокои грохота на сърцето си, а после погледна към Ейнджъл, застанал на прага на помещението.

Смущение или презрение.

Очакваше да види някоя от тези емоции, изписана върху красивото му лице... но съжалението, което прочете там, я свари

неподготвена.

— Аз...

Той вдигна ръка, за да спре обяснението или извинението, което се готвеше да изрече.

— Недей, Беки!

Тя преглътна и сведе очи, смутена и засрамена. И не защото бе целунала Франк, ни най-малко — искаше да направи това от цяла вечност и, о, човече, фантазиите ѝ изобщо не можеха да се сравнят с реалността. По-скоро бе ужасена, че допусна това да се случи в момент, когато Франк нямаше никаква представа, какво, по дяволите, върши.

Мили Боже, Беки, ти си безнадежден случай!

Ейнджъл влезе в стаята, а безшумните му стъпки и неговото мълчание бяха много по-страшни, отколкото ако я бе порицал строго или си бе направил шега с цялата работа. Така биха постъпили Били и останалата част от момчетата... дори и Франк. Тогава поне щеше да има основание да прояви обичайния си огнен темперамент или да му отвърне с някаква остроумна забележка, нещо от сорта, че има слабост към мъже в полусъзнание. Но нямаше представа как да се справи или да се бори с мълчаливата... присъда на Ейнджъл. Сякаш самият Свети Петър я преценяваше колко струва и отсъждаше, че е непълноценна.

Когато мъжът стигна до нея, тя се осмели да хвърли бърз поглед към красивото му лице и с изненада установи, че не намира никаква присъда там, а само един вид тъжно съчувствие.

Значи всичко е било само в нейната глава. По дяволите! Кой знае защо, това бе още по-лошо и внезапно почувства желание да излее сърцето си пред него.

— Ти... как му викате на това... си играеш с огъня. Осъзнаваш го, нали? — попита тихо той.

— Не е това, което си мислиш — увери го, след което си даде сметка колко нелепо звучи всъщност.

— Не е ли? — Той наклони глава, едната му лъскава черна вежда се изви нагоре. — Значи не си влюбена в него?

Ужасена, младата жена си пое дъх и погледна надолу към Франк, само за да открие, за нейно пълно унижение, че е мъртво заспал, челюстта му леко отпусната, широките му гърди се повдигаха и спускаха като приливна вълна.

Горещина изгори лицето ѝ, сякаш бе застанала твърде близо до открит огън.

— Аз... аз... — Поклати глава, не можеше да опише с думи чувствата си към Франк. Уважение, копнеж, страст, безизходност... всичко това и много повече. Любов? Да, определено и това.

Ейнджъл сбърчи устни.

— Той си има друга.

— Знам. — Преглътна, сълзите, които заплашваха да се появят, сега напълниха очите ѝ.

— Ще бъдеш наранена.

Да, и това също знаеше.

Мъжът въздъхна тежко и поклати глава, преди да застане до краката на Франк и да нахлузи на едрите му ходила чорапите, които бе донесъл.

— Трябва да отидеш да подремнеш. Брат ти ви е уредил транспорт за девет часа.

— Ейнджъл...

— Просто бъди внимателна — прекъсна я той.

Внимателна. Това не беше дума, която обикновено се отнасяше за нея, но този път реши да бъде разумна и да послуша съвета му.

— Ще бъда — обеща му, борейки се с горещите сълзи, бликнали в очите ѝ, обърна се и се насили да върви спокойно, вместо да хукне, както краката ѝ копнееха да направи, от лазарета.

С коя точно част от анатомията си мислиш, Беки? Ако беше мъж, разбира се, отговорът щеше да бъде „с долната глава“. Но тъй като бе жена? Коя част на тялото бе еквивалентната на тази?

Страхуваше се, че може би това е глупавото, безразсъдно, изпълнено с надежда сърце...

* * *

Пристанище Хайфа, Израел

Осемнадесет часа по-късно

— Каква е тази миризма? — попита раздражено Ив, докато с Беки чакаха транспортното средство, което щеше да ги отведе в

следващия етап от пътуването им. — Мисля, че мога я вкуся в устата си.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не запуши носа си или да не повърне спагетите, които бе хапнала с такава наслада на вечеря на борда на Патън.

Единственото, което искаше в момента, бе да се сгуши на седалката в първа класа на огромен Боинг 747 със студена Мимоза в едната ръка и с маска за сън в другата. За съжаление, като имаше предвид как бяха минали последните часове, младата жена разбра, че това е почти немислимо.

Беше успяла да поспи само няколко часа в койката, която ѝ бяха зачислили на борда на Патън, преди да бъде разтърсена и то не съвсем нежно, от Били, който я събуди и грубо ѝ каза, че потеглят на път.

Този „път“ се оказа шест часа пътуване с хеликоптер от палубата на самолетоносача до една малка, пуста, прашна писта в средата на нищото в Египет, където се качиха на борда на нещо, което едва ли би могло да се нарече самолет за един ужасен полет до някакво поле на израелското крайбрежие. Оттам се качиха на моторница и сякаш часове наред пореха неспокойните води на Средиземно море.

Тяхното пътуване най-накрая ги доведе тук, в огромните докове, които се простираха по цялата дължина на колоритното пристанище на Хайфа. И въпреки че мракът се бе спуснал преди няколко часа, на доковете все още кипеше активна дейност и въздухът бе изпълнен с най-различни шумове.

— Това е миризма — отвърна Беки, бръкна в джоба на взетия назаем анцуг и извади две Дум-Дум, — на гориво, смесена с вонята на умряла риба, в съчетание със смрадта на екскременти и премесена с Господ знае какво още.

Тя даде едната от близалките на приятелката си и Ив с благодарност я пхна в устата си. Стискайки очи, младата жена опита да се концентрира върху експлозията от захарна сладост. Това помогна. Но съвсем малко. Вероятно, защото обонянието ѝ не се бе възстановило от шока.

След като реши, че единственият начин да избегне това зловоние е като изцяло спре да диша, тя неохотно отвори очи, само за да установи, че огромният мъж отново фиксираше приятелката ѝ като

ястреб полска мишка. Дори контузен, с превръзка на челото и друга на рамото, той все още бе най-опасния индивид, когото бе виждала.

Мили Боже!

— Хм, този човек пак се е вторачил в теб — прошепна тя и потрепери от твърдостта на лицето му и свирепите пламъци, отразени в очите му.

— Знам — отговори Беки, отказвайки да погледне към него и с език избута близалката към вътрешността на другата си буза. Захарният бонбон изтрака силно по зъбите ѝ, което прозвуча като някакъв странен вид проклятие. — Опитвам се да не му обръщам внимание.

— Не мога да си обясня дали иска да те целуне, или да те убие.

— Той вече направи първото, затова подозирам, че е второто.

— Какво? — Беки я оципа по ръката, предупреждавайки я да понижи глас. — Целунал те е? — прошепна Ив невярващо и извади близалката от устата си, за да може да зяпне приятелката си със съответния ужасен израз.

Което беше огромна грешка, защото тогава наистина можеше да вкуси зловонието във въздуха.

Пъхна близалката обратно в устата си и опита да диша плитко.

— По-скоро аз го целунах... или може би му позволих да ме целуне, което не биваше да правя, или... о, по дяволите, не знам. — Беки схруска сладкия бонбон, хрущенето беше толкова силно, че Ив се запита дали приятелката ѝ не си бе счупила зъб. Очевидно не, тъй като Беки задъвка гневно, насочвайки цялото си раздразнение върху горката близалка. — Ще ти разкажа всичко, когато се приберем вкъщи — обеща тя.

Ив видя как приятелката ѝ, все пак, отправи взор към едрия мъж и забеляза момента, в който погледите им се срещнаха и влязоха в сблъсък. Стори ѝ се, че дори усеща ужасното разтърсване от електричеството във визуалния обмен.

— Боже мили, Беки! — И най-малките косъмчета по ръцете ѝ настръхнаха, сякаш всеки момент щеше да удари мълния.

— Знам — простена в отговор младата жена и рязко отмести поглед. — Това е катастрофа. Моля те, хайде да говорим за нещо друго.

— Добре — съгласи се Ив и започна да прехвърля през ума си теми, с които биха могли да се разнообразят, като в същото време

потрепери в отговор на заредената с напрежение атмосфера. И се хвана за единствената тема, която измъчваше съзнанието ѝ през целия път. — Моля те, кажи ми, че това е последната спирка от нашето пътуване. Искам най-сетне да се прибера у дома.

Беки поклати глава и бръкна в джоба си за още една близалка.

— Искан ми се да можеш. Но с радост ще ти съобщя, че има само още две спирки. Оттук ще вземем военен транспорт до военновъздушната база Андрюс в щата Мериленд. Оттам ти и аз ще се прехвърлим на редовен полет до чикагското летище О'Хара.

— Само ти и аз? Ами останалите?

— Те ще бъдат прехвърлени с друг военен транспорт до Военноморската база на Големите езера.

— Но защо не пътуваме всички заедно?

Беки въздъхна и сложи нежно ръка на рамото ѝ. В отговор стомахът на Ив се завърза на възел от притеснение, тъй като обикновено този жест беше предшественик на думи, които нямаше да ѝ харесат.

— Това няма да ти хареса...

Понякога мразеше да е права.

— Какво няма да ми хареса?

— Пресата ще ни чака там.

— О, мътните да го вземат!

Ив мразеше абсолютно медиите. Те упорито я преследваха през целия ѝ живот, разгласяваха всяко унижение, което преживяваше... а тя бе претърпяла повече от няколко.

— Трябва ли да говорим с тях? — поинтересува се тя.

— Да — Беки наблегна на думата, — трябва. Очевидно ние сме една от водещите новини, така че ще се наложи да изтърпим светлините на прожекторите. Предлагам просто да разкажем нашата приказка — това е игра на думи, разбира се, и да оставим целия ад зад себе си, за да може животът ни да се върне в нормалното си русло. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Моите момчета не могат да си позволят лицата им да залепят всички заглавни страници. По дяволите, ти сама видя колко дълъг път бяха принудени да изберат, за да гарантират сложността на маршрута ни така, че никой никога да не бъде в състояние да проследи нашето движение. Можеш ли да си ги представиш ухилени пред камерите на репортерите? Няма начин. — Тя

поклати глава. — Трябва да ми помогнеш да направим всичко възможно, за да сме сигурни, че тази история ще заглъхне бързо и безболезнено.

— Нямам нищо против. По начало бих предпочела изобщо да не отварям дума за това, но... ъ-ъ, твоите момчета? — Ив вдигна вежди, чудейки се дали приятелката ѝ осъзнава колко собственически бе прозвучала.

— Какво?

— Ти ги нарече твоите момчета. — Младата жена подчерта последните две думи.

— Да. Някак си мисля за тях... като за мои, разбираш ли?

Не, не разбираше. Ив не можеше да си представи да живее ден след ден с куп грубияни като Франк Найт и Били Райхарт.

— Те са ми като братя — добави Беки.

Аха!

— И Франк, ъъ, Шефа? И той ли е един от братята ти?

Беки преглътна тежко и заби поглед в мръсните си болнични обувки. Започна да ги изучава, сякаш бяха направени от най-интересната материя на света.

— Чувствам много неща, що се отнася до Франк Найт — призна най-накрая тя. — Но сестринската обич не е сред тях.

Дам, точно както Ив подозираше.

Поглеждайки отново към огромния мъж, тя се намръщи, преди да обвие утешително ръка около раменете на своята приятелка.

Много се страхуваше, че Беки е затънала в доста големи неприятности, що се отнасяше до Франк Найт.

* * *

Франк погледна към Ейнджъл и Бил, които крачеха напред-назад по дока, и опита да си спомни какво точно се бе случило долу в студения, стерилен лазарет на Патън.

Всичко му бе като в мъгла.

Всичко, освен целувката.

Спомняше си тази целувка много, много ясно.

Въпреки че съзнанието му бе замаяно от силните болкоуспокояващи, той достатъчно добре осъзнаваше, че последното нещо, което би трябвало да направи, е да придърпа сладките ѝ устни към своите.

Знаеше това, но не бе в състояние да се въздържи.

И тогава тя го целуна в отговор, и тази целувка беше много по-... умопомрачителна, отколкото някога си бе представял. Хладните ѝ пръсти докоснаха лицето му, меките ѝ гърди се притиснаха върху неговите, копринено нежният ѝ горещ език се преплете с неговия и той осъзна, че прави точно това, което винаги се бе клел никога да не прави, но... просто не бе в състояние да се въздържи.

След това тя се отдръпна и стаята изведнъж потъна в черен мрак.

Следващото нещо, което си спомняше, бе лекарят, наведен над него, разтърсвайки го да го събуди, след което му зададе куп безсмислени въпроси.

Когато ефектът от лекарствата изчезна, той си помисли, че всичко е било сън, но после, след като хеликоптерът се вдигна от палубата на самолетоносача и младата жена не смееше да го погледне, разбра, че това е било повече от още една от неговите много, много реални фантазии, в които той и тя и най-близката хоризонтална повърхност играеха главна роля.

Мамка му! Беше такъв задник!

За пореден път крадешком погледна към Беки, когато изведнъж Ейнджъл се появи зад гърба му.

— Тя не е толкова издръжлива, колкото опитва да се покаже пред всички — прошепна дрезгаво бившият агент на Мосад.

— Знам.

— Ти не си подходящия мъж за нея.

Франк се обърна и се вгледа в спокойното, непроницаемо лице на израелеца.

Толкова ли бе очевидно?

— Какво знаеш за това?

— Знам как изглежда един мъж, обладан от страст и знам, че обектът на страстта на този мъж едва ли ще се поздрави с... да кажем, щастлив край.

— Майната ти, Ейнджъл! — изръмжа той, необяснимо защо бесен.

Разбира се, трябваше да признае, макар да бе очевидно, че гневът му не бе насочен към Ейнджъл.

Не. Това би било твърде лесно, а той не беше лесен човек. Той беше честен. А истината се заключава в това, че той бе дяволски бесен на себе си, защото всяка дума, излязла от устата на Ейнджъл, беше абсолютно вярна.

— Просто си гледай проклетата работа! — завърши Франк с уморена въздишка.

— Ще го отречеш ли?

— Да отрека какво? — Наистина обмисляше да сграбчи мъжа и да го хвърли от кея направо в океана.

— Това, че ти не си подходящия мъж за нея.

— Не, по дяволите! Знам, че не съм! — И поради тази причина това, което се случи между тях в лазарета, беше толкова мъчително. Тогава му хрумна ужасна мисъл. — Смяташ ли, че ти си правилният човек за нея?

Ейнджъл вдигна раздражено вежди и Франк едва се удържа да не разкъса нещастника на парчета.

— Може и да съм.

Когато адът замръзне...

Отвори уста да каже на Ейнджъл точно какво ще се случи с него, но щом погледна към Беки, затвори уста със силно скърцане на зъби.

Може би Ейнджъл беше прав. Може би той беше подходящият мъж за Беки. Господ му бе свидетел, че израелецът наистина беше добрия избор за нея, отколкото Франк. Най-малкото Ейнджъл беше роден през същото десетилетие като Беки, което бе повече, отколкото той можеше да предложи.

Мамка му...

Вдигна здравата си ръка, за да разтърка гърдите си, пронизани от внезапна болка и закричи към транспортното средство, което спря в края на кея.

Никога през целия си живот не бе желал да се прибере у дома толкова силно, колкото в този момент. А това говореше много, тъй като бе прекарал безкрайно много време в доста по-малко гостоприемна среда.

Просто искаше да се върне в Чикаго, обратно в дома си, обратно към нормалния си живот.

За съжаление обаче, не можеше да направи нищо, но се запита дали нещата някога щяха да бъдат нормални отново, защото точно в този момент хвана Беки да го наблюдава и погледът ѝ му беше безспорно познат. Лесно го разпозна, тъй като това бе същият поглед, отразен в собствените му очи.

Безнадежден копнеж.

Това обобщаваше всичко.

И как би могъл да ѝ устои сега, когато знаеше, че тя го желае толкова силно, колкото и той нея? Как би могъл да ѝ устои сега, когато знаеше какво е усещането да я държи в ръцете си? Вкусът ѝ върху устните си?

Господ да ми е на помощ!

ГЛАВА 8

Северен Индийски океан

Шест часа по-късно

— Кучи син! — изрева от безсилие Шариф, когато и последният функциониращ извънбордов двигател на катамарана закашля, изхърка и спря.

Над малката платноходка настана злокобна тишина.

Нямаше гориво, нито сателитен телефон, храната и прясната вода бяха на изчерпване и нямаше ни най-малък полъх на вятъра, който да издуе платната...

Това тук не беше част от неговата работа... нищо от това. Той трябваше само да отговаря на проклетите телефонни обаждания, а не да се носи ранен на повърхността на водата в средата на проклетия Индийски океан. И всичко това бе по вина на онази малка, руса, американска кучка!

Той отметна глава назад и изрева от ярост, после пак, и пак, към безкрайната шир на безоблачното небе, след което падна на колене и се разтресе в дълга поредица от толкова силни конвулсии, че чак кътниците го заболяха.

— Мъртъв съм — прошепна в самотната тишина и вдигна очи, червени и подути от яростния му изблик, както и от треската, която го разтърсваше.

Мъртъв съм.

Странно, но тази мисъл не го изплаши. Не обичайното значение на думата, а в смисъл страха от неизвестното. В интерес на истината, той не се вълнуваше много от това, което щеше да се случи. Не беше особено религиозен, винаги считаше себе си за ерудиран интелект, затова смяташе, че шансовете са доста добри нищо да не се случи. В един момент си тук, мислиш, правиш планове, ядеш, работиш,шибаш. В следващия те няма. Край на историята.

Така че не, мисълта за смъртта не пораждаше у него никакъв страх. Но това не означаваше, че не бе разстроен от тази идея. Защото

той щеше да умре, а Ребека Райхарт — тази кучка — щеше да продължава да живее своя добре уреден, незначителен американски живот. Това бе толкова несправедливо, че той едва можеше да го понесе.

Огледа се в търсене на нещо, нещо, върху което да излее отчаянието си. Но не откри нищо. Само той и километри, километри спокойна тюркоазна вода.

За първи път в живота си изрази съжаление, че не е заобиколен от мръсната, бушуваща човешка тълпа. С ръка, подута до размера на ръкавица за крикет, и инфекция, опустошаваща тялото му, той бе готов да даде всичко, само за да види сега пред себе си лицето на някой мършав, невеж пират или на злонамерен британски футболен запаянко. Или „сокър“, както американците обичаха да го наричат. Типично за тях — да откраднат името на спорт с четиристотингодишна история и да го използват за напълно ново начинание, след което да дадат на оригиналния спорт съвсем ново име.

Ненавиждаше американската дързост. Не, не, забравете! Той мразеше американците! И по-специално една дребна, руса американка...

Изпаднал в апатия, той остави погледа си да броди из платноходката, оглеждайки това, което скоро щеше да се превърне в негов плаващ ковчег.

Нещо блестеше до парапета на кърмата.

С мъка се изправи на крака и затътри нозе натам да проучи.

Това, което откри, бе дълъг, тънък нож за филетиране, чийто връх се бе заклецил под металния перваз, обкантващ парапета на палубата. Наведе се, без да обръща внимание на гъстата кръв, която запулсира в главата и в ръката му при това движение, вдигна острието и го изучи с някакво абстрактно очарование.

А, да. И така, решението се появи от само себе си.

Шариф почти се усмихна.

Просто щеше да сложи край. Точно тук. Точно сега. Според неговите собствени условия. Щеше да сложи край на живота си, трагично ограничен до този самотен малък свят сред безкрайния, гладък като огледало океан и в безмилостна агония.

Беше чувал, че не боли кой знае колко, ако си прережеш китките. Да кървиш до смърт обещавахе да бъде много по-бързо и не толкова

ужасяващо, отколкото да умреш от дехидратация, съчетана с глад и инфекция.

Изпробва острието с палец.

Остро.

Достатъчно остро, за да свърши работата с много малко усилия.

Това беше добре. Никога не бе бил особено смел, когато трябваше да се справя с болка.

Хвана дръжката на ножа със здравата ръка и допря острия ръб на острието до подутата си лява китка. Затаил дъх, за да се подготви за рязкото ухапване на болката, която щеше да последва, той се усмихна, когато топъл порив на вятъра охлади потта по трескавото му чело.

Ммм, почувства се добре. Като сладка благословия в края.

Точно бе започнал да натиска острието в плътта, наблюдавайки с някакъв апатичен унес как една малка капка кръв бликна изпод острия метал, когато друг порив на вятъра го шибна в лицето, охлади тялото му и накара кожата му да настръхне.

Той пусна ножа. Силният звук, който издаде, когато се удари в палубата, отекна като топовен изстрел в пулсиращата му глава, но той не му обърна внимание, тъй като с копнеж гледаше към леко развълнуваното море. Палубата под него се разлюля леко, приспивно, но да спи беше последното нещо, което би направил сега.

Спасен съм!

С триумфиращ вик се запрепъва към главната мачта и се зае с трудната задача да опъне платната.

Беше на два дена път от бреговете на Сомалия и с инфекцията, която се разрастваше в тялото му с всяка минута, шансовете бяха против него. Но той бе пренебрегвал шансовете през целия си живот.

— Ето ме, Беки! — извика той, смеейки се истерично, когато платната уловиха вятъра и рязко се опънаха. — Идвам!

* * *

Пред портите на „Черните рицари“ АД

Гус Айлънд, Чикаго, Илинойс

— Пристигнахме. — Школуваният глас на Патрик Ейдънс изтръгна Беки от мъртвешкия ѝ сън. Бузата ѝ бе оставила огромно

петно върху страничния прозорец на лимузината, откъм страната на водача и... а това не беше ли...?

Дам, беше се лигавила. Една голяма слюнка бавно се спускаше надолу по затъмненото стъкло.

Идеално! Просто идеално!

Разбира се, когато се обърна и установи, че в противоположния край на кожената седалка Ив беше като мъртва за света, като нея самата преди секунди, Беки не се почувства чак толкова зле. Въпреки че приятелката ѝ поне бе имала достойнството да спи с наклонена в ъгъла глава, със затворена уста и с ръце, пъхнати изискано между коленете.

Иди, че разбери!

Ив правеше всичко с грация и елегантност и Беки я обичаше до безумие, но понякога се чувстваше като пълна селяндурка покрай нея.

Бършейки слюнката от брадичката си, младата жена погледна през прозореца към високата порта от ковано желязо, която бе единственият официален вход към територията на Рицарите, и се загледа с любов към приветливите тухлени сгради вътре. Те представляваха забележителна гледка, особено в сравнение с онова малко сглобяемо здание, където първоначално бе започнала. Главната постройка на терена — старата фабрика, в която се помещаваха таванските им апартаменти, офисите и нейната работилница за мотоциклети, грееше в тъмночервено на късното следобедно слънце. Жълтата му светлина се отразяваше в оловните стъкла на горния етаж. Беше красиво. Това бе нейната гордост и слава... това бе домът ѝ.

Не можеше да чака повече да влезе вътре.

— Благодаря за пътуването, господин Ейдънс — прошепна тихо, за да не събуди Ив. — Кажете на Ив, че ще ѝ се обадя утре.

Патрик кимна царствено и тя го прие като знак, че трябва да слиза вече.

Така да бъде. С пренебрежителното повдигане на патрицианския си нос бащата на Ив всеки път предизвикваше в нея желанието да свие пръсти в юмрук и да го цапардоса право в мутрата.

Ив винаги твърдеше, че тя само си въобразява разни неща, но Беки знаеше истината. Патрик Ейдънс мислеше, че не е достатъчно добра да оближе подметките на дизайнерските обувки на дъщеря му, още по-малко да бъде нейната най-добра приятелка.

Задник.

Но точно сега дори лекото снизходително навеждане на брадичката му не можеше да намали ентусиазма ѝ. Защото си бе у дома.

Най-сетне!

Побърза да отвори вратата на лимузината, преди шофьорът да има възможност да го стори за нея. Застанала на тротоара, тя дълго наблюдава как черният автомобил се плъзва по Чери стрийт и изчезва зад ъгъла.

Вдиша дълбоко, поемайки в гърдите си влажния въздух и миризмата на риба от река Чикаго, смесена със сладкия аромат на какао, който вятърът носеше от шоколадовата фабрика Блумър.

Напрежението в нея намаля, като отдръпваща се приливна вълна.

В този момент разбра как точно се е чувствала Дороти от „Магьосникът от Оз“, тъй като никога не бе чувала по-верни думи от: „Няма друго място като у дома.“

Усмивната, Беки се обърна към караулката и едрият червенокос мъж, работещ вътре.

— Хей, Бунтарке! — извика той, скочи от стола си и се наведе да мине под рамката на вратата, за да излезе от малката къщичка. Той бе тежко ранен в инцидента, довел до смъртта на Пати, но сега изглеждаше напълно възстановен.

Тази гледка повдигна духа ѝ.

— Магнус! — изпищя тя, спусна се към него, но в последната секунда, преди да скочи в яките му ръце, се спря. Предпазливо обви ръце, доколкото позволяваха широките му гърди и го прегърна нежно.

— Ей, това не е никакъв поздрав! — Той се отдръпна, кръглото му луничаво лице разцъфна в усмивка под непокорната му ирландска коса. — Откога се отнасяш към мен сякаш съм направен от венецианско стъкло?

— Откакто извадиха куршум от гърдите ти преди няколко месеца.

— Ха! — Мъжът размаха ръка с размерите на бейзболна ръкавица във въздуха. — Здрав съм като бик! — И за да го докаже, изпъчи гърди и забарабани по тях в една доста ужасна имитация на Тарзан.

Беки сбърчи нос.

— Не съм сигурна, но мисля, че току-що обиди всяка уважаваща себе си маймуна на тази земя.

Магнус се засмя и я грабна в мечешка прегръдка, краката ѝ се отделиха напълно от тротоара, ребрата ѝ изпукаха в знак на протест. Но това не я интересуваше. Тя го прегърна със същата страст.

— Толкова се радвам, че се върна цяла-целеничка — каза мъжът дрезгаво. — Уплаши ни до смърт.

— И аз се радвам, че се върнах — успя да изхрипти Беки.

— Хей, Тарзан! — повлече весело Рок зад гърба ѝ. — Пусни Джейн, преди да си я смачкал!

— Рок! — извика Беки и се втурна през портата, веднага след като Магнус я пусна да стъпи отново на земята. Този път не се въздържа и скочи в силните ръце, протегнати към нея.

— Опа! — Рок залитна назад престорено, а токовете на каубойските му ботуши от крокодилска кожа изтракаха по настилката. — С какво те храниха тези пирати? Чийзбургери и ябълков пай?

— Стига, Кейджун! — изръмжа тя и шумно го целуна по ухото.

— Ти знаеш, *ma petite*^[1], че съм свикнал, като се прибера у дома да открия, че си разбунила гнездото на стършелите, но този последен епизод бие всичко останало. Пирати? Наистина ли, Беки?

— Не съм го направила нарочно! Неприятностите изглеждат сами ме намират!

— Хмм — промълви той уклончиво, докато обръщаше покритата с петна от пот бейзболна шапка Джон Диър с козирката назад, за да може да вижда по-добре младата жена. После се намръщи, ъгълчетата на тъмната му козя брадичка увиснаха. — Толкова съжалявам, че не бях тук, *chère*. — Нежно докосна наранената ѝ буза. — Не успях да се върна навреме, за да хвана транспорта оттук.

— Не се притеснявай! Франк, Били и Ейнджъл проведоха спасителната мисия без проблеми. — Тя го хвана за ръката и го задърпа към работилницата. Просто искаше да влезе вътре.

Странно, когато преди почти месец тръгваше оттук, за да отиде на почивка след смъртта на Пати и обещанието на Франк да направи всичко по силите си, за да ѝ попречи да стане пълноправен член на екипа, си бе помислила, че не може да избяга достатъчно бързо от това място.

Сега? Е, сега всичко, което искаше да направи, бе да се заключи вътре, зад дебелите, уютни стени на старата фабрика, докато спомените за брутално притиснатия към слепоочието ѝ пистолет на Шариф и за полета ѝ през парапета на Патън не престанеха да я правят слаба и нестабилна.

— И аз така чух и видях — отвърна Рок. — Мда, ти изглеждаше много смела, *très vaillant*,^[2] докато разказваше историята си на репортерите. — Той използва собствения си ключ, за да отключи големите двойни врати на работилницата. Те се отвориха с приглушено съскане, като вдигането на въздушен шлюз. Младият мъж с жест ѝ отстъпи да мине пред него и тя с благодарност прекрачи прага на безопасния си, приятен, често пъти хаотичен свят.

— Изглеждаше много трагично и в същото време героично с наранената си буза и треперещи устни. Пресата и телевизионните станции много си паднаха по това.

Уф. Не бе осъзнала, че устните ѝ треперят. Но коленете ѝ? Дам, те се удряха едно в друго като вятърни камбанки по време на ураган, но тя си мислеше, че е успяла да държи устните си под контрол.

Очевидно не.

Страхотно. Просто... дяволски страхотно.

Тя и Ив пристигнаха на международното летище О'Хара и веднага бяха избутани от служителите на летищния комплекс в тясна стая без прозорци, натъпкана догоре с репортери, които тикаха микрофоните си в лицата им. Светкавиците на камерите ги заслепяваха и объркваха, но заедно с Ив тя разказа историята на тяхното залавяне, пленничеството им и последвалото освобождаване от героична и тайнствена група мъже. Бяха се придържали към предварително уговорения сценарий и Беки, с нейните треперещи колене и потни длани, завидя на способността на Ив да остане хладна и невъзмутима. Разбира се, утешаваше се с мисълта, че приятелката ѝ има значително по-голям опит с пресата.

И най-вече си пожела да има само частица от невъзмутимата увереност на Ив, когато Саманта Тейт, една от най-новите и най-амбициозните млади разследващи репортерки на Чикаго Трибюн, извика: „Госпожице Райхарт, мислите ли, че сте кутсузлийка, предвид това, че този последен инцидент се случи толкова скоро след предполагаемата стрелба между конкурентни банди пред портите на

вашата фирма, което доведе до бруталната смърт на един от служителите ви?“

Имаше толкова много обидни неща в този въпрос, че тя бе отворила уста, от която не излезе нищо, освен възмутено заекване.

На първо място, тя не бе кутсузлийка. Това беше просто защото проблемите по принцип вървяха ръка за ръка с опасността, а тя случайно се бе сприятелила с една много опасна група. И второ, акцентирането на госпожица Тейт върху думата „предполагаема“ по отношение на уличната престрелка я засегна толкова дълбоко, че в съзнанието ѝ изникна много ярък образ как ръцете ѝ се обвиват около тънката бяла шия на жената. Всички те бяха работили изключително усилено, за да бъдат сигурни, че медиите ще повярват на историята, а генерал Фулър трябваше да използва огромното си влияние — при това доста настоятелно, за да се гарантира, че истината за този инцидент ще остане дълбоко погребана в най-долния рафт на някой сейф в някое изоставено противобомбено убежище на Пентагона.

Не искаше да звучи като Джак Никълсън, но светът не би могъл да се справи с истината за онова, което в действителност се случи през онзи ден. Истината, че един от собствените им сенатори бе наел група бандити от Лас Вегас, за да сложи край на живота на санкциониран от правителството бивш агент от спецслужбите и на жената с него, които случайно притежаваха доказателства за участието на сенатора в държавна измяна.

И на последно място, да, тя намираще, че е повече от трагично целият свят да си мисли, че Пати Карингтън е била убита при престрелка между две банди, когато истината в случая бе, че бе повалена от небрежен убиец, който не даваше и пукната пара, че е покосил невинен човек с един от заблудените си куршуми, но такива неща се случваха понякога в тяхната дейност. А фактът, че една любопитна репортерка надуваше нещо по-голямо и се опитваше по всякакъв начин да събере разпръснатите парчета в цялостна картина, предизвика неописуем страх у нея, но в крайна сметка тя успя да намери гласа си.

— Не, не мисля, че съм кутсузлийка. Може би напоследък съм съпътствана от поредица лош късмет, но това е въпрос на лично мнение. От друга страна, аз съм изключително щастлива. Здрава съм и съм жива, нали така?

Госпожица Тейт се усмихна многозначително, но онова, което казваха очите ѝ, бе достатъчно, за да се вледени всичко вътре в Беки. За щастие жената се въздържа да задава други проучващи въпроси.

— Е, ако медиите са харесали това — продължи тя разговора си с Рок, — мога само да се надявам, че съвсем скоро ще се наситят на цялата история. Просто искам всичко да се забрави. — Беки си пое дълбоко въздух и се усмихна на познатите миризми на моторно масло, лошо кафе и лекия ментов аромат, който се бе просмукал в тухлените стени на сградата от предишния ѝ живот като фабрика за ментолови цигари. — О, колко е хубаво да си бъдеш у дома!

Рок се усмихна, докато крачеха по дългия коридор, свършващ с вход към огромната шир на работилницата.

— Хубаво е, че си си отново у дома, *chère*.

— Къде са другите? — поинтересува се Беки, когато влязоха в странно тихото огромно хале. Изви глава назад, за да огледа отворения втори етаж, където се намираха офисите и конферентната зала, и се намръщи, щом откри, че всичко е призрачно тихо.

Тогава приглушено туп, туп, туп привлече погледа ѝ към металната стълба и младата жена плесна с ръце от възторг:

— Фъстък! — изпищя тя към гигантската сива котка, която трмаво слизаше по стълбите. — Ти тлъста, грозна топка от козина, толкова се радвам да те видя!

Котаракът се приземи с тъп звук на пода на работилницата и силно измяука в знак на поздрав, преди да започне да увива значителното си тяло около и между краката на Беки. Той вдигна поглед към нея, в жълтите очи на белязаното му лице, което само една майка би могла да обича, грееше дълбоко чувство.

Младата жена се наведе и го взе на ръце. Засмя се щастливо, когато животното включи мотора и започна да мърка толкова силно, сякаш в гърдите му боботеше реактивен двигател.

— Ти му липсваше ужасно много — заяви Рок. Той скръсти ръце и килна глава на една страна, очите му заблестяха при вида на двамата приятели.

— О, и той ми липсваше. — Тя зарови нос в петнистата козина на котарака и се намръщи, когато той ѝ засвидетелства доста съмнителната си почит, забивайки нокти в нея.

— От това, което чух, след заминаването ти цели два дни е обикалял наоколо, мяукайки непрекъснато и е отказвал да се храни.

Беки разклати Фъстъка, за да пробва колко тежи прекалено едрото му тяло.

— Това изглежда не му е оказало значително влияние.

— О, мисля, че той бързо разбра как чудесно влияят на депресията му допълнителните порции „Фенси Фест“.

Тя се засмя и започна да чеше Фъстъка под косматата брадичка, докато жълтите му очи се обърнаха от екстаз.

— Е, къде са всички?

— Стейди, Мак и Кристиан са все още на мисия. Ози е на някакъв хакерски фестивал или на фестивал на компютърните манияци, или нещо такова. Призрака точно се върна от мисия и като разбра, че си жива и здрава, веднага се запъти към Северна Каролина да си играе на женен мъж — можеш ли да си представиш? Ванеса е във Вашингтон, довършва някаква консултантска работа за Агенцията. Дан Ман се е скрил под Бог знае каква мръсна, гадна скала. А твоите трима герои все още не са пристигнали. Имали са закъснение и са кацнали на Големите езера около час, след като вие се приземихте на О'Хара. Тяхното ОВП е приблизително... — той погледна часовника си и се усмихна, когато глухо изсвирване проникна през дебелиите тухли на западната стена на работилницата — точно сега.

Той тръгна към големия червен бутон, монтиран високо горе между нейния подвижен шкаф за инструменти с десет чекмеджета и металната стълба, водеща към втория етаж. Удари го силно с длан, прозвуча кратка аларма и западната стена започна бавно да се плъзга надясно.

Без значение колко дълго време работеше в „Черните рицари“ АД, Беки се съмняваше, че някога ще свикне с тази зловеща гледка. Нещо като „Къщата на Ашър“^[3].

— Защо се прибират през тунела на Батман? — попита тя, имайки предвид тайния тунел за бягство, който започваше от работилницата за мотоциклети, продължаваше под река Чикаго и извеждаше на един паркинг на две пресечки оттук.

— Щом видях как госпожица Тейт те въртя на шиш, си помислих, че е най-добре, ако нашите момчета не се прибират у дома веднага, след като ти разказа историята за група мистериозни мъже,

дошли да ви спасят. Нали разбираш, само в случай, че прекрасната госпожица Тейт държи тук нещата под око и чака някоя сочна история да се приземи в скута ѝ.

Беки потрепери.

— Тя е една акула. Ще трябва много да внимаваме с нея.

— Точно така — съгласи се Рок, след което приближи към струга, за да вземе сандвича, лежащ върху гладката повърхност на скъпата машина, и отхапа гигантска хапка.

— Нали съм ти казала да държиш проклетите си сандвичи далеч от моето оборудване? — тросна му се тя и пусна Фъстъка на пода, за да може да сложи ръце на кръста си.

Рок я стрелна с широко отворени очи и невинно изражение, което не успя да я заблуди нито за секунда. Точно искаше да му отправи предупреждение за сто и първи път по отношение на това негово деяние, когато западната стена се отвори достатъчно, за да минат супер широките рамене на Франк. Младата жена преглътна думите си, докато гледаше как безстрашния лидер на Черните рицари бавно пристъпва в работилницата.

Прекрасен и ужасен. Ето как изглеждаше той.

Прекрасен, защото... е, хайде де... той беше Франк. Ужасен, защото бинтът на челото му бе целият в мръсотия, набързо увитото му рамо и превръзката, която го държеше, стояха накриво и приличаше повече на машина на Руд Голдбърг, отколкото на медицинско приспособление. Косата му бе пълна бъркотия, покаралата му брада беше гъста и черна, да не говорим за факта, че беше бял като платно и под очите му имаше големи тъмни кръгове.

— По дяволите, mon frère^[4], погледни се на какво приличаш! — Рок направи гримаса, след това се ухили до уши. Ето, сега... — Изглеждаш като претоплен едnodневен боклук.

Ииии, ето го! Първият залп. Някои неща просто никога не се променят.

Нито пък тя искаше това.

— Чувствам се много по-лошо от това — изръмжа Франк и разтърси протегнатата към него ръка на Рок. — И така, какво можеш да ми кажеш за Шариф? Откриха ли го вече?

Само звукът от името на този мъж предизвика ледени тръпки по гръбнака на Беки и тя трябваше да си напомни, че е в безопасност.

Беше си у дома.

— Не. — Рок поклати глава. — Корабите в този район не са засекли никакви следи от Серендипити, нито пък са забелязали нещо на радарите. Дроновете за наблюдение са кръстосали няколко пъти района, но това е само една малка лодка в средата на огромен океан. Беше просто чист късмет, че първия път успяхме да я намерим.

— Ами Интерпол? — попита Франк.

— Качили са го в бюлетина на издирваните лица и са изпратили описание на Серендипити до всички големи пристанища по цялото западно крайбрежие на Африка. Разбира се, ако успее да стигне до Сомалия...

Рок не трябваше да казва нищо повече. Ако Шариф достигнеше до бреговете на Сомалия, тогава край на играта. Те никога нямаше да го открият. Беки преглътна твърдата буца от страх, появила се в гърлото ѝ при мисълта, че този човек бе някъде там... навън.

Това няма никакво значение, напомни си тя. Сега си си у дома. В безопасност. А комплексът на Рицарите беше много по-сигурен, отколкото повечето ракетни площадки с ядрени бойни глави.

И тогава всички мисли за Шариф се изпариха, тъй като Франк фокусира уморения си, но все още мрачен поглед върху нея.

— И така, как мина с репортерите? — поиска да узнае той.

Това беше Франк. Винаги по работа.

Искаше ѝ се поне веднъж да я попита нещо мило, като например: „Здравей, Беки! Как беше полетът ти?“

Но тогава не би бил Франк...

— Мина добре — отвърна тя и установи, че е изключително трудно да задържи погледа му, докато пред очите ѝ отново и отново изникваше образа на тях двамата долу в лазарета на Патън. Все още си мислеше, че може да го вкуси, да го почувства; толкова много копнеше да обвие ръце около шията му и да повтори жалкия си опит. Но навъсеното му лице даваше ясно да се разбере, че той не е на това мнение. Както бе казала Ив, той приличаше не толкова на мъж, който гледа на Ребека Райхарт като на любовница, а по-скоро на човек, който иска да я убие.

Можеше ли наистина да го вини? Беше се възползвала от него, когато бе замаян от болкоуспокояващите. Що за човек би направил подобно нещо?

Тя очевидно.

Божичко, беше такава идиотка! Трябваше да му се извини, но едва ли би могла да го направи пред колегите си и пред по-големия си брат...

— Хайде сега, не бъди скромна. — Рок я прегърна с едната си ръка през врата, а с кокалчетата на другата я потърка по главата, докато тя не се обърна да го погледне. — Тя се справи страхотно, Шефе. През цялото време се придържа към сценария и дори не й трепна окото, въпреки доста провокативните въпроси на Саманта Тейт, бих добавил. Все пак бихме могли да направим от нашата малка Бунтарка достоен член на екипа.

— Рок — рече предупредително Франк, лявото му око потрепваше, — не съм в настроение да разисквам това с теб точно сега.

— Не си? — Рок изигра доста убедително ролята на съкрушен. — И това, след като се будя нощ след нощ, изпълнен с копнеж да видя твоята момчешка мутра, за да можем да продължим дискусията? Е, и това ако не е неблагоприятност...

Рок се прокашля, Франк изръмжа, а Беки направи втора отметка в невидимия списък на остроумията, който обичаше да води в главата си.

— Господа, не че не ми липсваха вашите колоритни остроумия, но аз изпитвам отчаяна нужда от една черешова Дум-Дум. — Беше изчерпала цялото количество близалки по време на трансатлантическия полет и кръвната ѝ захар трябва да бе паднала близо до критичното ниво. — И от дълъг, горещ душ. — Измуши се изпод ръката на Рок, след което застана пред брат си, повдигна се на пръсти и положи целувка на бузата му. — Благодаря ти, че дойде да ме спасиш — прошепна тя, стискайки го за рамото и го дари със същата усмивка, с която го бе възнаградила в деня, когато бе пребил лъжливото копеле Къртис Мичъл, защото бе разказал на цялото училище, че е правила секс с него на задната седалка на пикапа му.

— О, сестричке моя — Били се ухили, — всъщност имах ли друг избор?

Не, вероятно не. Бяха се спасявали взаимно по един или друг начин през целия си живот.

Прегърна го силно, а той я целуна по челото, преди тя да пристъпи към Ейнджъл.

— Ние почти не се познаваме и все пак ти рискува живота си, за да спасиш моя. Никога няма да мога да ти благодаря достатъчно. — Тя взе едната от ръцете му и я стисна между двете си длани.

— Както вече ти казах на самолетоносача, ти си ми приятел. Аристотел е казал: Противоотровата за хиляда врагове е един добър приятел. Ще го направя отново по всяко време.

Премигвайки от внезапно бликналите сълзи, Беки се отдаде на импулса си, протегна се и го целуна по брадясалата буза, преди да се обърне към Франк. Насили се да не трепне, когато срещна напрегнатия му поглед. Прочисти гърлото си, след което зашепна:

— Съжалявам, че ти причиних такива проблеми. Благодаря ти, че дойде да ме спасиш.

Един мускул на челюстта му заигра, но той успя да кимне кратко.

— Аз, ъ-ъ, аз трябва да говоря с теб, след като изляза от банята — каза тя, като се въздържа от желанието си да наведе глава и да застърже с крака пода. Вместо това се застави да задържи погледа му, с надеждата, че той ще види разкаянието в очите ѝ.

Още едно рязко кимване беше отговорът, който получи.

Добре. Значи, очевидно той бе прехапал езика си, за да не започне да я мъмри, което тя напълно заслужаваше.

Чувстваше се жалка заради ролята, която бе изиграла в цялата онази сцена в лазарета на Патън, но... Боже, най-малкото, което той можеше да направи, бе да каже нещо, така че тя да знае колко пълзене ще е необходимо. Тъй като в момента всичко, което можеше да измисли бе: „Ъ-ъ, съжалявам, че бях готова да те изнася, драги“. И независимо от това колко пъти превъртя това изречение в главата си, то просто не звучеше съвсем правилно.

[1] Ma petite (фр.) — моя малка. — Б.пр. ↑

[2] Très vaillant (фр.) — много смела. — Б.пр. ↑

[3] „Къщата на Ашър“ — американски филм на ужасите (1960 г.) по разказа на Едгар Алън По „Падането на къщата на Ашър“. — Б.пр. ↑

[4] Mon frère (фр.) — братко мой. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Франк стоеше пред яркочервената врата на възстановената къща от кафяв пясъчник на улица Северна Седжуик, без да изпитва спокойствието, което обикновено чувстваше тук.

Но Бог му бе свидетел, че не можеше да остане в комплекса...

Когато Беки каза, че иска да говори с него, след като си вземе душ, единствената дума, която регистрира мозъкът му, беше „душ“ и пред очите му се зареди бърза поредица от еротични образи. И всички те включваха великолепните ѝ голи, сладки гърди, щръкнали нагоре, когато тя повдига тънките ръце над главата си, за да изстиска водата от дългата си коса. Представата за топлите, блестящи капчици, плъзгащи се по стегнатия ѝ корем и гладките ѝ бедра беше толкова ясна, че устата му се напълни със слюнки, като на едно от проклетите кучета на Павлов, а той знаеше, че е прекалено изтощен, за да устои на изкушението, което тя олицетворяваше.

Така че се поддаде на страха си и избяга тук.

Притисна чело срещу хладната дървена повърхност на вратата — на вратата, която старателно бе боядисал през пролетта преди три години, и сто пъти прокле себе си за това, което бе позволил да се случи на Патън, и което искаше да се случва отново и отново. То въздействаше върху всяка фибра на неговото същество и беше против самата природа на мъжа, който винаги бе бил убеден, че е.

И най-лошото от всичко бе, че това беше... предателство — просто нямаше друга дума за тази постъпка — към жената, която живееше зад тази врата.

Студен октомврийски вятър духна откъм езерото Мичиган. Ледените му пръсти плъзнаха под мотористкото яке на Франк и го изтръгнаха от безплодните му мисли.

Да, без значение колко пъти превърташе в съзнанието си този епизод, нямаше начин как да прехвърли вината за това, което се случи, на някой друг.

Вината беше изцяло негова, което беше просто страхотно.

Позволявайки си една последна поредица от цветисти ругатни, той се отблъсна от вратата, натисна малкия месингов звънец и се заслуша във веселия му тон.

Ехото от този звън бързо бе последван от писъка на малко дете.

Вратата се отвори и разкри ангелското лице на тригодишно момченце, което бе най-ценното съкровище на Франк.

— Ти върна! — обяви радостно малкият Франклин, пляскайки с пухкавите си ръчички, преди да опита да се покатери по крака на Франк.

Той успя да задържи пълното с енергия дете със здравата си ръка и го вдигна на гърдите си. Миризмата на фъстъчено масло, пастели и топло малко момченце нахлу в ноздрите му и изпълни сърцето му с болка.

— Франклин! — сгълча го Шел, като мина през вратата на кухнята, бършейки ръце в престилката си. Тя изглеждаше толкова красива, че болезненото сърце на Франк се изду от гордост. — Правилно е да се каже: „ти се върна“. И колко пъти съм те предупреждавала да не отваряш вратата без мен?

Детето не й обърна внимание, а се отдръпна назад в ръката на Франк, а буреносно сивите му очи огледаха белезите по мъжкото лице.

— Той върна — заяви то сериозно на майка си — и има ох-ох. — Момченцето се опита да дръпне превръзката от челото на Франк, за да погледне отдолу и може би успя отчасти, защото бързо промърмори: — Ооо, той има много болка! — Постави лепкавите си ръчички върху бузите на Франк и го погледна съсредоточено. — Боли? — попита, с очи разширени от тревога.

— Да, болеше, когато това се случи, но сега вече не — увери го той.

Малкият кимна дълбокомислено, преди да започне да се извива, за да го пусне долу. След първоначалното вълнение от пристигането на Франк и след като старателно бе проучил тайната на нараняването му, момченцето нямаше търпение да се върне към онова, с което се бе занимавало — съдейки по цветните топки от глина на масичката за кафе, това бе правенето на животни от Play-Doh^[1].

Франк го пусна да стъпи на пода и преглътна буцата, внезапно появила се в гърлото му, докато наблюдаваше как малкото момченце

тича обратно към играта си на късите си здрави, обути в дънки краченца.

— Как е възможно да порасне с няколко сантиметра, откакто го видях преди седмица? — зачуди се той.

— Защото прилича на теб — отвърна Шел, пристъпи към него и обгърна с хладните си длани бузите му, както прави майка на син. Бързо огледа лицето му, тревогата в очите ѝ бе очевидна. — Е, радвам се, че си у дома, невредим, поне до голяма степен — отбеляза тя и на него изведнъж му се прииска да заплаче. Младата жена го задърпа към топлата кухня, от която се носеше вкусна миризма. — Случайно готвя любимото ти ястие.

Разбира се, че го правеше...

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— Видях по новините. Интервюто на онази сладка дизайнерка на мотори, която работи за теб.

О, проклетие, тя заби нож прави в сърцето му.

— И си помислих, че няма да мине много време, преди да дойдеш да потърсиш малко тишина и спокойствие. Не че тук ги има. — Шел направи гримаса и погледна към Франклин, който бе по средата на война между лъв и маймуна, ако се съдеше по звуците, които издава. — Също така си помислих, че няма да имаш нищо против вкусната, домашно приготвена храна.

Той я притисна към себе си със здравата си ръка.

— Познаваш ме твърде добре.

— След всичките тези години? — Тя отметна глава назад и се разсмя. — Предполагам, че би трябвало, нали?

* * *

— Къде е Франк? — попита разтревожено Беки, застанала зад мекия диван в стаята за отдих.

Ейнджъл намали докрай звука на големия плазмен телевизор, отвори капачката на още една бутилка бира Honker's Ale и потупа възглавницата до себе си.

О, Боже! Това не вещае нищо добро. Едно болезнено усещане се установи в долната част на стомаха ѝ, докато заобикаляше дивана, за

да застане с ръце на кръста пред мъжа.

— Рок и брат ти отидоха да спят — отвърна той, а тъмните му очи се съсредоточиха с нежност върху лицето ѝ.

Огънят прашеше в камината в ъгъла, като изпълваше въздуха с опушено-сладкия мирис на горящи борови цепеници и хвърляше танцуващи сенки из стаята. И все пак, не бе достатъчно светло, за да може да различи изражението му, това не беше ли...

Да, това върху красивото му лице беше състрадание.

Добре, сега наистина се почувства зле.

— Не това те попитах.

— Знам. — Той пак потупа мястото до себе си.

Потиснала внезапното желание да си скубе косите и да крещи, Беки си пое нервно дъх и се тръшна до мъжа, и отнесено взе бирата, която той ѝ подаде.

— Изчезна — промърмори тихо Ейнджъл.

— Къде отиде? — Опита се гласът ѝ да звучи небрежно, но разбра, че не е успяла, когато той обви утешително ръка около раменете ѝ и я притисна нежно към себе си.

— Къде мислиш?

— О... мътните да го вземат! — Тя въздъхна уморено, раменете ѝ увиснаха. — Това е страхотно, нали?

Ейнджъл не ѝ отговори. Той просто я придърпа още по-близо и положи буза върху главата ѝ.

Разхождайки се, Фъстъка влезе в стаята. След два неуспешни опита котаракът успя да скочи на дивана, сви се до нея на кълбо и замърка толкова силно, че заглуши прашенето и свистенето на цепениците, горящи в камината.

О, страхотно! Всеки чувстваше необходимост да утеши бедната, глупава Беки.

Необяснимо защо сълзи задавиха гърлото ѝ. Тя бързо пийна глътка бира, опитвайки се да ги отмие.

— Всъщност, доста е смешно, като се замисли човек за това — изрече мислите си на глас след известно време, макар изобщо да не ѝ бе до смях.

— Кое това?

— Ами че аз съм тук, твърдо решена да му се извиня за онова, което се случи, а Франк вероятно е в Линкълн Парк и прави същото.

Несъмнено се опитва с всички усилия да обясни цялата гадна история на приятелката си, без да ме накара да изглеждам като... като... шибана хищница. — Надигна отново бутилката и отпи яка глътка.

Може би бе добра идея да се напие. Просто да се напие до безсъзнание...

Разбира се, проблемите ѝ нямаше да са изчезнали на сутринта. Към тях щеше да се прибави и махмурлукът.

— Не разбирам — Ейнджъл се отдръпна леко назад, за да може да я погледне, — за какво трябва да се извиняваш?

Беки избърса уста с опакото на ръката си и се вторачи в него с изражение, което Ози обичаше да нарича нейният патентован израз „Не е ли очевидно?!“.

— Ъ-ъ, че едва не изнасих почти изпаднал в безсъзнание мъж. Да ти звучи познато?

— Да, сцената е все още пред очите ми. — Тя усети, че бузите ѝ пламнаха. — Но повярвай ми, той много добре знаеше какво точно прави. Всички онези болкоуспокояващи само намалиха задръжките му.

— Ъхъ — тя сбръчка горната си устна, — това твърдят и всички колежани, когато момичето се събуди в къщата на братството на следващата сутрин и започне да крещи, че са я изнасилили. Но в онзи момент тя го искаше, Ваша чест. Кълна се.

Той поклати глава.

— Това, което се случи между теб и Шефа, беше нещо друго.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Ти беше там. В един момент езикът му беше дълбоко в устата ми, в следващия спеше като заклан. Според мен вината е изцяло моя. В края на краищата, аз бях тази с бистрия ум.

Ейнджъл бавно отпи от бирата си и погледна Беки с присвити очи.

— Нека те попитам нещо? Кой кого целуна?

— Ъмм...

— Ти ли беше?

Тя изкриви уста, докато проиграваше сцената наум може би за хиляден път: Франк я гледа толкова сладко, гали лицето си в дланта ѝ, протяга ръка и придърпва главата ѝ надолу...

— Не. — Поклати глава. — Не започнах аз. Спомням си точно как той ме придърпа към себе си, но...

— Ето, виждаш ли!?

— Какво? — изломоти Беки. — Това не променя нищо. Той. Не. Беше. На. Себе си. Аз трябваше да го спра.

— По този въпрос сме единомислени.

Младата жена направи физиономия и се облегна назад.

— Искам да кажа, че не трябва да се чувстваш виновна. Мога да те уверя, че Шефа иска да те целуне от дълго време и използва опияненото си състояние като извинение, за да го направи.

— Искал е да ме целуне? Откъде знаеш? Да не би да ти е казал?

Супер! И това ако не звучеше отчаяно или нещо подобно. Божичко...

— Също както знам, че всеки път, когато го погледнеш, ти си представяш как той чупи винена чаша, докато стоите под хупа^[2].

А?

— Ъмм, Ейнджъл? Не знам какво е хупа, и съвсем не схващам каква е връзката с чашата вино и не си представям това... най-вече защото не сме евреи. — Тя промърмори последните думи.

— Добре. Тогава си представяш бели гълъби и портокалови цветчета. Имам предвид, че човек може да прочете по лицето ти, че се надяваш на щастлив край.

Беки преглътна и потъна по-навътре в дивана, желаейки просто... да изчезне.

— Смяташ ли, че той знае? — попита, всъщност не искаше да чуе отговора.

— Трябва да е спял, за да не забележи.

— О, Боже! — Сложи ръка на очите си, бирата, която бе погълнала, заплашваше да обърне посоката. — Това е истинска катастрофа!

— Само ако ти допуснеш да се превърне в такава. — Той хвана ръката ѝ, принуждавайки я да го погледне. — Искаш ли моя съвет?

Съвет?

О, да! Тя се нуждаеше от всеки съвет, който можеше да получи.

— Забрави — каза ѝ. Когато младата жена се намръщи, той добави: — Забрави за целувката, забрави за твоите момичешки мечти, забрави за него.

— Да, добре — Беки въздъхна разочаровано, — но е малко трудно да стане, след като работя с този човек.

— Е, тогава използвай това.

Тя повдигна вежди въпросително.

— Той е твой колега, нали? Винаги е лош късмет да се ангажираш с колега. Повярвай ми, знам го. И ако това не е достатъчно да те разубеди, тогава просто не забравяй, че той вече има една връзка. Готова ли си да бъдеш другата жена? Защото не мисля, че ти си от този тип.

— Разбира се, че не съм. Но това не може да бъде толкова сериозно, нали? Имам предвид с тази жена от Линкълн Парк. Искам да кажа, че той я посещава, откакто го познавам. Ако беше нещо сериозно, щеше да ѝ предложи брак досега, не мислиш ли?

— Наистина ли си толкова наивна?

Беки въздъхна и затвори очи.

— Знам колко е трудно — отново я привлече към себе си — да желаеш някого, когото не можеш да имаш.

Младата жена се вгледа в лицето му, върху което бе изписана силна емоция.

— Коя беше тя? — попита го тихо.

Вместо отговор, той само поклати глава.

— Не е важно.

Как ли пък не! Беки знаеше, че при мъжете тези думи означаваха: „не искам да говоря за това“, затова реши, че е най-добре да не го притиска повече по този въпрос.

Положи глава на рамото му и останаха така да седят и да пият в мълчание дълго време, докато най-накрая тя изсумтя:

— Ама и ние сме една двойка, нали? Двойка болни от любов глупаци...

* * *

— И така, какво става с рамото ти този път? — попита го Шел, докато седяха на дивана в хола и се наслаждаваха на втора чаша Шардоне и на слабия огън, блещукащ в камината — камината, която той бе възстановил със собствените си ръце плочка по плочка.

Франклин бе изкъпан и сложен в леглото, а малкото му коремче бе пълно с любимия на Франк Бьоф Строганов.

Всичко бе толкова добре познато и така уютно, доскорошното му напрежение започна бавно да се разтваря. И когато тревогата от изминалата седмица се стопи, болката в рамото му зае централно място.

— С две думи — каза той, докато се наместваше в опит да облекчи част от нея, — напълно прецакано.

— Операция? — попита жената, без да обръща внимание на ругатните му след всичките тези години.

— Ъхъ. Няма друг начин, ако искам да продължа да върша работата си.

— Този път ще бъде различно — каза тя, потупвайки го по ръката. — Сега, когато знаеш, че имаш негативна реакция към обичайната упойка, анестезиологът ще следи внимателно показателите ти.

Франк изсумтя в отговор. Мисълта да се подложи пак на онова, което се бе случило последния път, го плашеше адски много. По-скоро би се разправял всеки ден с тежковъоръжени терористи или смахнати наркобарони, отколкото да се остави на мъж с маска и остра игла.

— Всичко ще бъде наред — увери го Шел, като се наведе и го целуна звучно по бузата. — Не си оцелял след всичко, през което си преминал, само за да умреш по време на рутинна операция на рамото.

Господи, нека да е права!

Последният път, изпитал подобен страх, беше когато се събуди след операцията за отстраняване на сливиците и научи, че първо, е умрял на операционната маса и е бил върнат към живот, и второ, напрежението от това, че едва не е загубил сина си, беше дошло твърде много на баща му, който в последствие решил, че не е създаден да бъде семеен човек.

Робърт Найт напусна семейството си същия ден.

— И така, за кого мислиш? — попита тя и за миг Франк замръзна. После осъзна, че го пита за хирурга. Шел продаваше лекарства и познаваше повечето от лекарите в града.

— Имам среща с доктор Келер утре сутринта.

— Добре — кимна младата жена. — Той е най-добрият. Ще се погрижи да възстановиш бойната си форма за нула време.

— Мамка му — разсмя се Франк. — Искане ми се да беше вярно. Мисля, че дните на бойната ми форма отдавна са отминали.

Остарявам, Шел. Твърде стар съм за тази работа.

— Я стига! — възмутено изрече тя. — Ако кажеш, че си стар, това означава, че и аз също съм стара, а аз абсолютно отказвам да го повярвам.

Франк се усмихна и обви здравата си ръка около раменете ѝ, целуна я по косата — ммм, ванилия. Този аромат винаги му напомняше за дома, а Шел винаги знаеше точно какво да каже, за да го накара да се почувства по-добре.

— Обичам те, нали знаеш? — каза той.

— Да — въздъхна тя, като се наведе към него. — Знам.

* * *

Стиснал мобилния си здраво в ръка, Бил крачеше напред-назад в спалнята на таванския си апартамент над работилницата, опърпаният му екземпляр на Моби Дик лежеше разтворен на леглото.

Дали да ѝ се обади, или не?

Беше видял репортажа по новините и интервюто, което тя и сестра му бяха дали. За всеки, който не я познаваше наистина, Ив изглеждаше уравновесена и невъзмутима.

Но за него? Човече, тя беше развалина!

Ив мразеше пресата, мразеше да е в светлините на прожекторите, мразеше живота ѝ да се излага на показ пред обществеността и в допълнение, баща ѝ със сигурност я бе подложил на кръстосан разпит...

Какво ти пука?

Да, това беше въпросът на деня, нали така? Защо го беше грижа?

— По дяволите! — изруга и разтри протестиращия си стомах, преди рязко да отвори вратата и да подаде глава в коридора. Надяваше се да види светлинка под вратата на сестра си, но...

Нямаше късмет.

Точно щеше да дръпне главата си назад, когато долови тихия шепот на гласове и топлото трептене на светлината от огъня, идващи от стаята за отдих.

Тръгна бос по лакирания дървен под надолу по коридора и шокиран се закова на прага на помещението за почивка. Много ясно

можеше да види гърба на изключително широкия диван и две глави наклонени съвсем близо една до друга. Въздухът в стаята бе изпълнен с опушено-сладкия аромат на горящи борови цепеници, примесен със земния мирис на хмел и ечемик.

Какво става тук? Сестра му и загадъчният агент на Мосад пиеха заедно бира и се гушкаха на дивана пред огъня?

Не и ако зависеше от него!

Е, разбира се, Ейнджъл се държеше като професионалист в тази област — беше бърз, пъргав и непоклатим като скала. Изглеждаше добре образован и начетен, за разлика от повечето мускулести тъпацы от спецчастите. Също така Ейнджъл бе готов да рискува живота си, за да спаси Беки, но всичко това не бе достатъчно за мъжа, който Бил желаше за сестра си.

Съвсем не!

Тъй като Ейнджъл и неговото минало бяха все още една огромна въпросителна. А ако имаше нещо, което не му харесваше, щом станеше дума за малката му сестричка, това бяха въпросителните. Преди да успее да пристъпи в стаята и да разбере точно какво, по дяволите, става тук, Ейнджъл се обади:

— Хайде ела и се присъедини към нас, Бил!

Пичът нито бе обърнал глава, нито бе трепнал, дори не беше прекъснал разговора, който водеше с Беки.

Леле! Можете ли да кажете, че не внушава страх, момичета и момчета?

Разбира се, Бил беше свикнал да работи със страшни мъже. В действителност, някои хора дори мислеха, че самият той е малко зловещ...

Заставайки пред тях, той присви очи към ръката, легнала върху раменете на Беки. Но вместо да направи най-разумното нещо и да махне дразнещия крайник, след като прочете крещящия свали проклетите си ръце от сестра ми израз на Били, Ейнджъл само повдигна едното ъгълче на устата си.

О, куражлия си! Голям куражлия с предсмъртно желание!

Бил изпита мигновено желание да сграбчи този тип за яката, да го издърпа от дивана и да му поиска сметка какви точно са му намеренията към Беки. За съжаление, вече бе опитал подобен подход

към един или двама от ухажорите ѝ и бе платил съответната цена за това.

Малката му сестричка беше дяволски коварна и плашещо изобретателна, що се отнасяше до възмездия и неговата намеса в работите ѝ, особено в любовния ѝ живот, винаги бе подложена на наказание, най-малкото в нейното съзнание.

Упорита, горделива, отмъстителна жена.

Той преглътна думите, които бяха на върха на езика му, и протегна мобилния телефон към сестра си.

— Обади ѝ се!

— Какво?

— Обади се на Ив. Увери се, че е добре.

— Били — тя завъртя очи, — Ив вероятно е дълбоко заспала.

— Не — той поклати глава и размахва телефона пред лицето ѝ, Беки изсумтя и го грабна от ръката му, — най-вероятно преповтаря интервюто с репортерите и разпита на баща си и дъвче като луда палеца си. Тя се нуждае от някой, който да я успокои, че днес е постъпила правилно, като е излъгала пресата и скъпия си татко.

— Ти си луд!

— Да, но също така съм и прав.

Тя се взря в лицето му за кратко, преди да промърмори нещо нелюбезно за неговото родословие, което бе много смешно, предвид това, че и двамата споделяха едни и същи предци.

— Чудесно. Ще ѝ се обадя. Но когато я събудя от дълбок сън, ще дам на теб да ѝ се извиниш.

— Добре. — Той скръсти ръце на гърдите си, докато наблюдаваше пръстите ѝ, които чукаха по бутоните, набирайки цифрите и се опитваше да пренебрегне изгарящата го язва. Щеше да бъде дяволски доволен, когато цялата тази ситуация останеше зад гърба му. Може би тогава би бил в състояние да зареже Пепто-Бисмола.

— Ив — каза Беки в телефона, — извинявай, че те събудих, но... о, ти си била будна? — Бил се усмихна победоносно, но тя не му обърна внимание. — Ами, просто исках да чуя как си и какво правиш... — известно време слуша внимателно, след което хвърли учуден поглед към брат си. — Увий го с лейкопласт, така че да не се изкушаваш непрекъснато да се самонараняваш...

Ейнджъл, който слушаше мълчаливо — проклетата му ръка все още бе около раменете на Беки — повдигна вежди. Бил предпочете да не му обръща внимание. По-добре това, отколкото да се поддаде на почти непреодолимото си желание да отсече проклетата му ръка.

Мачетето, което държеше в стаята си, щеше да му свърши доста добра работа...

— Не, не — каза сестра му успокояващо. — Ти се справи чудесно. Не мисли за това като за лъжа, а като за няколко пропуснати подробности... Да, добре, ще го направя. Ще ти се обадя утре, става ли? — Затвори и му върна телефона, присвила устни. — Не го казвай — изрече бързо, имайки предвид „аз нали ти казах“, което висеше на върха на езика му.

— Не е нужно да го казвам. Знаеш, че е така.

— О, забрави! — Това беше любимата ѝ дума, с която приключваше спор, който нямаше шанс да спечели.

— Добре, добре, чувствам се като пребит, така че отивам да си лягам. Ти би трябвало да направиш същото. — Той протегна ръка към нея, като едновременно с това стрелна Ейнджъл с многозначителен поглед.

— Ще отида да си легна — заяви тя, без да обръща внимание на ръката му, — веднага след като си изпия бирата.

Понякога нейната упоритост го изкарваше извън нерви. О, кого заблуждаваше той? Малката му сестричка непрекъснато го подлудяваше.

И сега нямаше възможност да седне до тях, след като бе обявил намерението си да отиде да си легне. Би било твърде очевидно, а и тя съвсем не би одобрила това.

Всичко е наред, уверяваше себе си Бил. Тя е голямо момиче.

Въпреки това, той не се стърпя и хвърли един последен загрижен поглед през рамо, преди да излезе от стаята.

Това не вещае нищо добро.

Стомахът му издаде силен звук на съгласие и докато крачеше обратно към стаята си, Бил бръкна в предния джоб на дънките си за шишенцето Пепто-Бисмол, което носеше винаги у себе си.

Дотук с намерението му да се откаже от лекарството...

[1] Play-Doh — специален вид безвредна глина за моделиране. — Б.пр. ↑

[2] Хупа (иврит) — сенник (балдахин) под който се извършва бракосъчетание. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Беше почти два след полунощ, когато Франк най-сетне повлече уморения си задник по металните стълби, водещи към галерията и таванските апартаменти над работилницата.

Тихият шум на големия екран и прашенето на огъня му подсказа, че някой все още е буден в стаята за отдих, което не беше необичайно, предвид нередовното работно време на мъжете, които живееха тук. Затова не бе съвсем сигурен какво го накара да завие надясно към стаята за почивка, вместо наляво към редицата жилищни помещения.

Шесто чувство, може би?

Някаква висша сила?

Вероятно.

Защото сцената, която се разкри пред очите му, щом заобиколи покрай дивана, бе като вселенски удар в зъбите, който трябваше да му помогне да се осъзнае.

Сега всичко придобиваше перфектен смисъл.

Смъртоносният поглед на Ейнджъл тогава на Патън, когато заяви, че ще даде живота си за Беки.

Изръмжаното от този тип твърдение, че Франк не е правилният човек за нея.

Собственически праметнатата ръка на мъжа през нейните рамене по време на последната отсечка от полета им от Израел до Щатите...

Същата тази ръка бе около раменете ѝ и сега, дланта му висеше опасно близо до нежната извивка на меката ѝ заоблена лява гърда.

Гледката премина през Франк като мълния. Не знаеше дали просто е зашеметен, или изгаря от ревност.

Първото е, опита да убеди себе си, но топлината, плъзнала по гръбнака му чак до врата и изгаряща върховете на ушите му, беше ясен физически вик „лъжец, лъжец, панталонът ти гори“.

Страхотно. Така че към това, че е пълен задник по... е, по ред причини, сега можеше да добави и ревниво копеле към списъка.

Дълбоко в гърлото му се зароди ръмжене, но той го потисна, защото щеше да събуди двете сладки, малки влюбени птички — гадост, ще повърна! — от техния спокоен сън. Тъмната глава на Ейнджъл бе отметната назад върху облегалката на дивана, докато Беки бе сгушила своята под брадичката на гладко избръснатия мъж. Фъстъка, свит на кълбо до тях, мъркаше тихо.

Всичко изглеждаше толкова идилично, толкова... е, добре, те двамата бяха толкова млади и толкова невероятно красиви.

По дяволите, когато Франк я целуна, това вероятно изглеждаше като класически случай на Красавицата и Звяра. Така че... да, това тук имаше много повече смисъл.

Човече, той беше глупак, и сляп глупак при това. Тъй като не бе усетил какво се задава.

Разбира се, бе видял двамата с глави, опрени една до друга, един-два пъти, откакто Ейнджъл пристигна при тях. Но Беки винаги се шегуваше с момчетата, които третираше като семейство, така че той не бе мислил много върху това.

Или може би беше толкова сигурен в обожанието ѝ към него, че бе пропуснал признаците на прехвърляне на чувствата ѝ.

Мамка му! Това беше. Това трябваше да бъде.

И онова, което бе видял да пламти и сияе в очите ѝ след случилото се между тях в лазарета, не е било желание. По-скоро е било срам, а може би и малко вина, защото... да, тя бе отвърнала на целувката му.

Помнеше тази част много ясно.

Така че... защо тя отвърна на целувката му?

От любопитство. Заради необходимостта да докаже на себе си веднъж завинаги, че той наистина не е този, когото тя искаше.

Е, мамка му, мамка му, шибана работа. Това е!

И така, както стоеше там, гледайки надолу тази перфектна, мила картинка, рамото започна да го боли, както никога досега, и той изведнъж почувства всяка една от своите тридесет и девет години.

Така трябва да бъде, каза си, потривайки разсеяно превръзката на рамото. В края на краищата не можеше да ѝ предложи всички онези неща, които тя искаше или ѝ бяха необходими. За тази цел трябваше да предаде Шел, а той по-скоро би отсякъл проклетата си ранена ръка, отколкото да стори това.

Така че... добре, това беше хубаво. Това беше правилно.

Аха, и защо тогава чувстваше, че това е толкова погрешно.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна, Шефе? — Гласът на Ейнджъл го стресна, тъй като мъжът не бе отворил очите си, нито пък спокойният ритъм на дишането му се бе променил. Той изглеждаше като заспал, както когато първоначално Франк бе влязъл в стаята.

Зловещ.

— Не — отговори, като в същото време адски много му се искаше да изкрещи: Да, махни проклетите си ръце от моята жена! Но това не беше вярно, нали? Беки никога нямаше да бъде негова жена? — Просто проверявах кой все още е буден.

— Изглежда само ти и аз — отвърна Ейнджъл, като вдигна глава от облегалката на дивана, за да погледне надолу към Беки — Господ да я благослови! — от чиято уста беше потекла слюнка по предницата на фланелката му. Усмивайки се нежно при тази гледка, той вдигна тъмните си очи и прикова Франк с предизвикателен поглед.

Ооо, този има кураж!

— Много й се събра напоследък. — Франк стисна юмруци, за да не ги използва да помогне, не чак толкова деликатно, на мъжа да избърше самодоволния израз от лицето си. — Отдавна трябваше да бъде в леглото.

— Ще се погрижа за това — обеща Ейнджъл с многозначителен тон.

— Чудесно. — Франк скръцна зъби, преди да се обърне и да напусне стаята.

Да, чудесно! Просто... страхотно!

Затръшна вратата на спалнята си и изхлузи тениската си през главата, преди да си спомни за проклетата превръзка и...

По дяволите!

Отпусна се на леглото и заудря с юмруци матрака; болка, разочарование и ревност — да, това определено беше ревност — бушуваха в него като горски пожар. Стените щяха да са по-добър отдушник за неговия гняв, но те бяха почти метър дебели и изградени от тухла, така че нямаше никакво съмнение кой ще излезе победител в този малък двубой.

Многократното разтърсване на рамото скоро му докара болка, която прорязва тялото му като с нажежен нож. Едва тогава той спря да

боксира леглото и вдигна глава, празният му поглед се прикова в тухлената стена отпред и красивата картина на нощно Чикаго.

Жената беше толкова невероятно талантлива.

Въпреки че Беки обикновено не рисуваше пейзажи — предпочиташе портрети и абстрактни образи, тя бе успяла да улови динамиката и живота на града така, че на него му се стори, че действително може да чуе бумтежа на фойерверките, осветяващи Navy Pier^[1], да почувства хладния бриз, полъхващ от езерото Мичиган и вкусът на солено-сладките пуканки Гарет.

Не бе имал представа, че го е видяла да изучава една моментна снимка на очертанията на град Чикаго на фона на нощното небе през оня, същия ден, когато групата си бе взела почивка и реши да посети художествения панаир в Стария град. Нямаше представа за това, докато два месеца по-късно тя не му подари платното, което точно възпроизвеждаше тази снимка.

Беше на тридесет и седмият му рожден ден, в онзи миг бе осъзнал, че това, което тя изпитва към него излиза много извън рамките на отношенията работодател/служител и, Бог да му е на помощ, той едновременно мразеше и харесваше този факт. Мразеше го, защото по абсолютно никакъв начин никога не би могъл да реагира на копнежа, който виждаше понякога в очите ѝ. Харесваше му, защото тя бе невероятно красива и сияйна и толкова вълнуващо... чудесна, че бе невъзможно да не се почувства поласкан от нежната ѝ обич.

А сега тази нежна обич се бе прехвърлила от него към друг мъж и... Мътните да го вземат!

Е, това все някога трябваше да се случи, нали така?

Не можеше да очаква, че тя ще продължава цяла вечност да сее семената на любовта в негостоприемна почва, или би могъл? Не. Защото беше неизбежно рано или късно да се прехвърли към по-плодородни пасища.

А Ейнджъл, този шибаняк, се оказа дяволски плодородна почва.

Франк удари матрака за последен път, преди да се просне на него и със замъглен, безучастен поглед да се взре в сребристия тръбопровод, виещ се по дървения таван.

Имаше само две правила, които стриктно съблюдаваше и абсолютно никога и по никаква причина не би престъпил. Първото:

никога не оставяй човек зад гърба си. И второто: никога не кради жената на друг мъж.

Хм, съдейки по всичко, правило номер две в момента важеше с пълна сила.

По някакъв начин, когато най-малко го очакваше и без изобщо да забележи, Беки бе станала жената на Ейнджъл.

Така че това е, помисли си той и сложи здравата си ръка над очите. Най-после свърши.

Но, дяволите да го вземат, това болеше много повече, отколкото някога бе предполагал, че е възможно.

* * *

Коя е тя?

Това беше въпросът, който изникна в ума на Беки, когато се събуди сама на дивана в стаята за отпих. Фъстъка се бе сгушил до нея, а от огъня в камината бе останала само тлееща жарава.

Коя е жената, която Франк посещаваше тайно?

Не би могла да му е съпруга, защото всички морски пехотинци бяха задължени да регистрират техните съпрузи и близки в Обединеното Командване на Специалните части. Това беше начин правителството да държи под око агентите си и техните семейства и в същото време начин да ги защитава.

Беки бе виждала досието на Франк.

Нито съпруга. Нито годеница. Нито дори сериозна приятелка не бяха записани там.

И да, със сигурност щеше да затъне дълбоко в лайната, ако някой някога разбереше, че е влизала да чете тези свръхсекретни файлове, но благодарение на Ози — беше ѝ показал как да влиза през задната врата в мрежата на ОКСЧ в замяна на урок по проектиране и ръчно изработване на газов резервоар — тя бе в състояние да се промъкне в системата и да излезе, без никой да заподозре нещо.

За кратко обмисли възможността жената в Линкълн Парк — предпочиташе да мисли за нея, като за госпожа Леснодостъпна с големите бомби — да е скорошно завоевание, но бързо отхвърли тази идея, защото, ако не я лъжеше паметта, след като Франк и момчетата

купиха пълния с разлагащи се плъхове комплекс, който впоследствие се превърна в „Черните рицари“ АД, Франк започна да прави тези потайни пътувания на север. Кое то означаваше, че ако тази жена се е била настанила здраво в живота му преди създаването на Черните рицари, то би трябвало да бъде вписана в досието му. Освен ако, разбира се, тя бе просто приятелка. Приятелка, която той имаше от четири години...

Тогава защо не се оженеше за нея? Защо никога не говореше за тази жена? Възможно ли е тя да е само добра приятелка с екстри?

Ето това вече имаше смисъл.

Да, сега си мислеше дали госпожа Леснодостъпна не е жената, при която отиваше Франк, когато либидото му започнеше да капризничи. Но, дявол да го вземе, защо този голям глупак трябваше да бие целия път до Линкълн Парк, когато тя, Беки Райхарт, беше точно тук, готова и желаеща да заеме тази специална роля в неговия живот?

Ако всичко, което той искаше, бе малко секс, тя имаше необходимия шлиц, който бе повече от готов да приеме неговия жак от време на време, и след това вероятно биха могли...

— О, добре. Ти си будна. — Франк застана пред дивана, с димяща чаша кафе в едната ръка и с Дум-Дум с вкус на диня в другата. Подаде ѝ и двете.

— Благодаря. — Прие ги с благодарност, като отбеляза факта, че той донесе обичайната ѝ закуска дори в леглото... ъъъ, може би бе поточно да се каже, че донесе закуската ѝ на дивана?

Както и да е. Въпреки факта, че Франк не желаше да се впускат в сложни, интимни отношения, то той много добре познаваше личните ѝ навици. Така че дали му харесваше, или не — а тя бе твърде сигурна, че той би предпочел „или не“ — двамата бяха свързани.

Просто не бяха свързани така, както на нея ѝ се искаше да бъдат.

— Какво става? — Отпи от горещото кафе и разви опаковката на близалката.

— Току-що получих нова поръчка от един от играчите на Блекхоукс. Искане да му изработим мотор, за да го продаде на благотворителен търг, който той спонсорира. — Подаде ѝ бележка с подробностите и просто ей така, те се върнаха към обичайното ежедневие.

Мамка му, мамка му, страхотно!

Но нима очакваше нещо друго?

— Но, въъ... ти не си... това, което искам да кажа, е, че ако още н-не си готова... — Франк си пое дълбоко дъх, почеса брадичката си и промърмори ругатня, като се загледа в протритите върхове на рокерските си ботуши, сякаш там бяха събрани всички тайни на Вселената.

Добре, може би не се бяха върнали към обичайното ежедневие, защото този несигурен, заекващ мъж по никакъв начин не приличаше на енергичния, предприемчив и винаги непоколебим Франк Нйт, с когото се бе запознала преди повече от три години.

Погледна го с любопитство и забеляза как един от мускулите на квадратната му челюст потрепва. Тя разтърка сънените си очи, за да види по-добре мъжа, стоящ пред нея.

— Какво? — попита с близалка в устата. — Ако не съм готова за какво?

— За работа — отвърна дрезгаво Франк и вдигна поглед към лицето ѝ. — Ако се нуждаеш от време, за да се видиш с лекари или специалисти, или... мамка му, изобщо не знам. Но ако имаш нужда от време, за да...

— Лекари за какво?

— За... за... — Той преглътна, адамовата ябълка подскочи в дебелата му загоряла шия. — За всички неща, които са ти се случили, докато беше държана като заложница от проклетите пирати.

Брадичката ѝ се дръпна рязко назад и веждите ѝ подскочиха почти до линията на косата. Беки извади близалката от устата си.

— И какво точно си мислиш, че ми се е случило, докато бях държана като заложник от проклетите пирати?

— Не знам — простена той и разтри гърдите си, сякаш сърцето го болеше. — И това ме убива, но се страхувам, че ако науча, ще бъде още по-зле, защото мисълта...

— Франк! — Тя вдигна ръка, за да го спре. Загрижеността в ожесточените му очи изпълни гърдите ѝ с топло чувство. — Нищо не се е случило. Нито ме биха. Нито ме изнасиха. — Той затвори очи и си пое дълбоко въздух. — Най-лошото нещо, което претърпях на борда на Серендипити през тези шест дни, бе умерено слънчево изгаряне и малко психически тормоз.

Той отвори клепачи и я погледна внимателно.

— Имаш ли нужда да поговориш с някого за това, тъ-тъ, за психическия тормоз? С някой специалист? — побърза да добави.

— Не. Поне аз не мисля така — отвърна, когато той я изгледа с недоверчив поглед. — Чувствам се добре след цялата тази ситуация със заложничеството. Наистина съм добре. Знаех, че ако успея да задържа лодката по-дълго във водата, момчетата рано или късно ще дойдат да ни спасят. Бях сигурна в това. И то ми помогна да се справя със страха. Така че не мисля, че страдам от посттравматичен стрес или някакво друго разстройство. Нищо, което да е сериозно. В действителност се чувствам доста добре. И ще се почувствам още по-добре, ако знам, че Шариф е в ареста, но... — Тя сви рамене.

— Не се тревожи за това. Интерпол ще го хване. И ако те не успеят... е, нека просто кажем, че аз и момчетата ще се погрижим да няма повече нерешени проблеми в този случай. Дори ако това означава, че трябва да пресеем пустинята на Сомалия, ще го направим, за да го намерим и да го предадем на правосъдието.

— О, Франк — изрече тя тихо. — Знам, че ще го направите. — Ако имаше нещо, в което Черните рицари бяха добри, това беше защитата на собствените им хора. Нейните момчета нямаше да се успокоят, докато не бяха сигурни, че тя е в безопасност и не се убедяха, че Шариф повече не представлява заплаха. Тази подкрепа — да знае, че винаги има някой, който да ѝ пази гърба, бе много по-ценна, отколкото някога можеше да опише с думи. Това ѝ даде кураж и сили да продължи: — И докато сме на темата за онова, което се случи в Индийския океан, мисля, че трябва да обсъдим малкия инцидент долу в лаза...

— Нека забравим за това — изръмжа той, вдигна ръка и енергично поклати наболата си брада.

— Но...

— И тъй като се чувстваш добре и можеш да се върнеш на работа, датата на благотворителния търг на Блекхоукс е след два месеца. Времето трябва да е достатъчно, за да проектираш, изработиш и подготвиш мотора за прахово почистване и за хромово покритие.

Добре, очевидно е строго забранено да се говори за онова, което се случи на Патън.

Надлежно отбелязано. И напълно разочароващо.

Два дни по-късно

Една не много висока вълна поде катамарана и Шариф можа да види златисто крайбрежие, обсипано с множество завършени високи, бели сгради. Скелетните конструкции на крановете в далечното пристанище изглеждаха крехки и почти се губеха сред стоманените сиви корпуси на многобройните товари.

Вероятно бе пристанище. И при това голямо, ако можеше да вярва на очите си, а градът, сгушил се в непосредствена близост до това оживено място, изглеждаше още по-голям.

Всеки нормален човек би изкрещял от радост, но Шариф не изпита никакво въодушевление. Защото се боеше, че вече не е нормален и не можеше да вярва вече на очите си. Това, което виждаше пред себе си, би могло да се окаже мираж.

Халюцинация.

Все пак, тази сутрин бе провел разговор с мъртвата си майка...

Само че тя не беше мъртва. Тази сутрин тя стоеше зад щурвала, облечена в красиво guntino^[2] и се взираше в опънатите бели платна.

— Бил си подведен, сине мой — каза му тихо тя.

Точно бе започнал да ѝ обяснява как нещата са се променили след смъртта ѝ и как по принуда бе попаднал в сегашната ситуация, когато тя изведнъж избледня, просто се разтвори в нищото, подобно на котката от „Алиса в страната на чудесата“. Леката ѝ усмивка бе подета от топлия вятър и само тихите думи на нежното ѝ осъждане останаха да висят там...

Така че не, той определено не вярваше на гледката, разкрила се пред очите му, облиза сухите си напукани устни и насочи поглед към хоризонта в очакване всичко онова насреща му просто да изчезне.

Само че... това не се случи.

Една моторница се стрелна покрай него, оставяйки след себе си пръски топла, солена вода и завихрени яркозелени водорасли.

Това не беше халюцинация. Дори и трескавият му мозък не можеше да си представи такива подробности.

И все пак имаше чувството, че минаха години, докато постепенно се придвижи по-близо и по-близо към гигантския товарен

кораб, който бавно влизаше в дока. Един човек, застанал на палубата на кораба, размахва ръце и яростно извика нещо.

Шариф не говореше суахили, но достатъчно добре разбираше, за да знае, че онзи му крещи, че не трябва да плава тук. Било нещо само за търговските кораби.

Шариф опита да извика в отговор, но от пресъхналото му гърло излезе само приглушено грачене. Затова вдигна ранената си ръка, потъмняла и подута от инфекцията и успя да прошепне само една дума на английски: „Болница“, преди целият свят да потъне в черно.

* * *

— Интерпол се нуждае от една скица на лицето на Шариф.

Това име и спомените, които то предизвика, накараха Беки да трепери все едно бе седнала във ведро с ледена вода. Тя се извърна от компютъра, на който с помощта на софтуера за проектиране изработваше мотора за играча на Блекхоукс, и се втренчи в обезпокоения израз на Франк.

— Смяташ ли, че ще се справиш? — попита я тихо.

Тя направи гримаса и махна с ръка към четири и половина метровите карикатурни образи на Рицарите, които бе нарисувала по цялото протежение на високите, труднодостижими стени на работилницата. Всеки от тях бе подробен и конкретен, да не говорим, че бе точно копие на човека, който беше изобразила.

— Ти как мислиш?

— Нямам предвид дали можеш да го нарисуваш точно. — Той се намръщи и понечи да скръсти ръце пред гърдите си, когато трепна от болка и се сети, че едната му е превързана. Мъжът трябваше да се оперира преди дни, но по някаква причина, Беки нямаше представа каква, той отлагаше неизбежното.

Този голям, упорит глупак!

— Питам дали си емоционално готова да видиш лицето му отново?

Емоционално готова? Ъъъ, не!

Можеше щастливо да живее до края на живота си, без да спира поглед върху онази грозна муцуна. Но тя не бе от хората, които ще

вдигнат ръце и ще играят наранената жертва, ако имаше нещо, което можеше да направи, за да помогне да приберат копелето на сигурно зад решетките, където му бе мястото.

— Ами снимките от наблюдателните дронове, които имате от лодката? На някоя от тях не се ли вижда лицето му?

— Не. Хванали са само части на профила и тила му. Това не е достатъчно, за да се пуснат през програмата за разпознаване на лица. И от милион или някъде толкова с името Шариф в света, около сто са работили като преводачи към ООН, ако може да се вярва на статистиката. Момчетата и момичетата в Интерпол много биха искали да разберат точно кой Шариф търсят.

— Да, добре. — Тя кимна и се подготви не само да види онова злобно лице отново, но и да го пресъздаде. Някак си това беше лошо, повече... лично. — Предполагам, че няма никаква вест от пристанищата?

Франк поклати глава, съжаление и разочарование бяха изписани ясно на лицето му.

Е, самата тя изпитваше съжаление и разочарование. Съжаляваше, че не заби ножа право в черното сърце на Шариф, когато имаше възможност и разочарование, че той все още се скиташе там... някъде.

Тази мисъл изпрати тръпки на безпокойство по гръбнака ѝ, но тя не им обърна внимание. С ресурсите на правителството на САЩ и на международната общност, той щеше да бъде заловен в края на краищата. Разбира се, беше им отнело близо десет години, за да хванат Осама Бен Ладен, така че може би тя беше безумен оптимист.

Както и да е.

Нямаше намерение да мисли за това. Не и сега. Особено когато имаше нещо, което се налагаше да направи, за да ѝ олекне на душата. Той беше тук. И тя беше тук. За първи път от два дълги дена двамата бяха сами.

— Франк — промълви, — знам, че не искаш да говориш за това, но не мога да не забележа, че има... напрежение между нас и аз... аз исках просто да кажа...

— Смяташ ли да направиш проклетата скица, или не?

Всеки един косъм на тила ѝ настръхна от ярост.

— Да! — изсъска тя и вдигна гордо брадичка. — Ще направя проклетата рисунка! — Голям, тъп задник такъв!

— Добре. — Той кимна, след което се обърна и закрачи обратно към кабинета си.

Ооо, този непоносим...

Беше пълна и абсолютна загадка как можеше да продължава да го обича и да го желае след начина, по който той се отнасяше с нея през последните няколко дни.

Очевидно ѝ харесваше да се държи гадно с нея.

Това бе единственото обяснение.

[1] Navy Pier — голям кей на езерото Мичиган. — Б.пр. ↑

[2] Guntino — голяма кърпа, обикновено бяла, често пъти с шарки по края, която се прехвърля през рамо и се препасва през талията, традиционно носена от сомалийските жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

В дъното на коридора се отвори врата. Франк знаеше чии панти скърцат така. На стаята на Беки.

Грабна водолазния си часовник от нощното шкафче и погледна леко блестящия циферблат. О, три часа!

Какво, по дяволите, я държеше будна по това време?

Много се страхуваше, че знае отговора на този въпрос. Името му започваше с Е и завършваше с Л, и...

Мътните да го вземат!

Сложи ръка върху смъдящите го очи и се опита да не си представя Ейнджъл и Беки заедно.

Но беше невъзможно.

От нощта, в която ги бе хванал да се гушкат сладко на дивана, всичко, което изникваше пред очите му, щом ги затвореше, беше Беки в прегръдките на проклетия агент на Мосад. Това беше достатъчно, за да започне да изпитва нужда от Пепто-Бисмола, който Бил носеше непрекъснато у себе си.

И да, въпреки че Ейнджъл не я бе отвел в леглото си после, предвид факта, че тя все още лежеше на дивана на следващата сутрин — чудо, за което Франк едва не падна на колене и благодари на добрия Господ, то това не означаваше, че в момента не са заедно, за да се радват един на друг.

Уф. Само при мисълта за това, му се доповръща.

Точно преди да запуши ушите си, за да не чува звука от отварянето на вратата на Ейнджъл, слухът му долови приглушено „щрак-щрак“ от завъртането на барабана на пистолет и той рязко се изправи.

Какво, по дяволите?

Отметна завивките и се втурна към вратата, отвори я рязко и се изправи пред широко отворените, пълни с паника очи на Беки и цевта на един Спрингфийлд XD-9.

— Опа! — Франк вдигна ръце във въздуха и трепна, щом контузеното му рамо изпищя в знак на протест.

— Той е тук! — прошепна Беки дрезгаво и се обърна с насочен към дългия тъмен коридор пистолет. — По някакъв начин се е промъкнал вътре и...

— Кой е тук, Беки?

— Шариф — изсъска тя. — Убил е Торан в караулното и сега е тук и... — Младата жена се обърна и едва не застреля Фъстъка, който бе имал глупавата идея точно в този миг да излезе от стаята в коридора.

— О, Боже, Фъстък! За малко да те пратя в котешкия рай — възкликна тя, обърна се и бавно пристъпи по слабо осветения коридор към стълбите.

— Беки, имам нужда от теб, за да...

— Франк, къде ти е пистолета? Трябва ти оръжие. — Гласът ѝ прозвуча почти истерично и той разбра какво се случва.

Беше виждал това и преди. Мъжете, завърнали се от бойното поле, на пръв поглед изглеждаха добре, но вечер си лягаха да спят само за да се събудят от кошмар, толкова жив, че не бяха в състояние да кажат кое е реално и кое е плод на превъзбудените им мозъци.

— Беки — промълви спокойно, — имала си кошмар. Шариф не е тук. Не е проникнал вътре. Торан е добре и спо...

Но от дивото изражение на лицето ѝ, Франк разбра, че не му вярва.

— Ела с мен. — Той положи нежно ръка на рамото ѝ и бавно я поведе надолу по стълбите към компютрите на офис етаж. По целия път тя не отпусна хватката върху пистолета си и продължаваше да се оглежда наоколо като добре обучен командос. — Ето, виж. — Той посочи екрана, показващ Торан в караулката. Човекът ядеше поничка и отпиваше кафе от капачката на сиво-зеления си термос. И той беше жив. Много, много жив.

— Но аз... аз го видях. Искам да кажа... аз мисля, че... о, Боже! — Тя бавно поклати глава, преглътна няколко пъти и внимателно остави пистолета си на заседателната маса.

Франк усети какво предстои. Раменете ѝ се повдигнаха чак до ушите, долната ѝ устна се разтрепери. И тогава проклетото му сърце са разби на хиляди парченца, защото неустрашимата Ребека Райхарт

избухна в сълзи. Не, не, тя не плачеше. Това бяха бурни, сърцераздирателни ридания.

— Сигурно полудявам — изплака младата жена и захлупи очите си с шепи. — Бях толкова убедена... — не довърши. И не беше необходимо. Той знаеше точно какво изживява тя в момента.

— Знам какво ти е — промърмори той и я приласка в обятията си — по дяволите, проклетото му рамо и неговите остри протести. По дяволите, обещанието, което си бе дал — да държи ръцете си далеч от нея. — Знам какво ти е — повтори, като наполовина я повлече, наполовина я понесе нагоре по стълбите, право в стаята за отдих. Седна на дивана и придърпа Беки в скута си, погали я по косата и я остави да се наплаче.

Трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да не започне да целува всяка една от тези сълзи, но се задоволи да зарови нос в косата ѝ и да вдишва нейния сладък, чист аромат.

— Мислех си, че съм по-силна — прошепна тя срещу гърлото му по някое време, много по-късно. Той се опита да не обръща внимание на горещия ѝ дъх върху кожата си.

Но не се получи.

Особено с нейното о, толкова прекрасно, облечено в боксерки задниче, седнало директно върху пениса му, чийто отговор беше възторженото „щастлив, щастлив, радост и удоволствие“.

По дяволите, беше абсолютен развратник. Тя се бе разпаднала върху/в скута му, а той не можеше да мисли за нищо друго, освен да я съблече гола и да проникне във влажния рай на топлата ѝ женственост.

— Ти си силна — каза ѝ и я намести върху краката си така, че тя да не може да усети как еректиралият му пенис пулсира в ритъм с лудо биещото му сърце. — Кошмарите са нещо нормално след ситуацията, която преживя. Особено, след като нещата не са приключили. Все още — добави бързо.

— Мисля, че се дължат на рисунката, която скицирах този следобед. Лицето му отново беше пред очите ми. Това върна спомените обратно, разбираш ли? — Тя подсмъркна и се оттласна от гърдите му, за да го погледне.

Косата ѝ бе разрошена, очите ѝ подпухнали и зачервени, на бузата ѝ имаше синина и въпреки това тя беше най-красивата жена, която някога бе виждал.

— Разбирам те напълно. Но не трябва да забравяш, че си си у дома. Тук си в безопасност. — И той щеше да направи всичко възможно, за да гарантира, че това няма да се промени.

След като си пое дълбоко и накъсано дъх, Беки кимна и предпазливо изпълзя от скута му.

Той мигновено почувства липсата на нейната топлина.

Тя се сви в края на дивана, пхна студените си боси ходила под бедрото му и въздъхна, когато я покри с плетеното вълнено одеяло, праметнато на облегалката.

— Остани с мен, докато заспя, става ли? — помоли тя след широка прозявка. Сега, когато приливът на адреналин бе спаднал, щеше да заспи бързо.

— Да — обеща той, хвана крака ѝ и започна да го разтрива, за да го стопли.

Беки имаше най-елегантните стъпала, които някога бе виждал. Дълги и тесни, и нокти, винаги лакирани с някакъв ненормален цвят, благодарение на седмичното ѝ „педи“, както обичаше да го нарича.

Тази жена беше дяволски парадокс. Така смела и необуздана в един момент, а след това, ако се обърнеше и я погледнеше в друга светлина, изглеждаше най-нежното, най-сладкото, най-женственото създание, което бе срещал.

Нейното леко похъркване накара ъгълчето на устата му да се повдигне, преди мисълта за това, което трябваше да направи, да му просветне в мрака.

Не можеше повече да отлага. Операцията...

Мислеше си, че може би... но не. Ако имаше някаква надежда, че може да я защити, ако искаше да продължи с работата си, той се нуждаеше и от двете си ръце.

Откакто бе излязъл от кабинета на доктор Келер с уверението, че ще се оправи, че лекарят ще бъде много прецизен с дозировката на упойката и внимателно ще следи състоянието му, той не можеше да се отърси от чувството, че операцията ще приключи с ръкостискането му с костеливата ръка на Смъртта.

Искаше да припише тези свои усещания на параноята, но все по-голяма част от него започваше да вярва, че това е нещо много по-близо до предчувствието.

И все пак, Шел го уверяваше, че това е глупаво и, да, когато оставеше настрана всичко и погледнеше към ситуацията разумно, той не можеше да не се съгласи с нея.

Така че... беше крайно време да престане да се държи като страхливец и да започне да действа като безстрашен войн, какъвто беше. Хората му се нуждаеха от него. Беки се нуждаеше от него. И ако имаше шанс да успее да се възстанови...

Рано сутринта щеше да се обади в кабинета на доктор Келер.

* * *

Болката в ръката му се върна, остра и пронизваща, както в момента, когато тъпата кучка заби големия си нож в нея.

— Ооох — простена той, не искаше да се събужда напълно от страх, че ако отвори очи, всичко, което щеше да види, бе безоблачно синьо небе и километри блестяща, океанска шир.

— Събудете се! — заповяда дълбок глас на английски със силен акцент.

Шариф премигна объркано към тъмното лице на непознат мъж, наведен над него. Намръщи се, когато нещо се стегна болезнено около ръката му, след това преглътна вика на облекчение, щом разбра, че това е маншетът на апарата за кръвно налягане.

— Как се казвате? — попита мъжът, който му заприлича на лекар. Стетоскопът, бялата престилка и сериозният израз на лицето отговаряха точно на това описание.

Шариф обърна глава и стаята около него дойде на фокус. Бели стени, бели плочки на пода и синя врата със стойка за медицинския картон, прикрепена към металната повърхност.

Болница. Той беше в болница. Беше успял! Жив е!

Искаше да извика от радост, но внезапната болка, пронизала ръката му, го накара да се намръщи.

— Как се казвате? — лекарят повтори въпроса си на сомалийски, но Шариф само поклати глава и прехапа долната си устна срещу огнената болка, стрелнала се нагоре по ръката му. Въпреки прохладата на климатизираната стая, по челото и горната му устна изби пот.

— Добре — каза непознатия. — Не се напрягайте. Можете да отговорите на тези въпроси по-късно. Както и кой сте вие и какво правехте на лодка, обявена преди по-малко от две седмици за отвлечена.

Очите на Шариф се отвориха и той се вгледа в строгото изражение на лекаря. Тялото му се скова, потта по кожата му се вледени, сърцето му почти спря.

Лекарят знаеше какъв е той или по-скоро какъв бе станал. Пират. А това означаваше, че е в много голяма беда.

— Къде съм? — попита дрезгаво.

— Аха — мъжът се усмихна едва-едва и свали стетоскопа от врата си, — значи все пак разбирате това, което казвам.

Шариф преглътна. Гърлото му бе мъчително сухо, сякаш цяла седмица бе поглъщал само топки памук.

— Вие сте в Момбаса, Кения — обясни лекарят, сложи слушалките на стетоскопа в ушите си и притисна мембраната на гръдния накрайник върху мястото, където биеше сърцето на Шариф. — Извадили сте голям късмет. Ако бяхте акостирали някъде по бреговете на Сомалия, едва ли щяхте да намерите някой, който да спаси ръката ви.

Шариф погледна надолу към ранената си ръка, но не можа да види нищо от дебелината, бяла превръзка, увита около пулсиращия му крайник.

— Рехидратирахме ви и почистихме инфекцията. Наложих се да ампутираме малкия пръст. Не беше възможно да се спаси, инфекцията бе стигнала до костта.

Гореща жлъч се надигна в пресъхналото му гърло при мисълта, че е осакатен и обезобразен завинаги. Парещата ярост бързо стопи леда, който за кратко бе изпълнил вените му, когато лекарят бе споменал за отвлечения катамаран.

— Ще трябва да изчакаме и да видим каква част от нервите са увредени, преди да кажем доколко ще можете да движите ръката си — продължи лекарят, в пълно неведение за мрачните мисли за смърт и отъмщение, изпълнили трескавия мозък на Шариф.

Когато лекарят най-накрая излезе от стаята, той пое дълбоко дъх и с мъка седна в тясното болнично легло. Стените се наклониха към него, а подът се надигна нагоре. Все едно бе на влакче в увеселителен

парк — само дето не бе забавно. Дишайки бавно и отмерено през носа си, той успя да се пребори със замайването. И когато всичко наоколо най-сетне престана да се движи, той се огледа по-внимателно.

Протегна здравата си ръка към една от инфузионните торбички, висящи от метална стойка до леглото му и прочете „физиологичен разтвор“. Скърцайки със зъби, издърпа от ръката си иглата, вливаща течността в тялото му. Захвърли я настрана и разгледа следващата торбичка. Нафцилин. Антибиотик. Откачи я от металния прът и мушна хладната пластмасова опаковка под потната си мишница.

Не искаше да поема никакви рискове по отношение инфекцията на ръката си. Плъзна крака през ръба на леглото, стъпи на пода и провери колко сила има. Краката му трепереха, но той стисна челюсти и пристъпи напред. Не можеше да си позволи да губи дори и минута.

Доволен, че не се срина на пода, се затътри към малкия шперплатов гардероб, поставен в ъгъла. Беше празен — само допълнително одеяло и възглавница. Разочарован, той се запрепъва към вратата и я отвори внимателно. Коридорът беше тих, жива душа не се мотаеше из него.

С победоносна усмивка Шариф се измъкна от стаята си и провлече крака към следващата синя врата. Почука тихо и се заслуша за отговор. Когато такъв не последва, той се промъкна в стаята.

На леглото лежеше човек, прикачен към различни писукащи и безшумни машини, следящи състоянието му. Тъмната кожа на мъжа висеше отпусната на бузите му като кафяв покров, в стаята вонеше на стипчиви почистващи препарати, стара урина и на гниlostта на неизбежната смърт.

Шариф преглътна надигналото се гадене и задиша през уста. Отвори малкия гардероб.

А-ха!

Беше щастлив да открие познатата червено-бяла карирана куфия^[1]. Кръглият черен агал^[2] лежеше върху грижливо сгънатата арабска кърпа.

Повечето кенийци, особено тези, които живееха по крайбрежието, бяха склонни да носят облекло в западен стил, но Шариф беше радостен да види, че този човек, който бе на прага на смъртта, не беше от тях. Много по-лесно бе да скрие превръзката на

контузената си ръка и торбичката с антибиотика под широките гънки на традиционната арабска дреха.

И да бе искал, не би могъл да намери по-съвършено и по-удобно прикритие от това.

— Благодаря — прошепна към умиращия, след като облече одеждите. Отиде с препъване до вратата и отново надникна в коридора. Все още беше празен.

Щом излезе, избърса студената пот от челото си и удължавайки крачка, за да прикрие слабостта си, тръгна бързо по коридора.

Едва когато мина през широките входни врати на болницата и излезе на жаркото африканско слънце, той си пое дълбоко въздух.

Коленете му бяха омекнали като сварени спагети, главата му блъскаше като парен чук, болната му ръка сякаш всеки момент щеше да се отдели от тялото му, но той бе успял.

Сега трябваше да намери телефон и да бяга колкото се може по-далеч от международната полиция, която със сигурност вече бе по петите му.

* * *

Облегнат на парапета на втория етаж, Франк гледаше надолу към покрития с мазни петна под на работилницата.

Тази сутрин Дан Ман бе успял да изпълзи от дупката си и усърдно се трудеше върху един от моторите — стандартен модел, който Черните рицари конструираха за широката общественост, за разлика от уникалните, специално проектирани мотори за корпорации или ултрабогатите.

Сглобяването на стандартните машини вероятно бе всичко, с което можеше да се справи Дан, който постоянно опитваше да се самоубие с Джак Даниълс след бруталната смърт на жена му. И тъй като Дан Ман бе построил твърде много от проклетите неща, той вероятно би могъл да прави това напълно пиян, полусънен и със завързани очи.

Тази сутрин, изпит и бял като платно, Дан изглежда беше и трите.

Беше пиян. И със сигурност не много буден, защото едва стоеше на краката си, спираше от време на време да си почине с длани, опрени на подечника и глава, безжизнено отпусната между кльощавите му рамене. И макар горкият човек да нямаше превръзка на очите, не забелязваше нищо около себе си.

Не беше нужно да си гений от калибъра на Ози, за да видиш, че мъжът беше на автопилот, движенията му бяха плавни и автоматични, изцъклените му очи — безжизнени.

Да види един от хората си потънал толкова дълбоко, разби сърцето на Франк. Колкото и да се опитваха да помогнат неговите Рицари, никой не можеше да достигне до Дан.

Така че всичко, което му оставаше, бе да наблюдава и да чака. Даваше време на човека да скърби. И ужасно много се надяваше, че Дан ще успее да се вземе в ръце, преди черният му дроб да се разпадне.

Що за шибана работа...

Звукът от игриви закачки привлече вниманието му към другата част на работилницата, където Беки и Ейнджъл се бяха превили над голямата чертожна дъска, опряна до източната стена. Главите им — наклонени една до друга, а раменете им се докосваха. Ейнджъл каза нещо и Беки отметна глава назад, смеейки се с онзи неин дълбок, дрезгав смях, който винаги действаше на Франк като облизване от хиляди езици и караше всяко негово нервно окончание да се изпълне и да отдаде чест.

Той изръмжа, когато пенисът му започна да се втвърдява, отдавайки собствената си малка почит. Глупавото нещо все още не бе получило известието, че Ребека Райхарт не се интересува от Франк Найт.

Нищо ново под слънцето!

Членът му винаги реагираше пръв и последен се предаваше, което точно в този момент беше просто страааахотно! Мъжете на почти четиридесет години не би трябвало да стават на кокалче само от смеха на една жена, или?

Не, определено не! Въпреки че за пореден път долната му глава бе предпочела да не зачете логиката и той бе принуден крадешком да заеме по-удобна позиция, докато се мръщеше надолу към о, така щастливата двойка.

През последните няколко дни тайно наблюдаваше как Ейнджъл и Беки привършват с проектирането на мотора на израелеца и в душата му непрекъснато се редуваха радиоактивната версия на ревност и притъпената болка на приемането. Точно сега се люшкаше някъде между двете, но когато Ейнджъл обвини мускулестата си ръка около раменете ѝ, той бързо наклони към радиоактивната ревност.

Много му се искаше да измарширува долу и да откъсне дразнещия го крайник на красавеца, омайващ Беки... и да, беше на ръба да го направи. Неговите пръти с ядрено гориво вече не можеха да се охлаждат правилно и сивът изглеждаше неизбежен. Това вероятно имаше нещо общо с факта, че той познаваше Беки повече от три години и че предната нощ я бе държал в ръцете си, докато тя изплакваше страха си. А по някакъв начин тези две неща го караха да чувства, че сякаш трябваше да има известни претенции над нея.

Което беше абсурдно.

— И така — Бил опря бедро на парапета и скръсти ръце пред гърдите си, в резултат на което тениската му се опъна застрашително върху широките му рамене, — утре е големият ден, а? Отиваш под ножа.

Огнената отрова, нажежила кръвта на Франк, веднага се замени от студ, който се втурна по гръбнака му, сякаш призрак бе прокарал леден пръст по дължината на прешлените му. Или може би това беше просто Смъртта, която му даваше представа за онова, което предстоеше?

Е, това поне се погрижи за моята ревност и малкия ми проблем под ципа на панталоните, помисли си той.

Или не.

Може би трябваше да се радва на възбудата от кипящата си ревност и на удоволствието от ненавременната си ерекция. В края на краищата, беше напълно възможно това да е последният път, в който преживяваше и двете.

Не, по дяволите!

Нямаше намерение да се поддава на дълбоко вкорененото си чувство за... неизбежност!

Ако имаше шанс, макар и малък шанс да се измъкне жив от тази операция и да бъде в състояние да защити Беки и да продължи да върши работата си, значи си заслужаваше да опита.

И въпреки това, неговият инстинкт продължаваше да му казва, че не може да бъде сигурен в нещо, в което имаше много неизвестни.

— Да — кимна той и опита да не обръща внимание на ужасяващото усещане. Това беше съвсем лесно, особено когато Ейнджъл — този задник — се наведе и прошепна нещо в ухото на Беки. Франк нямаше никаква надежда да чуе какво ѝ казва, заради отровното бумтене на компютърните колони, разположените зад него и Ози. Хлапето се беше върнало тази сутрин от среща с неговите супер гениални приятели, — и сега гръмко припяваше на „Всяка роза има тръни“. Момчето наистина имаше необходимост да разшири музикалните си познания, но голямото изобилие на музика от 80-те, която непрекъснато гърмеше между тухлените стени на работилницата, беше най-малкия от сегашните проблеми на Франк. — Утре е денят — потвърди той. — Победи или умри!

Много се страхуваше, че това може да се окаже последният му избор, но и шанс, от който трябваше да се възползва.

— Е, беше крайно време да се погрижиш за това рамо — каза Бил и кимна, без да подозира за суматохата, кипяща в душата на Франк. — Погълщаш ибупрофен от толкова дълго време, че е направо чудно как стомашната ти лигавица не се е скапала вече.

— Никога не съм имал проблеми със стомаха — промърмори той, благодарен за това малко късче късмет, тъй като в продължение на години увеличаваше дозата на болкоуспокояващите, вместо да рискува да се подложи на операция.

Бил потупа шишенцето с Пепто-Бисмол в джоба си и се намръщи.

— Искан ми се да мога да кажа същото.

— Забелязал съм, че непрекъснато се наливаш с това нещо. Има ли, ъ-ъ, има ли нещо, за което искаш да говорим?

— Господи, не — отвърна Бил. Кое то на „мъжки език“ означаваше: докато не го кажа на глас, наистина не съществува никакъв проблем.

Франк разбра. Той не беше много от тези, които открито показваха чувствата си, и не обичаше да доверява на другите своите неволи, за да получи утеха. Понякога човек трябваше да се справя с делата си така, както намереше за правилно. Надяваше се само Дивия

Били да се справи с проблемите си, преди да му се наложи стомашна трансплантация.

О! Перфектно. Значи Дан Ман щеше да се нуждае от трансплантация на черен дроб, Бил — от трансплантация на стомах и той не можа да пропусне иронията, че страданията на двамата мъже не бяха в резултат от смъртоносни куршуми или пленяване от вражески сили. По дяволите, не! Пряката причина за болката на двамата мъже беше жена, или по-точно, липсата на една определена жена.

А не беше ли винаги така? Най-безпощадните, най-свирепите мъже на планетата се давеха в уиски, тъпчеха се с успокоителни и мозъците им се превръщаха в лайна, когато някоя мацка със закръглен задник и благоуханна коса наместеше скъпоценното си тяло в картинката.

Това беше достатъчно да накара умният мъж да избягва всички представителки на нежния пол... почти всички.

Взрив от мощен смях проряза крясъците на Ози, който се опитваше да имитира Брет Мичъл, и Франк отново съсредоточи цялото си внимание върху двойката долу, като стисна челюсти толкова силно, че чак очните ябълки го заболяха, когато Беки пъкна близалка в джоба на Ейнджъл.

Пред очите му се спусна червена пелена, щом се запита дали близалката беше с вкус на безалкохолна бира. Беки бе започнала да смуче Дум-Дум преди години, като начин да се откаже от пушенето. Тя обичаше всички вкусове, с изключение на близалките с вкус на безалкохолна бира, които хвърляше в кошчето за боклук до деня, в който разбра, че това е любимата бира на Франк. Тогава тя започна да крие малките лакомства на места, където бе сигурна, че той ще ги открие — в чекмеджето на бюрото му, в чашата му за кафе, в джоба на ризата му.

В началото това го дразнеше, защото не можеше да устои на сладките лакомства и винаги сериозно се вбесяваше, че волята му го предава. Но точно сега бе готов да даде всичко, за да получи още веднъж една от тези захарни близалки.

Вместо него, я бе получил Ейнджъл, този задник...

Бил се обърна към парапета и се подпря на него с лакти.

— Не знам какво да мисля за това — посочи с брадичка към двамата, които продължаваха да се смеят.

— Нито пък аз — призна Франк.

Бил му хвърли остър поглед.

— Винаги съм си мислел, че това ще бъдеш ти.

— Че ще бъде какво?

— Знаеш — Бил сви рамене. — Реших, че ти ще си този, който в крайна сметка ще бъде с Беки.

— И защо реши така?

— Заради начина, по който двамата постоянно танцувате един около друг като боксьори и си разменяте пиперливи реплики.

Франк направи такава недоверчива физиономия, сякаш заявяваше на Бил, че страда от някакъв вид лудост.

Бил завъртя очи.

— По дяволите, Шефе! Трябва ли наистина да го кажа?

— Предполагам, че трябва, тъй като нямам никаква представа, за какво, по дяволите, говориш?

— Начинът, по който непрекъснато се нападате един друг... много ми прилича на... не знам... на любовна игра.

— По дяволите, Бил!

— Какво? Ти ме накара да го кажа. И само защото тя ми е сестра, не би трябвало да забелязвам такива неща?

— Много си прав! — извика Франк, едновременно смутен, вбесен и повече от малко огорчен, защото в действителност винаги го бе чувствал така — нещо като любовна игра.

— О, хайде! Трябва да съм сляп, за да не го забележа.

— Да, добре, но никога не бих направил нещо по въпроса. — Най-малкото, когато съм в ясно съзнание. Дай ми малко болкоуспокояващи и после не мога да държа ръцете си, прибрани до тялото.

— Знам — кимна Бил, който продължаваше да го гледа твърде съсредоточено. — Ти никога не би нарушил светостта на отношенията работодател/служител, които, Бог знае защо, толкова много уважаваш. Но си мисля, че един ден... — той остави изречението недовършено.

Един ден. Ако човекът само знаеше какво се бе случило долу в лазарета на Патън...

— Тя е твърде млада за мен — изрече на глас мантрата, която се въртеше в главата му повече от три години.

— Може би — съгласи се Бил и челюстта на Франк постави нов световен рекорд по налягане на килограм на квадратен сантиметър. — Но какво значение имат няколко години, когато говорим за любов?

О, по дяволите! Трябваше да пресече тази тема в зародиш, тук и сега. Обръщайки се към Бил, той съумя да отпусне челюстите си и позволи на мъжа да види суровата, необузdana жар в очите му.

— Кой говори за любов, Бил?

Виждаш ли? Виждаш ли това, което чувствам към сестра ти? Това е истинска, сто процентова греховна похот.

Но вместо да побеснее, както Франк искаше, Бил просто наклони глава и присви очи замислено.

— „Пий на здравица за мен, но само със очи. И аз със моите за теб ще пия. Или целувка върху чашата си остави. И аз за вино няма да помисля...“^[3]

— Какво, по дяволите? Цитираш ми поезия точно сега? Исусе Христе! — Няма ли кой да ме застреля?!

— Искам да кажа, Шефе — Бил натърти думите, — че това, което съм виждал в очите ти, когато гледаш моята сестра, невинаги е това, което току-що ми показва.

Франк изръмжа и се обърна отново към парапета, безмълвно проклинайки Бил, че вижда твърде много. След дълго мълчание той преглътна враждебността си и се осмели да попита:

— И ти би се съгласил с това? Аз и Беки?

— Ако я обичаш?

Франк простена, сякаш го изтезаваха — което в действителност си беше точно така.

— Да, ако я обичам.

— Да, Шефе. За мен няма проблеми, но се съмнявам, че ти би се справил с това.

— Дяволски си прав! Това ме прави мръсен развратник!

За секунда той видя как в тъмните очи на Бил проблесна разбиране, един вид — момент на прозрение. И ако Дивия Бил едва сега осъзнаваше факта, че Франк е твърде стар за Беки, то тогава мъжът загряваше много по-бавно, отколкото Франк бе предполагал някога. Макар че това не би трябвало да го учудва, тъй като Бил обикновено бе с нос, дълбоко заровен в роман с размерите на малка масичка за кафе.

— Не мисля, че разликата във възрастта е проблем, Шефе — отвърна Бил. — Първо, защото какво са десет години, като се замислиш? И второ, защото те познавам. Това няма нищо общо с възрастта на Беки или с твоята, а по-скоро всичко опира до онази жена в Линкълн Парк.

Не го удряй! Не го удряй! Не го...

— Мътните да те вземат! — изръмжа той, отдалечи се от парапета, затръшна вратата на своя офис след себе си и се тръшна на стола зад бюрото с такава сила, че металът изскърца жално.

Вместо да забие юмрук в лицето на Бил за нежелателното му прозрение, той се задоволи да удари с длан няколко пъти по очуканата, дървена повърхност на бюрото си. Съжали за това си импулсивно действие, когато купчина документи, която несигурно лежеше близо до ръба, се изплъзна от него. Листовете полетяха надолу и се приземиха на пода в гигантска, хаотична бъркотия.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — извика той, след това се втренчи в останалия от купчината самотен лист. Той лежеше там, наполовина провиснал от дървената повърхност, сякаш го дразнеше със своето упорито присъствие. Представи си, че този лист хартия е нелепото му увлечение по Беки Райхарт, което въпреки трудностите и непреодолимата сила на обстоятелствата около него, не искаше да изчезне. С едно яростно замахване на ръката си той го запрати долу, за да се присъедини към своите хаотично разпръснати събратя.

Би трябвало да се почувства по-добре след това...

Но не се получи. Особено, когато чу гласа на Ози, идващ през затворената врата.

— Какво, по дяволите, става с Шефа?

— Току-що го порази яростното торпедо на истината^[4], мисля — отвърна Бил.

Ози избухна в смях.

— Добрият стар Чарли Шийн!

Франк нямаше представа за какво става въпрос. Вероятно имаше нещо общо с попкултурата — там Ози беше майстор. И все пак, независимо от смисъла, стоящ зад тази фраза, истината в думите на Бил го порази като торпедо.

Защото Бил беше абсолютно прав. Ако нещата бяха различни, ако Шел не беше част от уравнението, той щеше да се поддаде на

своите низки желания преди месеци. Дявол да го вземе, преди може би години. И това го правеше не по-добър от мъжа, който беше негов баща, от човека, който се бе заклел, че никога няма да стане.

Гнилата ябълка не пада по-далеч от дървото, нали? Сърдечно ти благодаря, татко.

[1] Куфия — традиционна арабска памучна кърпа за глава. — Б.пр. ↑

[2] Агал — усукани влакна, предназначени да държат куфията на главата. — Б.пр. ↑

[3] Стиховете са от популярна стара английска песен, чийто текст е по стихотворение на Бен Джонсън. — Б.пр. ↑

[4] „My Violent Torpedo of Truth: Defeat is Not an Option“ или „Моето яростно торпедо на истината: Поражението не е опция“ — под това мото Чарли Шийн обявява на 10 март 2011 своето национално турне, което е замислено като изповядване на дълбоко пазени тайни, а всъщност се превръща в мотивационен семинар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Навън е необичайно топло за сезона — съобщи Беки, с близалка в уста, подавайки главата си в кабинета на Франк и прекъсвайки доклада на Ози за текущата ситуация. Всички най-после се бяха завърнали от различните конференции, назначения или мисии и малкото помещение бе натъпкано с яки, корави мъже.

Липсваше само Призрака. Той беше на Източното крайбрежие при годеницата си Али, докато приключи учебната ѝ година. Но имаше някой, който очевидно липсваше от групата. Кой би могъл да бъде това? А, вярно. Тя.

Безкрайно много я дразнеше фактът, че не ѝ е позволено да присъства на такива срещи. Работеше с тези момчета и с момичето — да не забравяме Ванеса Кордеро, новата специалистка по комуникациите — всеки ден. Почистваше раните и переше бельото им. Те бяха нейното семейство, за бога! Но когато станеше дума за техните мисии, я третираха като любопитен цивилен, което наистина, ама наистина я ядосваше много.

Не че не знаеше какво се случва с нейните момчета по време на отсъствието им...

Беше използвала наученото от Ози, за да проникне в компютърната им система и да прочете всички поверителни файлове на Рицарите. Всеки път, когато имаше промяна в данните на някое от момчетата на мисия, тя получаваше имейл за новия му статус. Така че да, Франк може да правеше всичко възможно да я държи вън от нещата, но тя определено беше непосредствено в тях. И само за да го дразни, бе превърнала в мисия на живота си това да прекъсва сбирките им всеки път, когато знаеше, че обсъждат секретна информация — както сега.

— Колко топло? — попита Ози, а сините му очи светнаха като на дете, на което са подарили лъскаво, ново колело.

Добрият стар Ози!

Винаги можеше да разчита на него да е на нейна страна. Особено когато това означаваше, че скоро ще имат възможност да излязат и да направят нещо забавно. А и един топъл ден в Чикаго през октомври безусловно изискваше да излязат навън и да направят нещо забавно.

Беки извади близалката с вкус на грозде от устата си, изсумтя презрително, след това се ухили и размърда вежди, оглеждайки останалата част от групата.

— Навън е петнадесет градуса и вероятно това ще е последният достатъчно топъл ден да изкараме моторите. Какво ще кажете всички да идем при Далила и да хапнем няколко хотдога? Франк? — Миналата нощ, когато едва не откачи от ужас, той я беше държал и утешавал в обятията си. Но днес? Днес отново беше започнал да се отнася към нея сякаш е заразноболна, което беше просто... перфектно. — Колко време преди операцията не можеш да ядеш и да пиеш?

— Не трябва да ям нищо след 18:00 часа — изръмжа той, очевидно сдържайки се да не я смъмри сурово, както правеше обикновено, винаги, когато тя прекъсваше „поверителните“ им сбирки.

Били стоеше облегнат до вратата. Беки го хвана за китката, за да погледне водоустойчивия му водолазен часовник. Имаха още два часа.

— Тогава може да използваме „щастливия час“^[1]. Мен ме устройва. Вие какво ще кажете? Зимата скоро ще дойде. Това може да е последният ни шанс...

Тя отново размърда вежди подканящо. Всички Рицари страдаха от някаква форма на сезонно емоционално разстройство, когато зимата вилнееше навън. О, не защото безкрайните, студени, облачни дни във Вертовития град ги депресираха, а защото безкрайните, студени, облачни дни във Ветровития град пречеа на любимата им игра... а именно — ездата върху тежката, ръчно изработена стомана и насладата от свободата на широкия път.

— Но новациите все още не разполагат с мотори — отчаяно поклати глава Ози, имайки предвид тримата най-нови членове на „Черните рицари“ АД. — А Шефа не може да кара Бос Хог с една ръка, кормилото е твърде далеч.

Вярно. Моторът на Франк — перленият красавец, подходящо наречен Бос Хог — не можеше да се управлява с една ръка. В действителност, с всички техни машини беше така. И всеки опит за нещо такова би довел до жестоки контузии.

— Шефа може да се вози с мен, а останалите да вземат от другите мотори — заяви тя. Искаше да излезе навън от работилницата и далеч от напрегнатата атмосфера, която Франк създаде след тяхното завръщане. Или може би по-точно бе да се каже пренапрегнатата атмосфера. Между тях винаги съществуваше напрежение, когато бяха заедно в една и съща стая. Но сега!? Човече, сега косъмчетата на тила ѝ бяха непрекъснато настръхнали и я предупреждаваха: „Внимание!!!“.

Това постоянно чувство, че всеки момент нещо ще експлодира, ѝ лазеше по нервите. Ако само Франк, големият тъп задник, ѝ позволише да се извини, така че да се върнат към обичайното състояние, тогава не би...

— Няма да се возя с теб — изломоти той. Левият му клепах потрепваше.

— Е, тогава се качи при Рок. Все ми е тая. — Тя завъртя очи.

Макар че, честно казано, изобщо не ѝ беше безразлично. Защо той трябваше да изглежда така, сякаш ще полети с главата надолу в кипящ вулкан, заради това, че ще се вози зад нея на Генерал Лий?

За бога! Дори случилото се между тях на борда на самолетоносача не беше толкова лошо.

— Имам една седалка, *chère* — напомни ѝ Рок. — Само твоят мотор и този на Призрака са пригодени за двама души, а Призрака замина с Фантома.

— Значи Франк ще пропусне цялото удоволствие и ще шофира Хамтъра — изръмжа тя, вдигайки ръце във въздуха.

Защо винаги всичко трябва да бъде толкова сложно?

О, да. Защото всички те бяха алфа-мъжкари, напомпани с тестостерон и самодоволство, и свикнали всеки да им играе по свирката.

Бог да ѝ е на помощ.

— О, въъ... — Ози се почеса по главата, при което русата му коса щръкна в стил „прическа Айнщайн“. — Забравих да ви кажа.

Беки погледна към изкривеното в гримаса лице на хлапака.

— Мили Боже, какво си направил сега?

— Ами, въъ... — Устата му се изкриви в това, която Били обичаше да нарича „усмивка, сякаш дъвче живи жаби“. Много ѝ се искаше да разбере откъде идва този израз. Кой ще яде живи жаби, и

още по-важно, кой ще се усмихва след това? — Случи се така, че карах по черни пътища...

— О, за бога! Ози, казах ти да не правиш това с...

— Хей! — прекъсна я той. — Тези машини са създадени точно за това! Просто го поддържам във форма.

Да, бе, да. И това нямаше нищо общо с факта, че той все още бе дете по душа и съответно обичаше да си играе. За съжаление, забавленията му бяха много по-диви и безкрайно по-опасни, отколкото невинната игра на криеница и тези развлечения обикновено завършваха с това, че тя трябваше да инвестира няколко часа труд, за да ремонтира неговите „играчки“.

— Освен това — продължи той, опитвайки се напразно да приглади буйната си руса коса, после започна да чопли буквите на апликирания върху тениската му надпис: „Другото ми транспортно средство е от клас космически кораб“, смятам да ти помогна да го оправиш.

— Можеш да заложиш задника си за това. — Тя му се усмихна злобно. — И може би, след като прекараш дни, заровен до лакти в този голям двигател, ще се замислиш, преди отново да предприемеш подобно лудо каране, а също така...

— Деца, деца — прекъсна ги Рок, — дайте да не се отклоняваме от темата. Явно хамъра не е на разположение. Кристиан — обърна се той към бившия командос, който седеше до прозореца и следеше с интерес словесния двубой, — ще трябва да вземеш Шефа при теб в поршето.

— Ха! — Ози се удари по коляното. — Бих искал да видя това! Ще бъде все едно да се опиташ да натъпчеш цяла риба тон в консервна кутия за сардина.

— Монтирал съм състезателни седалки — обясни Кристиан със своя силен британски акцент. — Сериозно се съмнявам, че Шефа ще се побере.

— О! — Рок се почеса по ухото, поглеждайки извинително към Франк.

— Ще взема метрото, както правим, когато времето е лошо — промърмори Франк, очевидно недоволен от този вариант, но явно съгласен да се присъедини към пътуването. Беки едва устоя да не се потупа по рамото, че е спечелила тази малка победа. Тя знаеше, че по

отношение на Франк трябва да цени всеки свой успех. — Или може би ще поема риска и ще си повикам такси — продължи той. — Проблемът е решен.

— Какво има, Шефе? — изхриптя Ейнджъл, тъмните му очи блестяха опасно. — Твърде си горд, за да се возиш зад жена?

Опа, откъде, по дяволите, дойде това?

Рицарите обичаха непрекъснато да дразнят Франк, но техните закачки бяха само за забавление. Твърдият израз на Ейнджъл, който караше изпъкналите му скули да се открояват като крила на F 22 Raptor, беше всичко друго, но не и закачлив.

— Това не е причината — изръмжа Франк.

— Не е ли? — настоя Ейнджъл.

Какво, за бога, става тук? Нима Ейнджъл си мислеше, че ѝ помага, като провокира Франк? Ако е така, то този човек имаше нужда от няколко бързи урока за това как точно стоха нещата тук.

Всеки чифт очи в стаята се местеше ту към единия, ту към другия мъж. Сякаш групата присъстваше на напрегнат мач по пинг-понг, но изглежда този двубой скоро щеше да се превърне във физически, ако се съдеше по стиснатите зъби на Франк и свитите юмруци на Ейнджъл.

— Ти това ли искаш, Ейнджъл? — попита Франк с леден глас. — Да се возя с нея?

Беки не можеше да прочете изражението му, но израелецът явно го бе направил. Двамата се взираха един в друг много дълго време. Тя бе сигурна, че ако се вгледа малко по-добре, ще види малките искри, които прехвърчаха между двамата.

— Искам да направя онова, което е правилно, Шефе — проговори Ейнджъл накрая. — Това е всичко.

Какво, по дяволите трябва да означава това?

— Добре! — Франк кимна и очите му опасно проблеснаха към бившия агент на Мосад, преди да се обърне към нея. — Предполагам, че ще се возя с теб тогава.

— Тъъ... д-добре — заекна Беки, докато Ейнджъл ругаеше Франк под нос.

Младата жена беше напълно объркана. Усещаше, че някакво странно течение се вихри във въздуха, но въпреки усилиято и

независимо колко пъти погледна към Ейнджъл и Франк, не успя да установи причината за него.

Мъже! Не може да се живее с тях, но и не може просто да ги убиеш. Мътните да ги вземат!

* * *

Франк предпазливо се настани зад Беки, като внимаваше да седне възможно най-далеч на двойната седалка — което определено не беше достатъчно далеч.

Широките му бедра все още се докосваха до нейните стройни крака, топлината на кожата ѝ все още се усещаше през дебелия плат на дънките му — моментално почувства парене дълбоко в корема си. О, човече, и нейният аромат. Мирисът на сладки бонбони, акрилна боя, лосион за тяло... и под всичко това намек за топла дантела и здрава, жизнена жена.

Така няма да стане.

Той се отдръпна още назад, но спря, когато тя се обърна и го погледна.

— Ако се дръпнеш още сантиметър назад, ще седнеш на калника. — На калника, на който беше изписана фразата: „Аз карам мотор собствено производство.“

О, света майко, тази жена просто го убиваше! И всичко, свързано с нея — от нейното дръзко „не си правя майтап“ отношение, през невероятния ѝ талант, до стегнатото ѝ дребно тяло.

— Обещавам, че няма да ти се нахвърля, ако благоволиш да увиеш ръката си около кръста ми — добави тя и нацупи розовите си устни от раздразнение.

Да, но можеше ли и той да обещае същото?

За първи път в живота си Франк трябваше да признае, че не беше съвсем сигурен. Тъмният призрак на онова, което го очакваше на следващия ден, опустошаваше напълно емоциите му, волята му и... по дяволите, ако трябва да бъдем честни, създаваше пълен хаос в главата му.

Стискайки челюсти, той се плъзна напред, докато напрегнатите му слабини не прилепнаха към дупето ѝ. Като обви здравата си ръка

около кръста ѝ, той притисна гърдите си към гърба ѝ и осъзна, че тя е в ръцете му... отново.

Това беше раят... и ада.

Най-сладкото, най-еротичното нещо, което беше изживявал. Особено когато тя запали Генерал Лий и моторът изръмжа с едва овладяна мощност.

Мамка му! Все едно бяха седнали на върха на гигантски вибратор.

И... леле, никога не беше подозирал, че малкият ѝ състезателен мотор, боядисан в ярко оранжево и черно в знак на почит към Додж Чарджер, станал известен от „Царете на хоса“, има такава огромна мощност в себе си. Въпреки че как изобщо би допуснал, че Беки ще се вози на нещо по-малко от звяр като този. Жената живееше и дишаше заради моторите. Разбира се, че нейният ще бъде среден клас машина, с мощност увеличена десет пъти. И само защото беше дребна, не означаваше, че не може да озапти такава страхотна сила.

Точно като самата жена.

Така че... Да, с мотора, тътнещ под него, и стройното тяло на Беки, притиснато до неговото, той беше в Рая.

Но също така беше и в Ада.

Защото, за да предпази глупавата грешка от удължаването ѝ до размера на пилона, който държаха в двора, трябваше да си представи разрушените селища в Херцеговина след бомбардировките на сърбите.

Добре, това подейства.

Но подейства, докато тя не форсира двигателя. След това всичко, за което можеше да мисли, беше дългият списък с неща, които не биваше да прави, след като се качи на мотора. Като: не завирай носа си в меката извивка на благоуханното ѝ рамо; не прокарвай език по грациозния ѝ врат; не повдигай незабележимо ръка, докато палецът погали нежната долна извивка на гърдите ѝ.

Както и факта, че само няколко слоя дрехи го делиха от това, да бъде вътре в нея — щеше да разтвори сладките, топли полукълба на дупето ѝ и да тласне в нещо много по-сладко и много по-топло...

По дяволите!

Какъв задник се оказа. И при това глупав задник, защото беше тук сега и изживяваше това мъчение, просто за да покаже на Ейнджъл — този кучи син — един гигантски среден пръст.

Не можеше да направи това, беше твърде много за него... Тъкмо се канеше да слезе от мотора, когато Бил вдигна палец и групата потегли, следвайки Кристиан и неговото порше като стадо от стоманени лъвовe. И бяха придружени от звука на силен рев.

Обикновено се наслаждаваше на този рев, от който кръвта му започваше да тече по-бързо. Изпитваше удоволствие от суровата сила на V2 двигателя в отлично, ревящо състояние.

Но не и точно сега.

Защото точно сега този звук означаваше, че беше заседнал именно тук... на тази седалка... за около десет минути — времето, необходимо да стигнат до „Червената Далия“ в зависимост от трафика.

И тези десет минути обещаваха да бъдат най-дългите и най-мъчителните в живота му.

[1] Happy Hour — „щастливия час“, това обикновено е времето от 17 до 19 часа, когато в някои заведения се сервират напитки на намалени цени или с безплатна закуска. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

След като лакомо излапа хотдога, Беки облиза пръстите си и намръщено погледна към края на бара, където Франк се опитваше, без успех, да не зяпа в голямата, колкото Гранд каньон цепка между гърдите на Далила.

Беки обичаше собственичката и съименничка на бара. Наистина я обичаше.

Далила беше умна и забавна. Тя можеше да налее бирата така, че отгоре да се образува идеален пласт пяна — един истински талант по мнението на Беки. Жената беше сърдечна и приветлива, винаги готова с внимание да изслуша едно момиче, когато то се напиеше твърде много и започнеше да оплаква на глас жалкия си любовен живот. Или липсата на такъв. Имаше почти енциклопедични познания за класическите рок групи, можеше да прекрати бой в бара само с едно пронизително изсвирване и да натовари неотзивчив пияница на такси...

Също така, по някаква случайност, имаше тяло като пясъчен часовник, с множество извивки, които предизвикваха мъжката природа. И въпреки че Беки по принцип харесваше Далила, точно в този момент адски ѝ завиждаше за тези извивки и почти хипнотичното въздействие, което те оказваха върху Франк.

Дам, ако и тя изглеждаше като жива осмица, ако имаше подобно тяло, може би най-накрая той щеше да ѝ отдели време и да ѝ позволи да се извини. Защото ако бе сигурна в нещо, това е, че ѝ е дошло до гуша да ходи на пръсти около него... или той около нея... или каквото, по дяволите, се случваше, за да изпълни стаята с внезапен студ, като след ядрен взрив, когато и двамата се окажеха заедно вътре.

— Това задоволи ли глада ти? — попита Ейнджъл, постави с трясък изпотена бутилка тъмна бира „Самуел Смит“ върху излъскания плот на бара и се настани на дървения стол до нея.

— Мога да изям още два — отвърна тя, отмествайки поглед от двойката в края на бара. — Но си купих чифт вишнево червени дънки

7 For All Mankind^[1] и ще бъде жалко, ако не мога да се побера в тях.

Той наклони глава и се усмихна, а на нея много ѝ се искаше да може да разчете онова, което бе съзряла в тъмните му очи, но... не успя. Дори и след всичките часове, които бяха прекарвали заедно, този мъж си оставаше пълна загадка. Тя не можеше да не се запита дали има изобщо някой на цялата планета, който да познава истинския Ямин „Ейнджъл“ Агаси.

Не за първи път се опитваше да отгатне какво би могло да бъде истинското му име. Може би нещо готино, като Ашер или Рафаел. Макар че животът често пъти си правеше шега и той вероятно е бил кръстен Боб или нещо също толкова разочароващо.

— Кой е този човек? — поинтересува се Ейнджъл/Боб, изтръгвайки я от чудатите ѝ мисли.

Беки проследи погледа му, но едва различи тъмния профил на мъжа, свит в най-сумрачното сепаре в далечния ъгъл на бара.

— Не знам. Не мога да го видя. Защо питаш?

— Наблюдава ни непрекъснато.

Тя присви очи, опитвайки се да различи чертите на лицето му в мрака. Но безуспешно.

— Как разбра? Толкова е тъмно там.

— Просто го знам. — Дрезгавият му глас не допускаше възражения.

Добре. Значи Сянката ги наблюдаваше. И какво от това?

— Е, в момента тук няма кой знае каква дейност. Ние сме може би единственото интересно нещо за гледане. — Не виждаше причина за безпокойство и спокойно отпи от бирата си.

И говорейки за дейност...

Реши, че е крайно време да провери как старият Франк се справяше с цялото това опитвам-да-не-се-лигавя-като-гладно-куче-пред-салам-докато-зяпам-в-дълбокото-деколте-на-Далила.

Когато погледна в тяхната посока, с удоволствие установи, че няма никакви лиги, въпреки че двамата много се забавляваха и флиртуваха помежду си.

Уф, гадна работа!

— Трябва да го извикаш тук и да го направиш — заяви Ейнджъл.

Хм, нелогичен както винаги! И все пак, Беки не можеше да се преструва, че не знае за какво говори той.

— Нали каза, че не трябва да го правя?! Да забравя всичко, свързано с него.

— Да. — Той въздъхна, клатейки глава с досада. — И все още вярвам, че това е най-добрия съвет, но ти няма да бъдеш удовлетворена, докато не получиш това извинение — как го казвате вие? — да го оставиш зад гърба си. И аз не искам да седя тук още дълго и да гледам как не можеш да си намериш място от нерви и всеки момент ще се сринеш.

— Хей!

— Напълно сериозен съм. — При тези думи Ейнджъл взе бирата си и се изправи. И преди тя да успее да го спре, той се запъти към края на бара, където Франк и Далила прекъснаха закачките си и го погледнаха въпросително.

Беки пламна като лагерен огън, когато израелецът каза нещо на Франк, което го накара да се намръщи така яростно, че тя се учуди как Ейнджъл моментално не се сви на кълбо, за да се защити. Защото точно този поглед на Франк винаги имаше такъв ефект върху нея. Ейнджъл обаче изглеждаше имунизиран против него. Той просто се подсмихна и скръсти мускулести ръце пред гърдите си, без да отстъпи.

С ругатня, която дори тя чу от другия край на бара, въпреки силната музика от джубокса, Франк мина покрай израелеца, случайно удрайки рамото му със своето — да, бе, да, точно така! — и с тежки стъпки се отправи в нейна посока. Големите му мотористки ботуши трошаха фъстъчените черупки, пръснати по протрития дървен под, във фин прах.

— Какво? — изръмжа той, като се извиси над нея. Беки опита да си напомни, че той просто е един здравеняк, като всички останали едри мъже, с които работеше. Те бяха агенти, които поддържаха телата си в много добро физическо състояние, защото от това зависеше животът им. Но се провали...

Въпреки това, помисли си тя, Франк Найт винаги щеше да бъде най-якият, най-жестокият, най-големият кучи син, когото някога съм познавала.

— Какво, какво? — попита тя и мигновено настръхна в защита.

— Ейнджъл каза, че искаш да говориш с мен, така че за какво искаш да говорим?

— Какво става между вас двамата все пак? — поинтересува се тя, припомняйки си изпълнената с тестостерон странна сцена, която бе видяла в офиса на Франк.

— Това ли искаше да ме питаш? — възкликна толкова гръмогласно, че всяка глава в бара се обърна в тяхна посока. За щастие, предвид ранния час, освен Рицарите, в заведението имаше малко други посетители, слава богу.

— Не! — просъска тя, опитвайки се да не обръща внимание на горещината от създалото се неудобно положение, която се изкачи по гърлото и изгори бузите ѝ. — Просто не разбирам, защо вие двамата...

— Беки! — прекъсна я той. Е, сега поне говореше тихо, така че целият бар вече не беше посветен в разговора им. За което беше много благодарна, докато Франк не продължи: — Изплюй камъчето, за бога!

О, сега беше неин ред да направи сцена!

— Съжалявам, разбра ли?! — извика тя, внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи, което само я ядоса още повече. Ако се разплачеше точно тук, наскред любимия си бар, никога нямаше да му го прости, закле се Беки.

— Ти... ти съжаляваш? — заекна той. Да, никога преди не беше му се извинявала доброволно, затова сега можеше да разбере недоверието му. — За какво? — попита, все още надвиснал над нея, докато тя не почувства необходимост да се свие в себе си. Положи неимоверно усилие да запази гърба си изправен, макар раменете ѝ да се стремяха да се вдигнат до ушите.

— За това с нас... за т-това, което се случи на Патън — промърмори и стрелна поглед из стаята, за да се увери, че никой друг не беше чул тази пикантна подробност. — Не трябваше да се възползвам от теб по този начин и аз... просто исках да кажа, че съжалявам, разбра ли? Знам, че не желаеш да говориш за това, но аз искам нещата между нас да се оправят.

— По дяволите! — За миг покри очи с едрата си длан. После я прокара надолу по лицето, през грубата четина на челюстта си. Пое дълбоко дъх — изглеждаше, сякаш току-що се бе състарил с десет години — закачи с върха на ботуша си стъпенката на най-близкия стол, придърпа го и се тръсна върху седалката му, простенвайки от умора или смущение, или някаква друга емоция, която Беки не можеше да назове.

Уф, нещата се развиваха много по-лошо, отколкото някога си беше представяла.

Може би трябваше да послуша Ейнджъл.

Но... я, почакай малко, погледът на Франк бе странно нежен, когато най-сетне се обърна към нея.

— Не беше по твоя вина, мила.

Мила? Мила?!?

Ако свиреше грамофонна плоча, звучеше така, все едно игличката бе задрала по виниловата повърхност.

Скръбъц.

Защото Франк Найт не беше човек, който използваше гальовни думи. По дяволите, преди случката на Патън той бе отказвал да я нарече с нещо друго, освен официалното Ребека, да не говорим за толкова лично обръщение като мила.

За секунда остана като замръзнала. Напълно зашеметена. Единственото, за което можеше да мисли, беше „мила... мила... мила?!“

Накрая, въртейки глава като куче, което се отрсква от водата, тя успя да проговори:

— Разбира се, че вината е моя. Ти беше замаян от лекарствата.

— Мхм — съгласи се той, като кимна. — Достатъчно замаян, за да направя нещо, което винаги съм искал.

Сърцето й спря да бие.

— Какво имаш предвид?

— Хайде, Беки! — Той въздъхна, взе нейната халба с Гинес и отпи голяма глътка. Неволно младата жена погледна към неоновото светещия часовник „Будвайзер“, закачен над бара, за да се увери, че все още му е позволено да яде и пие. Оставаха му петнадесет минути. — Не се прави точно сега на глупава!

Значи Ейнджъл беше прав — Франк е искал да я целуне.

— Но ако винаги си искал да ме целунеш, защо, за бога, не си го направил? — Помисли си колко много време бяха изгубили. Време, през което можеха да се обичат, да живеят заедно, вместо непрекъснато да внимават да се държат на една ръка разстояние един от друг.

— Защото съм ти шеф и съм твърде стар за теб — отвърна Франк, взирайки се с празен поглед в проблясващите бутилки алкохол, наредени по рафтовете пред огледалната стена на бара.

Не можеше да не забележи, че той изобщо не спомена за жената в Линкълн парк. Така че, ако беше права, това не означаваше ли, че не е нещо сериозно? Може би жената беше просто приятелка с екстри? Сърцето ѝ не само започна да бие, то подскочи с надежда.

— Първо, технически погледнато, ти не си ми шеф. Моята заплата идва директно от продажбата на моторите, не от правителството на САЩ. И второ, тринадесет години не е толкова огромна разлика във възрастта, Франк. Съвсем нормална е, ако питаш мен. Или... — продължи тя, все по-разстроена от минута на минута, защото нещата биха могли да бъдат толкова различни, ако този голям тъп задник им беше позволил, — може би ще помислиш рационално и ще признаеш, че когато става въпрос за емоционална връзка, възрастта не е от значение.

Тогавя той се обърна към нея, изражението му беше странно измъчено.

— Но е така, Беки! — Когато тя отвори уста да спори с него, той продължи: — Още повече, че това не е проблем сега!

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Това. — Франк сви рамене. — Няма значение какво би могло или не би могло да бъде, сега си имаш Ейнджъл.

Съзнанието ѝ изключи. Просто... изключи. Разбираше думите, които бяха излезли от устата му — в края на краищата бяха на английски — но те нямаха никакъв смисъл.

— Какви ги дрънкаш? — извика тя, след което нервно огледа бара.

За щастие, всички, с изключение на Ейнджъл, бяха решили да не нарушават личното им пространство. Ейнджъл просто седеше в края на бара, отпиваше от бирата си и не се опитваше да скрие факта, че много внимателно следи техния разговор.

Сега на Беки наистина много ѝ се искаше да може да разгадае мистериозния израелец, защото по някакъв начин той бе замесен във всичко това... това... каквото, по дяволите, това беше.

— Искам да кажа, че си влюбена в този красавец — бившия агент на Мосад.

Сякаш беше избълвал формули от висшата математика. Думите му бяха английски, но също така можеха да бъдат и китайски.

— Аз ли?

— Не си ли?

— Не!

Франк премигна. Белегът, прорязващ ъгълчето на устата му, напълно побеля, а големият, който минаваше през веждите му, се нагъна и стана ярко розов, когато той се намръщи свирепо. Лицето на мъжа представляваше брутална, красива бъркотия. Приличаше на груба подробна карта на суровия живот, който той си бе избрал, и Беки разбра, че може да го съзерцава през следващите сто години и винаги да намира нещо ново, на което да се възхищава.

След дълго мълчание той облиза устни и попита с глас, който звучеше по-дълбоко от обикновено:

— Не си влюбена в Ейнджъл?

— Разбира се, че не съм. Всъщност, дори съм сигурна, че още изпитва силни чувства към някаква жена от неговата родина и... Какво? Какво означава този поглед?

Квадратната му челюст се дръпна назад, сякаш го беше ударила силно, а буреносно сивите му очи потърсиха лицето ѝ.

— Но... но начина, по който вие двамата се държахте, и аз си мислех...

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Как сме се държали? Като приятели? Като колеги?

— Като любовници — изръмжа той.

Добре, стига толкова с тези глупости!

— Стига глупости, Франк! Не съм се отнасяла към Ейнджъл по по-различен начин, отколкото към другите момчета. Помисли си и ще видиш, че е така.

— Видях ви да се гушкате на дивана.

— Гушкане е малко преувеличено, не мислиш ли? По-скоро бях заспала върху клетия човек, а той беше достатъчно добър да не ме събуди, въпреки че хърках и олигавих цялата предница на тениската му.

— Но... — Той поклати глава и положи доста усилия, за да не ѝ повярва. Бог знае само защо, тя със сигурност беше толкова дяволски убедителна. — Но вие двамата сте неразделни, откакто се върнахме!

— Ъ-ъ, да. Защото бързахме да приключим с плановете за неговия мотор, тъй като ти вече си ми осигурил нов договор.

Несъмнено си спомняш всичките часове, които прекарахме заедно с теб, докато създадем дизайна на Boss Hog?

Божичко, тя със сигурност ги помнеше! Това бяха най-хубавите часове от живота ѝ, последвани от най-лошите. Тъй като повечето вечери, след като бяха работили цял ден заедно рамо до рамо, той отиваше в Линкълн парк. При госпожа Леснодостъпна с големите бомби.

Гадна работа!

— Много ясно си спомням какво е да работи човек толкова близо до теб, Беки. Но и двамата със сигурност не сме се смяли и шегували така, както го правите с Ейнджъл.

Този мъж е идиот!

— Защото нещата между нас са различни, глупак такъв! И винаги са били!

Той понечи да каже нещо, когато входната врата на бара се отвори и Саманта Тейт — най-младата, най-умната и най-упоритата репортерка в Чикаго, влезе вътре.

О, по дяволите, не сега!

Беки завъртя очи и въздъхна.

Жената ѝ беше оставила безброй съобщения, които съвсем преднамерено бе пренебрегнала. Защото Саманта Тейт не търсеше допълнителна информация за статията си, свързана с пиратите. За това Беки беше абсолютно сигурна, макар да не ѝ бе съвсем ясно защо всъщност репортерката беше дошла тук.

А когато ставаше въпрос за взаимоотношение с пресата, тя абсолютно мразеше неяснотите. Не, не, забравете това! По-скоро, когато станеше въпрос за пресата, тя ненавиждаше взаимоотношението с нея.

Репортерката се запъти направо към Беки.

Е, това просто е дяволски страхотно!

За първи път от три години двамата с Франк си говореха откровено, наистина откровено и тогава единственото нещо, което гарантирано щеше да накара големия, лош аз-не-се-страхувам-от-нищо Франк Найт да избяга с подвита между краката опашка, влезе с маршова стъпка през вратата.

Като се има предвид, че секретният характер на неговата професия беше в пряко противоречие със свободата на пресата, Беки

не беше изненадана, когато той скочи от столчето и бавно се отдалечи, оставяйки я да се справя сама с репортерката.

— Какво искате, госпожице Тейт? — изръмжа, преди журналистката дори да седне.

— Допълнителна информация — отвърна жената, метна на бара огромната си чанта в наситено розово и направи знак на Далила, докато се настаняваше на стола, който Франк току-що беше освободил.

— Няма да стане! — Беки поклати глава. — В случай, че не сте разбрала намека ми, дадох всички интервюта, които съм готова да дам. Разказах моята история толкова пъти, колкото съм готова да я разкажа и...

— Тази пресконференция в деня на завръщането ви и няколко телефонни интервюта, които дадохте, няма да задоволят жаждата на обществото за повече подробности относно вашето мъчително изживяване — заяви твърдо репортерката, преди да се обърне към Далила: — Мартини, екстра мръсно^[2], с две маслинки.

— Бих искала сметката, Далила — заяви Беки. — Пиши и нейното питие към нея.

— Благодаря!

— Пак заповядай.

— Предполагам, че това е най-малкото, което можете да направите, след като не отговорихте на моите телефонни обаждания.

— Както казах, приключих с интервютата.

— Мхм. — Репортерката бавно кимна и се вторачи в Беки с толкова пресметлив поглед, че косъмчетата на врата ѝ настръхнаха предупредително. — Как вашият служител е получил травмата?

— Какво?

— Големият, брутално изглеждащ тип, който преди малко седеше на този стол. — Посочи с брадичка към мястото, където Франк в момента се присъединяваше към останалите Рицари до джубокса. — Той е един от служителите ви, нали така? Тогава, как се е наранил?

— Не е ваша работа! — Ако амбицията имаше аромат, тогава той щеше да се нарича „Саманта Тейт“. Беки силно се надяваше, че горещата история, която щеше да изстреля госпожицата на върха, нямаше да допринесе за разкриването на тайна група от държавни изпълнители, действащи в доброто старо Чикаго.

— Защо е тази враждебност? — попита репортерката, преструвайки се на обидена. — Това беше просто един невинен въпрос.

— Научих се, че нито един въпрос не е невинен, щом е поставен от пресата.

— Вярно е. — Госпожица Тейт се засмя и поклати глава. — Значи той беше контузен, докато ви спасяваше? — Отпи голяма глътка от мътното си мартини, което Далила беше сложила пред нея.

Аха, невинен въпрос, друг път!

— Докато ме е спасявал от какво?

— От пиратите.

— Разбира се, че не. Той е един от моите механици. Каква работа би имал в Индийския океан?

— Точно това искам да знам. — Госпожица Тейт изви въпросително вежди.

— Благодаря — промълви Беки на Далила, когато ѝ подаде сметката. Погледна крайната сума и бръкна в джоба на якето си за портмонето, молейки се да има достатъчно пари в брой, за да не се налага да чака, докато обработят кредитната ѝ карта.

Слава богу, имаше!

Хвърли няколко банкноти на бара и се изправи.

— Не знам какво искате от мен, госпожице Тейт. Както казах и преди, разказах моята история твърде много пъти. И съм сигурна, че на хората им писна да я слушат, както на мен — да я разказвам.

— На онзи танкер се е случило нещо повече, нали така, госпожице Райхарт? — извика след нея репортерката. Беки вече крачеше към вратата и не обърна внимание на журналистката. — Изглежда винаги се случва нещо повече, когато сте наоколо. Кажете ми, защо е така?

Сърцето на Беки падна в петите, но тя успя да се обърне и се отправи обратно към бара, за да се извиси над любопитната журналистка — само че бе твърде ниска, за да го направи както искаше, затова се задоволи с гневен поглед.

— Казах ви всичко, което знам. По принцип, ако някой иска да иде да гони вятъра, аз нямам нищо против. Но вие губите не само вашето, а и моето време, тъй като сте събркала адреса. И да, знам, че нещо обърках метафорите, така че давайте спокойно и ме цитирайте!

Госпожица Тейт отметна назад глава и се разсмя.

— Мисля, че ако нещата бяха различни, ние с вас бихме могли да бъдем много добри приятелки, госпожице Райхарт.

— Съмнявам се.

— Човек никога не знае.

— Както кажеш.

— Винаги ли трябва последната дума да е твоя, Ребека?

— Винаги, Саманта!

Жената изсумтя и вдигна чашата си с мартини в знак на поздрав към Беки. Беки не успя да се сдържи, едното ъгълче на устатата ѝ леко потрепна.

Поклащайки глава, тя се обърна и тръгна към вратата, но забави крачка, когато погледна към далечния ъгъл. Въпреки че чертите на човека в сепарето все още бяха скрити в сенките, имаше нещо леко познато във формата на лицето му — силната челюст и широкото чело бяха смътно познати.

Хм...

— Кой е този? — посочвайки леко с брадичка към непознатия, попита тя Франк, когато той задържа входната врата, за да мине. Останалата част от Рицарите вече бяха излезли от бара — дам, само да се появи репортер на сцената и мъжете, чийто живот зависи от тяхното прикритие, бързат да се оттеглят. Силният рев от моторите им на улицата заглуши въпроса ѝ, но освен добра физика, Франк имаше и отлично развит слух.

— Това е бившият агент на ЦРУ, Даган Золнер — отвърна той.

Беки повдигна учудено вежди и още веднъж се обърна, за да го види по-добре, но както и преди, той си оставаше скрит в сенките. Даган Золнер беше работил за сенатора, отговорен за бруталната смърт на двама от служителите на „Черните рицари“. Но след като беше разбрал за предателството, Золнер бе помогнал да го заловят. Когато го видя за последен път, бившият агент приличаше на боксова круша след тежкия побой, нанесен му от Дан, така че не беше чудно, че сега не го позна.

— Какво прави тук?

— Нямам представа. — Франк сви рамене, когато излязоха от тъмния бар на слабото октомврийско слънце. — Предполагам, че ще трябва да го почакаме, за да ни каже, а?

— Този ден е пълен с изненади — отбеляза тя, надвиквайки грохота на ревящите мотори.

— На мен ли го казваш?!

Беки го погледна строго.

— Наистина ли мислиш, че съм влюбена в Ейнджъл?

— Толкова ли е трудно да се повярва? Според теб човекът е умопомрачително красив. — Последната дума излезе като ръмжене.

— Да, точно така — потвърди тя и се зачуди дали да направи и последната крачка и да му признае всичко. О, какво пък толкоз! — Но той не е ти, Франк.

Мъжът спря толкова внезапно, че беше цяло чудо как не се сецна в кръста. Когато младата жена погледна към лицето му, той изглеждаше поразен.

— Не казвай това, Беки! — Гласът му беше толкова тих, че едва се чуваше.

— Защо? — поиска да узнае тя, прекалено уморена от игрите, които играеха през последните няколко години. — Мислех, че днес най-сетне сме откровени един с друг.

— Тогава ми повярвай, когато честно ти казвам, че нищо няма да излезе от това. Не мога да ти дам това, което искаш.

Защо мъжете винаги си мислят, че знаят какво искат жените? Така ли никога няма да се научат?

— И точно какво искам аз според теб?

— Това, което всяка жена иска. Всичко!

Аха, старото не-се-интересувам-от-сериозна-връзка оправдание. Ако не беше толкова ядосана или тъжна, или каквото беше чувството, което изпитваше, Беки щеше да се разсмее, защото... ами, това беше толкова изтъркано клише.

— Господи, Франк! Сега кой е глупав? Мислиш ли, че само защото винаги е било това... това... — тя махна с ръка между тях двамата, — това нещо между нас, че ще искам всичко? А какво стана с добрия стар секс, само заради секса?

Той изглеждаше толкова смаян, че тя едва не се разсмя на глас.

— Не ме изкушавай точно сега! — простена Франк. — Не и днес.

— Защо? — поиска да узнае Беки, поглеждайки намръщено нагоре към твърдото му упорито, прекрасно лице. — Какво е

различното днес?

Нещо плашещо се стрелна в очите му и странен хлад се спусна надолу по гръбнака ѝ.

— Това е без значение. — Поклати глава толкова силно, че тя не беше сигурна кого по-точно се опитваше да убеди той — себе си или нея. — Отказвам да се поддам на това нещо между нас.

Ау! Добре, сега много заболя!

— Изборът е твой! — каза тя и приближи към Генерал Лий.

Докато слагаше каската на главата си, се опита да не обръща внимание на еротичното усещане от едрото му топло тяло до нейното, когато той се качи на мотора. Франк се извисяваше над нея и тя осъзна, че е единственият човек на цялата планета, който я караше истински да оценява своята женственост.

През повечето време — с боя върху тениската, грес под ноктите и инструмент в ръката си, тя забравяше, че не е едно от момчетата.

Но когато Франк влезеше в помещението, толкова едър, силен и мъжествен, изведнъж си спомняше, че има гърди, вагина, нужди... и... О, за бога!

Преди да запали двигателя и да подкара след останалите по улиците на града, тя реши да сложи всички карти на масата. Веднъж и завинаги! Един последен емоционален опит, с нищожен шанс за успех. Обръщайки глава през рамо, тя го прикова с предизвикателен поглед.

— Ако някога промениш решението си, знаеш къде спя...

[1] 7 For All Mankind — марка дънки. — Б.пр. ↑

[2] Разновидност на коктейла, при която се добавя саламура от маслини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Имението Графтън

Сейнт Айвс, Англия

Пътуването беше безкрайно, болката — мъчителна, но Шариф стисна зъби и не се поддаде на огромното желание да легне и просто да заспи на прохладната росна трева, покриваща просторната поляна. Вместо това, той се затътри нагоре по широките, покрити с плочки стълби на къщата от времето на Тюдорите и зачовърка входната врата. Всъщност, можеше да позвъни, помисли си той. И старият Фелпс, стоик и типичен англичанин, щеше да отвори веднага. Но Шариф нямаше достатъчно сили и смелост да отговори на въпроса, който знаеше, че ще прочете в проницателния поглед на възрастния иконом.

Шариф въздъхна с облекчение, пристъпвайки в прохладното, облицовано с теракота фоайе с безценни вази от династията Минг, стоящи върху прецизно изработени постаменти.

Беше го направил.

За няколко мига по време на полета, когато непоносимата болка накара зрението му да се свие до малък, тъмен тунел, той си помисли, че може би е дошъл краят му. И по един странен, безпристрастен начин затъжи за възможността никога повече да не види яркозелените полета на Англия. Въпреки че бе роден в Африка, Англия беше неговият дом.

Позволявайки си още няколко секунди спокойствие, най-накрая се затътри към огромните, резбовани, двойни врати от махагон в дъното на коридора. Когато застана пред тях, затвори очи и почука. Пригответи се за сблъсък, който щеше да последва, когато дълбок глас му отговори: „Влез“.

Роден от кратък флирт между богат английски лорд и заможна африканска принцеса, Асад Графтън се бореше да намери своето място и в двата свята. Тази непрестанна борба го беше моделирала в човека, който беше днес — труден, изключително рязък и напълно безмилостен.

Веднъж Шариф бе имал възможността да стане свидетел на тази безпощадност и споменът за това все още го преследваше...

Бутайки, отвори тежката врата и влезе в огромната библиотека. В голямата камина весело прашеше огън, двуетажните лавици бяха пълни с първи издания. Подът бе от ръчно поставен паркет, толкова добре полиран, че отражението му се втрени в него. Внушителните и богато украсени антични мебели в стил Чипъндейл бяха с качество, достойно за Сотбис.

И сред всичкото това богатство седеше Асад, четейки последното издание на Лондон Таймс. Той погледна нагоре, след което внимателно сгъна единия ъгъл на хартията.

— Не трябваше да идваш тук. Интерпол е по петите ти. Моите източници казват, че са те проследили от Кения до Хийтроу. Трябва да си по-внимателен.

Устните на Шариф се изкривиха в цинична усмивка.

— Радвам се да видя, че и ти си жив, татко.

— Не бъди толкова чувствителен — презрително отвърна Асад.
— Ти си точно като майка си.

Ах, най-тежката обида, на която този човек беше способен.

— Дойдох, защото имам нужда от информация. И нямах време да бъда по-внимателен.

— Тогава трябваше да убиеш този изостанал буш пилот^[1], на който си платил да те докара до Англия. Съмнявам се, че е изчакал, докато изчезнеш от пистата, преди да се обади на властите и да даде описанието ти.

Шариф вдигна бинтованата си ръка. Движението накара кръвта в раната му да запулсира като втори сърдечен ритъм. Втори сърдечен ритъм с остри, отровни зъби.

— Този изостанал буш пилот беше два пъти по-едър от мен и в случай, че не си забелязал, аз съм малко изнемощял.

— Чух, че си загубил пръст.

— Можеше да загубя много повече — изръмжа той, чувствайки как нездрава пот избива по цялото му тяло. Откакто се бе събудил в кенийската болница, непрекъснато го избиваше ту студена, ту гореща пот. — Можех да загубя живота си.

Асад — Шариф не мислеше за него като за баща — се облегна назад в коженото си кресло и събра върховете на дългите си пръсти

под аристократичната си брадичка.

— И ти обвиняваш мен?

— Нямаше да бъда там, на онзи танкер, ако ти не ме беше пратил.

— О, колко избирателна памет имаш! — Асад се усмихна като акула — показвайки всичките си зъби и без никакво чувство. — Не беше ли ти този, който ме помоли за работа, която да бъде достатъчно платена, за да можеш да се оттеглиш от този гаден бизнес?

След като се беше научил да живее в света и на двамата си родители, Асад беше усъвършенствал това си умение. Използва богатството, наследено от Графтън и го инвестира в сделки чрез контактите, които беше създал, само защото беше син на майка си. Публичният бизнес на Асад беше просто фасада за личните му начинания. А именно: наркотици, оръжие, търговия с роби, а от съвсем наскоро и пиратство.

— Никога не съм мислил, че ще ме поставиш директно на огневата линия — заяви Шариф на баща си студено. За една дълга минута Асад просто се взираше в него — сякаш ленив, преситен лъв наблюдаваше ранена сърна. Знаеш, че ще последва бърза, мъчителна смърт, но винаги се надяваш, че голямата котка няма да благоволи да изразходва необходимата енергия.

Накрая Асад разпери ръце, като показва лука, който го заобикаляше.

— Смяташ ли, че съм постигнал всичко това, стоейки на безопасно място зад линията? Че никога не съм рискувал и не съм се изправял пред смъртта?

— Само имах предвид, че...

— Стига! — изкрещя Асад и Шариф за кратко затвори очи, тъй като зад трескавото му чело звукът отекна като удар на наковалня в земята. — Всичко това няма значение сега. Операцията се провали, така че единственият курс е да продължим напред. Но първо трябва да изчезнеш от тук. Не трябва да те виждат с мен.

— И защо някой някога би ме търсил тук, татко? — Той изсъска последната дума. — Никой не знае за връзката ни.

Подобно на баща си, Асад Графтън също бе пътувал до Африка и там беше срещнал красива, екзотична жена. Но за разлика от своя баща, Асад бе отказал да признае публично детето, резултат от

кратката му бурна афера. Шариф дори не знаеше, че има баща, докато не порасна до училищна възраст. Тогава майка му го изпрати в Англия, където благодарение на парите на Асад Графтън, той получи образование. И нищо повече.

— И никой никога няма да разбере! — отвърна Асад с вбесяващо безразличие. — Особено сега, когато снимката ти е в системата. Затова трябва да напуснеш Англия. Веднага! Отиди в някоя държава, от която няма да те екстрадират и си направи операция за промяна на външния вид. Ще ти направим нова самоличност, това е достатъчно лесно. — Той махна с ръка във въздуха, сякаш фалшифицирането на паспорти, автобиографии, удостоверения за раждане и всякакви други подобни документи бяха дреболия. Кое то за човек с неговите ресурси и власт, вероятно беше... постижимо.

— Ще го направя. — Шариф се съгласи, без да спори, тъй като това бе част от плана му още от самото начало. — Но първо имам нужда от цялата информация, която можеш да ми дадеш за Ребека Райхарт.

— Какво? — Асад се намръщи. — Защо ти е нужно това?

Шариф отново вдигна ръка, без да обръща внимание на болката, предизвикана от това движение.

— Защото тя трябва да си плати за това.

— Аха. Но отмъщение за такава незначителна рана изглежда малко прекалено, не мислиш ли?

— Незначително? — избухна той. — Аз съм обезобразен завинаги! Това не е нещо, което пластичния хирург може да коригира.

— Да, но ти едва ли можеш да обвиняваш жената. От докладите, които получих, ти си опрял оръжие до главата ѝ, заплашвайки да я хвърлиш през борда на танкера. Нима си очаквал, че тя ще скочи доброволно?

Шариф много искаше да узнае как Асад бе получил тази информация. Мъжът беше като Господ — надарен с всемогъщество.

— Тя постоянно ме обиждаше. И много добре разбираш, че не мога да оставя нещата така.

— Тя е американка — заяви Асад, като че ли това извиняваше поведението ѝ.

— Тя е една прекалено бърлива кучка и аз искам да замлъкне завинаги!

— Ммм. — Отново тази снизходителна, многозначителна усмивка. Тя винаги караше кожата на Шариф да настръхва. И този път не беше изключение. — И по какъв начин ще я накараш да страда, преди да ѝ затвориш устата завинаги?

— Все още не знам, татко — отвърна презрително. — Може би ще я накарам да страда по същия начин, по който ти остави майка ми да страда.

Шариф завършваше шестата си година в интерната, когато майка му за първи път пътува до Англия, за да го посети. Тя беше слаба и измъчена, бледа сянка на красивата жена, която бе била преди. Гражданската война в Сомалия беше опустошила страната и оставила населението да страда в глад и мизерия. Тогава не знаеше, че майка му е отчаяна. И че това отчаяние бе довело до смъртта ѝ, тъй като силно бе подценила Асад Графтън. Когато се бе опитала да го изнуди, обещавайки му, че историята за незаконния му син ще стане публична, Асад бе реагирал както всеки път, когато имаше препятствие на пътя си — решително и окончателно.

Връщайки се в общежитието, където майка му бе обещала да го изчака след последния му учебен час, Шариф завари баща си вместо нея. По пътя към хотела, той беше безумно щастлив, като си мислеше, че родителите му ще се оженят, че баща му ще спаси майка му и ще направи всичко, за да е добре.

Оказа се, че спасението на Надифа Гаране е последното нещо, което Асад имаше наум.

За да научи сина си, че никой не може да се изпречва пред Асад Графтън, и да разкаже после за това, баща му го завърза за стол в богато обзаведената стая на хотел Савой в Лондон и го принуди да гледа как най-напред изнасили, а след това удуши майка му.

Това беше урок, който Шариф усвои много добре, но въпреки страха от гневното неодобрение на баща си, той не можеше да мисли за нищо друго, освен как да накара Ребека Райхарт да си плати за онова, което му бе сторила.

Асад се засмя, когато си спомни за случилото се в хотелската стая преди години.

— Хареса ти, нали? Да видиш каква власт има мъжа над една жената?

Не, не му беше харесало. Беше плакал, докато очите му подпухнаха, беше крещял зад превръзката, с която бе запушена устата му, че не може да понася повече, докато гърлото му се разрани, беше се опитал да се изтръгне от връзките, с които беше завързан, докато китките му започнаха да кървят.

Без успех, разбира се.

Мисълта да направи на тази руса американска кучка всичко онова, което баща му бе направил на майка му, накара мъжествеността му да се напълни с кръв и да набъбне. Така че, може би психиката му се бе пречупила през онзи съдбовен ден, или може би просто се бе деформирала безвъзвратно. За съжаление, започваше да осъзнава, че по-скоро прилича на баща си повече, отколкото някога се бе представял.

— Искам тази информация — заяви, като устоя на изкушението да избърше студената пот от челото си. Това би било признак на слабост, а той се беше научил никога да не показва слабост пред баща си.

— И ще я имаш. — Асад отвори страничното чекмедже на бюрото си, извади една папка и му я подаде. За първи път в живота му, помисли си Шариф, в очите на баща му може би имаше искрица гордост.

Когато отвори папката, кръвта му кипна. Там беше тя, усмихнатото ѝ лице сияеше срещу него от цветна снимка, осем на десет.

Ребека Райхарт.

Идвам за теб...

* * *

Какво, по дяволите, правя тук?

За трети път през последната минута Франк си зададе този въпрос, докато стоеше в тъмния, празен коридор на третия етаж на работилницата, притиснал чело към вратата на спалнята на Беки.

Беше след полунощ. Всички си бяха легнали още преди час, включително и той. И въпреки убеждението си, че не може, бе заспал почти веднага. Но по някое време по-късно се събуди внезапно —

рамото му пулсираше, по гръбнака му лазеха студени тръпки и той беше уверен, че утре ще бъде последния му ден на този свят.

И какво направи?

Скочи от леглото, сякаш матракът гореше, нахлузи чифт стари дънки, мушна здравата си ръка в единия ръкав на ризата си, издърпа другата половина на дрехата над превързаното си рамо и тръгна по коридора, за да застане пред единствената врата на планетата, пред която изобщо не биваше да стои.

Тази покана... дявол да го вземе, не можеше да я избие от главата си...

„Ако някога промениш решението си, знаеш къде спя...“ Думите се въртяха непрекъснато в сгорещения му мозък заедно с: „А какво стана с добрия стар секс само заради секса?“ И веднага след това един глас съвсем тихичко шептеше: „Това е без значение. Ти все още си й шеф. И тя все още е твърде млада за теб. И не забравяй как това ще нарани Шел.“

За жалост, колкото повече приближаваше утрото и операцията му, толкова този тих глас ставаше все по-слаб и по-слаб, а другият, изкусителният глас вземаше надмощие.

Този глас му казваше, че утре вечер може да е мъртъв, и го питаше за какво ще съжалява повече: за една нощ в обятията на жената, която желае повече от всичко на света, или за предателството към някого, когото обича?

В отговор един спомен проблесна зад затворените му клепачи...

Беше ясен, слънчев ден през юни и той се возеше на предната пътническа седалка на зеленикавосиния Тъндърбърд на баща си, с отворен прозорец. Беше на десет години и отиваха за „сладолед“. Това беше кодът, който Робърт Найт използваше, когато отиваше да се види с някоя от своите приятелки, както обичаше да ги нарича.

Тези „сладоледени“ турове протичаха винаги по един и същи начин.

Баща му му купуваше две топки сладолед Rocky Road и нова книжка с комикси, и го оставяше да седи на стъпалата в преддверието на жилищния блок, в който живееше приятелката на Робърт.

Един час по-късно баща му излизаше с жизнерадостна стъпка, разрошена тъмна коса и те се прибираха у дома, усмихвайки се на малката измама, защото беше забавно да имат „мъжки тайни“. Неща,

споделени само между тях двамата. Неща, който женската част от семейството не знаеше.

Но в този съдбовен ден на юни нещата бяха различни. Защото в тази съдбовна юнска утрин Тимъти Мъри, най-добрият приятел и съсед на Франк, дойде при него плачейки, че родителите му се развеждат, защото баща му правел секс с друга жена и изведнъж една лампичка светна в главата на Франк.

За първи път му хрумна, че може би баща му не просто пиеше Кока-Кола, пушеше Марлборо и играеше покер с неговите приятели.

— Правиш ли секс с тях? — попита го, когато спряха до малка дървена къща с покрита веранда и неподдържана морава. Някога къщата е била бяла, но сега боята бе станала сива на цвят и на места се бе олющила. Дори десетгодишният Франк разпозна миризмата на безнадеждност, надвиснала във въздуха като дима от рафинерията.

— Какво знаеш за секса? — отвърна с въпрос на въпроса баща му, облегна мускулестата си ръка на отворения прозорец и стисна запалката в юмрук.

Робърт Найт беше един красив дявол — така казваха всички.

Франк не разбираше това, той знаеше, че баща му е по-едър, по-зъл и по-строг, отколкото повечето мъже. И в този момент се почувства абсолютно дребничък, особено когато горещият въздух в колата завибрира между тях като опъната, напрегната струна, която всеки миг ще се скъса.

— Знам достатъчно, за да съм наясно, че не трябва да го правиш с друга, освен с мама — отговори навъсено, хвърляйки сладоледа, който му беше купил, през прозореца. Той плъосна на тротоара, с вафлената фунийка нагоре, която остана да стърчи като жалка, малка шапчица за парти.

Това не беше повод за празнуване. Ядейки сладоледа, означаваше, че Франк е съучастник в действията на баща си.

Тази мисъл го накара да се почувства толкова омърсен, колкото никога досега през живота му — един галон белина нямаше да му стигне да се изчисти.

— Кой казва, че не трябва да правя секс с друга, освен с майка ти? — попита тихо баща му.

— Всички! — изкрещя Франк, лицето му пламтеше от срам и гняв.

Той не искаше да бъде син на женкар — беше чул думата в един сапунен сериал, който майка му гледаше в следобедите, и когато я попита какво означава това, тя му обясни, че това е мъж, който изневерява на жена си и децата си, въпреки обещанията му да им бъде верен.

Баща му изобщо не трепна от възмутения му вик. Той просто щракна запалката и запали цигарата, която бе захапал между големите си бели зъби. Пое дима в дробовете си, после го издуха и лениво проследи кръгчето дим, което се понесе към тавана на колата, преди тихо да проговори:

— Чувал ли си някога поговорката „От това, което не знаеш, няма да те заболи“?

— Да. — Франк скръсти ръце на дребните си гърди, усетил за първи път в живота си желание да удари нещо и остана изненадан, че това нещо трябваше да се окаже собствения му баща. — Но само защото мама не знае, не означава, че е правилно. Това, което правиш, е погрешно.

Баща му сви рамене.

— Но на кого вреди това? Плащам сметките. Грижа се тя да има покрив над главата. Майка ти е щастлива с нейната женска група, с красивите си рокли и с лъскавата си нова кола. Аз съм дискретен с моите приятелки... знаеш какво е дискретен, нали?

Франк кимна.

— Добре, тогава те питам отново, на кого вреди това?

Не знаеше как да отговори, тъй като баща му беше прав. Майка му беше щастлива и щеше да остане щастлива дотогава, докато не научеше. Внезапно осъзна, че е в капан. Хванат в капан от измамата на баща си така ловко, както паякът омотава мухата в копринената си паяжина.

— Сега влизам вътре — съобщи баща му след продължително мълчание и Франк погледна към къщата. На вратата стоеше жена, облечена с много къси панталонки и малко дантелено потниче.

Това беше първият път, в който виждаше една от приятелките на баща си, и остана потресен от вида ѝ. Когато мислеше за тях, той си представяше жени от типа, които майка му обичаше да кани на чай и бридж — закръглени, меки, майчински тип, с фини бръчици в ъгълчетата на очите и няколко сиви косъма в косите.

Момичето, което стоеше на прага, не беше нито едно от тези неща.

Преди всичко, беше слабо, направо кльощаво. Ребрата му изпъкваха като пластини на ксилофон. От друга страна, въпреки мършавия си вид, то беше едно от най-красивите същества, които някога бе виждал — с високи скули, големи очи с гъсти мигли и уста, която го накара да осъзнае за първи път, че женските устни могат да бъдат много съблазнителни. Кожата ѝ с цвят на мляко беше гладка и безупречна, а косата ѝ блестеше яркочервена.

— На колко години е? — попита той, преди баща му да излезе от колата.

— На осемнадесет, мисля.

Франк се сви при мисълта, че баща му прави секс с някоя, на същата възраст като момичето, което понякога идваше у тях като бавачка.

Робърт се засмя на реакцията му.

— Хубавото при нас мъжете е, че ставаме все по-добри с възрастта. Ние може и да ставаме по-възрастни, но жените, които ни желаят — не. И ти някога ще осъзнаеш, че няма по-сладко от едно момиче, което току-що е разцъфтяло. — С тези думи баща му затръшна вратата на автомобила и се запъти по напуканата настилка на алеята, мятайки фасата си в малка туфа трева.

Това беше последният път, в който Франк отиде с баща си за „сладолед“, но не разкри тайната му.

Две години по-късно той изкара няколко последователни тежки ангини и лекарят в крайна сметка го изпрати да му извадят сливиците. Това беше денят, в който животът на Франк се промени завинаги. Когато на операционната маса нещата се объркаха и той почти умря, Робърт Найд използва като извинение тази криза да обяви недоволството си от семейния живот и най-накрая ги напусна.

Потискайки болезнения спомен, Франк поклати глава и се отдръпна от вратата на Беки.

Какво, по дяволите, правя тук?

Въпросът мина още веднъж през главата му, която ужасно го болеше, но нямаше време да си отговори, защото вратата внезапно се отвори. И тогава умът му блокира! Франк не си спомняше вече собственото си име, камо ли да отговори на въпроса.

Напълно блокира.

Изобщо не можеше да мисли.

Тъй като насреща му стоеше тя. — Жената на неговите мечти — нацупена и рошава, топла и порозовяла от съня.

Той не беше поклонник на неща, които не бяха свързани с много боеприпаси или наточени като острието на бръснач, но точно сега му се искаше да се поклони пред създателя на червената дантела.

О, човече, потничето, с което бе облечена...

То беше от вишнево червен сатен, с нежна дантела на деколтето и съблазнително очертаваше меките извивки на гърдите ѝ... И — О, да! — леко втвърдените ѝ зърна напиха под копринения плат.

— Какво искаш, Франк? — промърмори тя, триейки сънените си очи и погледна нагоре към него, когато включи лампата в спалнята си.

Сега, на светлината той видя разбърканата ѝ коса, белезите от възглавницата върху гладката ѝ, все още леко зачервена буза, както и малката подробност, че всичко по нея, освен потничето, бяха чифт меки червено-зелени памучни боксерки.

Нима беше Коледа?

Не. Не, имаше още десет седмици до тогава.

Но гледайки я сега, особено в тези цветове, той почувства, че е получил най-страхотния подарък на Земята.

Какво искаше?

Хм... нищо... освен... секс.

Да, точно така, секс.

Това беше единственият отговор, който му дойде наум в тези няколко безкрайни секунди. Време, през което не можеше да помръдне. Просто стоеше там и се взираше в зърната на гърдите ѝ, после надолу в боксерките, после се вгледа в стройните голи крака и тези ярко лакирани нокти, които винаги го караха да полудява.

— Хм. — Той успя да вдигне поглед към лицето ѝ — усилието, което положи, бе равносилно на това, което е било необходимо на Херкулес да убие Немейският лъв. — Не можах да заспя от мисълта, че не ти казах каква добра работа свърши днес с онази репортерка.

О, да, той беше най-големият глупак на годината!

— Какво? — Тя се прозя и се протегна с елегантната грация на котка. Потничето ѝ се повдигна и разкри кръга от звезди, татуиран около изящния ѝ пъп.

Добре, това беше. Трябваше да се махне от тук. Веднага.

Преди две минути...

— Просто исках да ти кажа, че днес свърши добра работа, като отклони въпроса на репортерката — прошепна, отстъпвайки назад по коридора.

— Франк — извика след него, като се подаде през прага. Гледката на меките полукълба на гърдите ѝ, които се разкриха под разтвореното деколте на потника ѝ, го накара да замръзне на място. — Нервен си заради операцията утре ли? Искаш ли да поговориш с някой за това?

Насилвайки се да задържи притеснения ѝ поглед — спри да я зяпаш в циците, спри да я зяпаш в циците — той поклати глава.

Кожата върху скулите ѝ се опъна и се зачерви, когато нещо горещо проблесна в тъмните ѝ очи.

— Тогава, може би, си дошъл при мен поради друга причина? — Тя направи крачка назад и разтвори широко вратата.

Да! О, сладка, моля те, да!

— Това би било лоша идея — изръмжа той и се опита да не допусне погледът му още веднъж да се плъзне по гърдите ѝ и зърната, напираси под сатена. Но не успя.

— Не ми прозвуча като не — прошепна Беки с глас като на жена от „телефонен секс“ и преди той да разбере какво става, тя посегна към подгъва на потничето и го издърпа над главата си.

Беки не беше жена с големи гърди, каквито можеш да си представиш. Те бяха малки и меки, високите кръгли хълмове, бели като сметана, се увенчаваха с ареоли с цвят на праскова и светли зърна.

С една дума: съвършенство.

Франк понечи да каже още нещо, макар че нямаше представа какво. Може би да повтори още един път, че това е лоша идея, но единственото, което излезе от пресъхналото му гърло, беше странен, сподавен стон.

След това тя направи нещо още по-абсурдно.

Пъхна палци под ластика на боксерките си и ги избута надолу по гладките си, загорели, стройни крака. Хвърли дрехата вътре в стаята, там, където вече лежеше потника ѝ.

Велики Боже! Тя беше насреща му. На две крачки разстояние. Напълно, чудесно... съвсем гола. А той можеше само да стои и да я зяпа като някой пълен идиот, защото думата „съвършенство“ вече не беше достатъчна. Не стигаха думите, за да опише сияйната, великолепна, женска красота на голата Ребека Райхарт.

— Е, Франк?! — прошепна тя, усмихвайки се с онази усмивка на жена, която знае, че има надмощие. Защото мъжът напълно бе престанал да мисли с главата върху раменете си и бе започнал да мисли с онази, която обичайно се полюшваше между краката му. — Ти си на ход. Ще го направим ли най-накрая, или не?

Нещо вътре в него се счупи. Просто се опъна и се скъса, като всички връзки и сухожилия в рамото му.

Вече не го интересуваше, че ѝ е шеф или че тя е твърде млада за него. Вече не мислеше за баща си и че се канеше да извърши същия грях, който Робърт Найдт бе вършил отново и отново. Интересуваше се само от това, което той искаше. Точно в този момент, най-сетне престана да го отрича.

Искаше тази жена. Тази нощ.

Това беше всичко, което имаше значение.

Още повече, след като утре, така или иначе, можеше всичко да приключи...

[1] Буш пилот — пилот, който лети с малък самолет до области, недостъпни за по-големи въздухоплавателни средства или други средства за транспорт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

О, Боже! Дали не направих огромна грешка? — запита се Беки и през тялото ѝ премина гореща вълна.

Тя беше толкова сигурна, когато се събуди от някакъв шум пред вратата си. Сигурна, че Франк най-накрая е преодолял задръжките си спрямо нея. А когато отвори вратата и го видя да стои на прага ѝ, беше сто процента убедена в това.

Но вместо да я сграбчи, да я бутне обратно в спалнята и да я тръшне на леглото, той просто стоеше там и едва си поемаше въздух. Вместо да плени устата ѝ с възпламеняваща целувка, той държеше колана на дънките си като някакъв вид спасително въже.

Хайде, Франк! Направи тази крачка!

Но секундите минаваха, а той продължаваше просто... да стои там.

Е, ако я отхвърли — отново — тя никога нямаше да забрави този момент — щеше да остане запечатан в паметта ѝ завинаги. Беше рискувала всичко, разкривайки му чувствата си. Нямаше да има следващ път след този. Затова прикова поглед в него, за да му се наслади.

Той беше толкова едър и красив.

Очите ѝ бродеха от пръстите на краката му нагоре по прасците, стройните му бедра и тесния му ханш. И тъй като ризата му беше само наполовина облечена, тя имаше рядката привилегия да види и гърдите му. Къси, тъмни косми покриваха изпъкналите му гръдни мускули и се свиваха до тънка линия, която се спускаше през релефните плочки на корема и изчезваше под колана на дънките — колан, който той все още стискаше, тъй като всеки момент панталоните му щяха да паднат.

Де такъв късмет! — помисли си Беки.

И точно когато беше убедена, че погрешно е преценила ситуацията, и точно когато беше готова да тресне вратата под носа му — една жена може да предложи много, но не може да приеме толкова пъти да бъде отхвърляна — нещо се промени в изражението му.

Изведнъж той не изглеждаше вече като изтезан човек, а като гладен ястреб, забелязал ранена мишка да куцука през високата трева.

Сърцето ѝ едва не се пръсна от щастие, когато с две големи крачки, той стигна до нея, бутна я обратно в стаята ѝ, тихо затвори вратата след себе си и заключи.

* * *

Искаше му се да разкъса дънките си, да я наведе над бюрото и да потъне дълбоко в нея, докато пламналите му топки се смачкат в гладкия ѝ задник.

Това желаше една част от него.

Другата част знаеше, че има само тази нощ... И тази нощ трябваше да си заслужава.

Протегна ръка, за да докосне косата ѝ. Наслаждаваше се на гледката на силните си мазолести пръсти върху лъскавите ѝ, златисти къдрици. Винаги бе харесвал косата ѝ, особено спусната. Обикновено я връзваше на стегната конска опашка, без нито едно свободно кичурче, все едно отдалече казваше „не ме докосвай“. Но със сигурност беше послание „докосни ме“, когато падаше върху раменете и гърба ѝ като нагъната, златна завеса.

Погали бузата ѝ и разтри леко с палец избледнялата синина, останала там. Потръпна, когато си спомни за абсолютния ужас, сковал сърцето му, мислейки, че тя ще падне зад борда на танкера и огромното му облекчение и радост, когато пръстите му успяха да хванат тънкия ѝ глезен.

Нежно проследи извивката на гладката ѝ шия, спря на бързо биещия ѝ пулс и усети как главичката на члена му тупти с ритъма на нейното сърце.

Две сърца, които бият като едно. Беше чувал това някога, някъде. Тогава си бе помислил, че това са сладникави глупости, но сега? О, да. Сега напълно го разбираше. И изобщо не бяха сладникави глупости. Беше дяволски еротично.

Сигурно и тя мислеше същото, защото дишаше тежко, широко отворените ѝ големи очи бяха пълни с доверие, надежда и копнеж.

Той облиза устни, докато пръстите му продължаваха да се спускат надолу към деликатната ѝ ключица и още по-надолу. Докато докоснаха твърдото, с цвят на праскова зърно. Младата жена потръпна, в отговор на нейната реакция по гръбнака му полазиха тръпки.

— Франк — прошепна тя, треперейки вече открито.

Той не знаеше точно какъв секс желаше тя. Какъв вид секс очакваше от него...

Повечето пъти той харесваше бавния, горещ секс, а в редките случаи, когато партньорката му беше разкрепостена и готова за игра — предпочиташе по-палавия и необуздан секс. Но какъв секс предпочиташе Беки? Защото, независимо, че за него това беше едина-единствена нощ, всичко, което го интересуваше, бе да бъде перфектна за нея.

Тогава тя се приближи, очевидно не можеше да чака повече той да направи първата стъпка и обви тънките си ръце около врата му. Изправи се на пръсти, опитвайки се да достигне устните му. Дори и така, тя все още бе твърде ниска. Затова той наведе глава и се удиви на гладкостта на устните ѝ, когато се отъркаха в неговите, на вкуса на езика ѝ, който смело пхна в устата му. Не му остана нищо друго, освен да повдигне с длан брадичката ѝ, за да ѝ върне жеста и...

Диня!

Това трябва да бе вкусът на последната близалка, която бе смукала.

Това беше амброзия. Нектарът на боговете. И тя беше богиня.

Особено когато се приближи още и се притисна в него. Гърди до гърди. Бедра до бедра. Тяло до тяло.

Тя беше толкова гореща, така гладка и мека, и толкова невероятно женствена.

Да, да, да, да...

Това беше всичко, което се въртеше в мозъка му. Само това, едина-единствена дума, отново и отново, защото това беше изумително, умопомрачаващо чувство — да има Беки, гола, в ръцете си. И стана още по-умопомрачаващо, когато тя заби пета зад коляното му и изтласка нагоре ханша си срещу твърдата дължина на набъбналия му пенис. И когато топлината на тялото ѝ се притисна към чувствителната глава на члена му, надничаш от колана на дънките му, той замръзна...

— Беки... — Опита да прекъсне целувката, да се отдръпне от хватката на нежните ѝ ръце, но тя само се притисна още по-силно и изстена одобрително, когато той изръмжа. Изведнъж ръката му сграбчи задника ѝ, за да я задържи на място и намести бедрата си във влажната топлина между краката ѝ.

Искаше да я попита нещо, но трудно можеше да си спомни какво. Особено след като ръцете ѝ бяха навсякъде — в косата му, галеха гърдите му, спускаха се надолу и стискаха задника му. След това се опитаха да разкопчат дънките му.

О, Исусе!

Това беше прекалено хубаво. Езикът ѝ беше в устата му, а дланите му, обхванали гърдите ѝ, дразнеха с пръсти твърдите зърна. Ако не я попиташе сега, щеше да се увлече прекалено много и тогава нямаше да бъде в състояние да я пита за нищо.

— Беки, какво искаш?

— Искам да продължаваш да ме целуваш, да ме докосваш... — прошепна тя, облизвайки извивката на шията му. Това го накара да полудее.

Да, е, това се разбираше от само себе си. Дотолкова, че трябваше да се засмее.

— Но какво по-специално ти харесва? Какви целувки, как искаш да те докосвам, как правиш...

Тя погълна устата му. По друг начин не можеше да се опише. Взе лицето му в шепи, притисна устни до неговите и започна да пирува като гладна жена, плъзна ръка между телата им, отвори ципа на дънките и погали пениса му.

И ръката ѝ...

Нейната сладка, мазолеста ръка — Беки работеше с ръцете си и това си личеше — го накара да се почувства толкова невероятно добре, че топките му се стегнаха и той усети предупредителното настръхване в основата на гръбнака си.

Да, да, да, да... Тази думичка отново закръжи из мозъка му, а да издърпа пръстите ѝ, обвити около пениса му, беше най-трудното нещо, което някога беше правил. Но успя. После целуна пицната извивка на долната ѝ устна, когато тя се нацупи като дете, на което са отнели любимата играчка.

Беки едва издържаше.

Тя искаше да смъкне дънките му и да почувства в себе си гладката твърдост, която току-що бе държала в ръцете си. Или щеше да изпълзи по едрото му тяло, да увие крака около главата му и да настоява да я носи като противогаз. Но той твърдо бе решил да проточи момента, да забави нещата, докато всичко, което тя искаше, беше силно и бързо, и сега, сега, сега!

Защото бяха точно там, където искаше. Най-сетне. След всичките години на желание и отричане, че се желаят, най-накрая се бяха сграбчили един друг. Буквално.

Е, не съвсем буквално. Франк можеше да използва само едната си ръка, тъй като другата беше превързана и почти неспособна да се движи.

— Франк — простена името му, — спри с това протакане.

Дълбокият му смях беше много възбуждащ, тъй като отекна през гърдите ѝ, притиснати плътно към гръдния му кош. Вибрациите подразниха зърната ѝ и тя премрежи очи.

Добре, идеята за противогаза отпаднаше. Просто щеше да възседне гърдите му и да го гъделичка. Това със сигурност щеше да проработи.

— Не протакам. — Той прокара зъби по нежната кожа на шията ѝ. — Опитвам се да науча някои неща.

— Първо — каза тя и потръпна, когато той пое по нежната извивка между шията и рамото ѝ, — искам те. Второ — ти ме искаш. Трето — не съм чуплива. Няма да се счупя, така че няма причина да се притесняваш, че трябва да бъдеш внимателен или че трябва да забавиш момента. — Защото, да, тя можеше да го почувства срещу себе си, толкова голям, толкова твърд и голям. Познаваше Франк — той трябваше да бъде сигурен, че тя е добре, че не е направил нещо, за да я нарани, или изплаши, или да ѝ е неприятно.

Това просто нямаше да проработи.

Не искаше той да се сдържа. Не искаше да се контролира. Не искаше да обуздава страстта си.

Тя го искаше. Искаше секс. Искаше необуздан секс. Без ограничения!

И опита да го убеди в това — хвана го за ушите и плени диво устата му, дръзко прокара ръка между телата им, за да го погали.

О, Боже, не успя да потисне стона, когато го докосна — беше толкова горещ и гладък, и пулсираше, и беше свършено, абсолютно мъжествен...

Наведе брадичка, за да го погледне там долу, неумолимо щръкнал от отворения цип на дънките.

Хей, здрасти!

Добре, парчето на Франк беше... страховито. Дълго и дебело, много червено и твърдо като камък. Вените по цялата му дължина бяха рязко изпъкнали, главичката беше широка и сълзеше.

Беки коленичи бързо. В този миг това беше всичко, за което можеше да мисли. Да го вкуси, да сложи устните си около...

— Никога няма да направя това — изръмжа той, хвана я за рамото и я вдигна обратно към гърдите си, впи уста в нейната и я зацелува така яростно, че светът престана да съществува и остана единствено усещането за ръцете и кожата му, зъбите и езика му, и този еротичен, пикантен аромат на възбуден мъж, който изпълваше пламналите ѝ ноздри.

Бавно я избута към леглото, докато свивките на коленете ѝ докоснаха матрака. Тогава тя го хвана за кръста и се извъртя така, че той беше този, който падна по гръб на леглото.

Не искаше да натоварва и да напруга нараненото му рамо, за да се задържи над нея. Всичко, което той трябваше да направи, беше да чувства и тя точно това щеше да му даде.

* * *

Виж я ти, помисли си Франк, докато лежеше и я наблюдаваше през полуотворените си клепачи как сграбчи дънките, смъкна ги по бедрата му, съблече ги и ги хвърли през рамо, прилича на ловец, който отстоява правото си над плячката.

Толкова ожесточена, горда и решителна. И толкова невероятно женствена, с нейните стройни, гъвкави крайници, тясна талия и

закръглен ханш.

— Беки, моля те, само ми кажи какво искаш. Кажи ми какво да направя, за да те накарам да се чувстваш добре. — Последните две думи излязоха като глухо ръмжене, защото тя се подпря с коляно върху матрака и се качи върху него.

За един кратък миг го изпълниха съмнения. Запита се дали това, което върши, е наистина правилно. Отговорът, разбира се, беше не и тогава отново се зачуди, колко погрешно би могло да бъде?

Не особено, защото, първо, тя искаше това. Беше го казала толкова много пъти. И второ, хвана ръката му и я притисна между краката си.

Това беше единственият отговор, който му даде. И единственият, от който той се нуждаеше, защото, да, това, което усети под пръстите си, беше невероятно меко, гладко и топло.

И толкова влажно.

Беше готова за него. За това, което можеше да ѝ даде и — О, да! — той беше решен да ѝ даде всичко.

Веднага!

Без повече протакане.

Внимателно наблюдаваше лицето ѝ, когато плъзна първо един, след това и вторият си пръст в нея. Видя как руменина плъзна от гърдите нагоре към шията до бузите ѝ, видя как облиза устните си и прехапа долната.

Тя беше всичко, което една жена трябваше да бъде. Гореща, влажна и прекрасна. И безсрамна, когато вдигна ръце към гърдите си и пощипна втвърдените си щръкнали зърна.

Тази гледка накара всичко в него да затрепери, тялото му се напрегна, нетърпеливият му пенис подскочи надолу-нагоре върху корема му, сякаш крещеше: „Виж ме, погледни ме, погледни ме!“ Тя забеляза движението му и го погали, нежно и бавно.

И двамата простенаха едновременно. Извивайки гръб, Беки разтвори още по-широко краката си. С палец той намери малката перла на нейната женственост и докато я търкаше, очарован видя как цветът ѝ стана наситено червен.

Мили Боже, тя беше толкова невероятна, толкова съвършена.

— О, Франк, аз ще...

— Да, сладка — изръмжа той, забързвайки с пръстите, — свърши за мен.

— Не! — Тя поклати глава и миг по-късно — беше дори по-кратко от миг, защото той със сигурност не очакваше това — го възседна. Хвана пениса му, насочи го към себе си и се плъзна по него.

Целият му свят се взриви.

Изпита огромно удоволствие. Толкова интензивно. Боеше се, че ще свърши в мига, когато тя го обгърна с влажната си топлина и пое в себе си всеки сантиметър от твърдата му мъжественост с дълго и бавно плъзгане.

Не знаеше дали бяха минали минути, или часове. Двамата стояха неподвижно, опиянени от невероятното усещане телата им да бъдат свързани така, сякаш е невъзможно да бъдат разделени. Но след това тя се наведе и го целуна. Залюля бедрата си, леко се надигна и се спусна отново по него. И точно в този момент две неща му дойдоха на ум. Първо, че все още не беше свършил — слава богу! И второ, че не беше сложил презерватив.

Опита се да ѝ го каже, когато късите ѝ нокти се забиха в гърдите му. Вкопчи се в него, сякаш се страхуваше, че и двамата могат да експлодират едновременно.

Не беше толкова сигурен, но може би тя беше права. Ето защо трябваше да отвори проклетата си уста и...

— Беки — успя да произнесе, въпреки че погледът му беше премрежен, пръстите на краката му свити, а мозъкът му съсредоточен, напълно концентриран върху една много специфична част от анатомията му.

Никога не се бе чувствал толкова добре. Никога! Не, дори и първия път, когато беше на петнайсет и толкова възбуден, че всъщност си мислеше, че ще умре от това.

— Беки — опита отново. Косата ѝ се спускаше от двете страни на лицето му, ухаеща на чисто и свежо. С дни би могъл да говори поетично, описвайки лакомата ѝ уста и палавия ѝ език, да пише сонети за сладкия плен на стройните ѝ бедра около кръста му, докато за пореден път повдигаше таза си, за да го спусне отново надолу, да композира симфонии за мекотата на гърдите ѝ, притиснати към неговите, за твърдата закръгленост на дупето ѝ, радващо ръката му.

Но той не разполагаше с дни, защото беше на секунди от оргазма. И би било лошо в много отношения, най-лошото възможно, че не беше сложил презерватив!

Тя отдръпна устните си от неговите.

— О, Франк, аз ще...

Да, много добре знаеше, какво точно ще направи. Мускулите ѝ се стегнаха около него и ако ѝ позволише да... е, той щеше да я последва, без ако, без обаче или но.

С огромно усилие сграбчи бедрата ѝ и я вдигна/отмести от себе си. Прехапа езика си, за да не изстене от безсилие, когато се измъкна от горещото ѝ тяло, без да обръща внимание на отчаяния ѝ вик/протест.

— Презерватив — едва успя да промърмори.

Те се взираха един в друг в продължение на няколко секунди, преди Беки да пропълзи до нощното си шкафче. Тя извади един син изкуствен пенис — хей, здравей! — и побърза да го хвърли през рамо, за да вземе кутията с презервативи.

Не знаеше защо се почувства толкова дяволски доволен, когато забеляза, че кутийката не беше отваряна.

— Нова опаковка? — попита, само за да може да чуе нейното потвърждение.

— Не съвсем — отвърна тя и той се намръщи. — Купих я преди три години.

Нещо прекрасно и ужасно експлодира в него. Това беше притежание и още нещо... нещо, което той отказа да назове.

Беки разкъса едно пакетче и погледна към Франк.

— Не съм сигурна, че имаме правилния размер.

— Ще стане — увери я той.

Светкавично, тя нахлузи презерватива светкавично върху твърдата му дължина и го яхна отново.

Той притисна глава във възглавницата, знаейки, че никога не трябва да подлага на съмнение нейните желания. И никога не би трябвало да се притеснява, че няма да може да ѝ даде това, което тя искаше. Ребека Райхарт беше от онези жени, които не чакаха един мъж да се погрижи за тях — тя взимаше това, което желаше: „По дяволите торпедата, пълен напред!“^[1]

Беше потънал толкова дълбоко в нея, колкото беше възможно. Тя — наведена над него, с ръце, опрени от двете страни на раменете му, а лицето ѝ беше на сантиметри от неговото.

— Ако започна да се движа, съм изгубена! — прошепна, гледайки надолу към него, а огънят в очите ѝ бе достатъчен, за да го накара да свърши.

Искаше му се да ѝ каже, че няма значение, да ѝ обещае, че ще я доведе стотици пъти до върха... Но щеше да бъде лъжа.

— Искан ми се да можеш да ти кажа нещо по-различно, сладка — засмя се със съжаление. — Няма да се наложи дори да се движиш, защото след две секунди аз ще свърша.

Тя изстена, след което се раздвижи и...

— Беки — изстена той и тялото му се изви под нея. Вътрешните ѝ мускули, стегнати около пениса му, започнаха да пулсират, засмукаха го и...

О, свещени небеса! Той избухна. Светлина проблесна зад клепачите му, гръбнакът му се изви на дъга, светът му се превърна в калейдоскоп от силни усещания, които преминаха през него като електрически заряди.

Най-накрая разбра защо хората определяха оргазма като разтърсващо преживяване. Той сякаш се беше взривил на парченца, които се изстреляха високо и се разпръснаха на съставните си елементи. Всяка частичка от него представляваше блестяща молекула на екстаза.

Когато много по-късно тялото му беше способно отново да чувства, той отвори очи и погледна Беки, легнала отгоре му. Доволна усмивка сияеше на устните ѝ.

Малка палавница, той се засмя, нежно я повдигна и я премести до себе си, така че главата ѝ да легне на гърдите му, за да може да зарови пръсти в косата ѝ.

— Така, хм, каква е тази играчка? — попита.

— Господин Блу?

Франк не успя да потисне сумтенето, изплъзнало се от устните му.

— Така ли го наричаш?

Тя прокара пръсти през космите на гърдите му и той усети дяволитата ѝ усмивка.

— Блу, защото, както сам виждаш, е син. И господин, защото, е, той е момче. Беше удобно да го имам винаги под ръка в онези моменти, когато ти ме отхвърляше и аз нямах възможност по друг начин да успокоя неудовлетворението си.

Той изстена при мисълта как тя лежи сама в леглото и се задоволява с помощта на тази абсурдно оцветена играчка, докато фантазира за него. Странно, че и той бе правил същото, три врати по-нататък. О, но без помощта на играчка. За това имаше опитна дясна ръка. Без съмнение и двамата бяха мастурбирали безброй много пъти, мислейки си един за друг.

Тази представа беше дяволски еротична.

— Не се притеснявай — каза тя и обгърна пениса му с ръка, — господин Блу изобщо не може да се сравнява с теб.

Господи, обичаше тази жена!

* * *

Малко по-късно Беки се събуди от големите мазолести пръсти на Франк, които си играеха със зърната ѝ.

— Ммм — простена тя и се протегна, отвори едва-едва очи, за да погледне часовника на масичката до леглото си. По някое време той трябва да бе станал, за да намали светлината, защото червените цифри светеха мъждиво в тъмнината.

— 3:30 е, Франк — прошепна и рязко си пое въздух, когато устните му поеха лявото ѝ зърно. Горещият му език закръжи около набъбналата пъпка, карайки я да „обърне“ очи от удоволствие. — Имаш още два часа. Трябва да си починеш преди операцията.

— Ще спя, когато съм мъртъв — изръмжа той, думите прозвучаха странно заплашително и странно... многозначително.

Но тя нямаше време да мисли какво е значението им, тъй като той се намести по-близо и твърдата гореща дължина на пулсиращия му член се притисна до бедрото ѝ. Тя посегна надолу и обви длан около него, възхищавайки се на копринената му кожа и на твърдата като мрамор плът, която тя покриваше.

— О, това си ти — изкикоти се тя, когато той простена от допира ѝ. — А пък аз си мислех, че съм в леглото с бейзболна бухалка.

— Ммм, много смешно — прошепна той, докато се преместваше на другата ѝ гърда.

О, това е перфектно, помисли си Беки, галейки го нежно. Мускулите на утробата ѝ се свиха при едно особено силно дръпване на устните му. Ето, точно така винаги е трябвало да бъде. Двамата, смеейки се, възбуждайки се, правейки любов.

Защо бяха чакали толкова дълго?

Добре, тя знаеше причината. И тя живееше в Линкълн парк, но нямаше да мисли за това сега. Отказваше да мисли за това...

Утрешният ден беше за реалността.

Тази нощ... тази нощ беше за фантазии.

Но истината беше, че нейните фантазии съвсем не се доближаваха до реалния Франк. Той беше толкова голям, толкова топъл, толкова силен. Кожата му беше гладка — с изключение на грапавата ивица на някой белег. Мускулите му бяха твърди — без изключение. И неговият аромат...

Това беше най-еротичното нещо, което някога беше подушвала, защото не беше изкуствена или добавена.

Той миришеше на чисто, на здрав мъж, и всеки път, когато си поемеше дъх, усещаше чудесно леко гъделичкане, като от крилца на пеперуда, в корема си.

— Не! — изскимтя, когато той се отдръпна, устата му остави зърното ѝ и твърдият му пенис се измъкна от палавите ѝ пръсти. — Не си отивай!

— Няма да ходя никъде и да правя нещо, което не ти харесва, сладка — избоботи гласът му в тъмнината. Секунди по-късно широките му рамене разтвориха краката ѝ и се наместиха между тях.

О, не. Той беше прав. Със сигурност нямаше да ходи никъде, където тя не би искала.

— Може ли да задържиш този крак нагоре, така че да не се удря в рамото ми? — попита, повдигайки коляното ѝ назад, докато то опря в гърдите ѝ.

Шегува ли се? Би вързала краката си на флъонга, ако това ще помогне на малкото му начинание.

— С радост ще ти услужа — тя хвана с ръка коляното си и го притисна до гърдите си, — в случай, че е време за... противогаза.

— Какво? — усети как той повдигна глава.

— Това е, което си мислех, когато одева влезе в стаята ми и стоеше там като истукан. Ти ме влудяваше с допира си и в същото време едва-едва ме докосваше. Помислих си, че ако веднага не те имам гол и вътре в мен, на секундата ще се изкача по теб, като котка по дърво, ще увия крака около главата ти и ще те накарам да ме носиш като военен противогаз.

— Господи, жено! — простена той, но гърдите му се разтресоха между бедрата ѝ и миг по-късно в стаята отекна дълбокия му смях.

— Ако продължаваш да се смееш, ще те хвърля по гръб, ще възседна гърдите ти и ще те гъделичкам, докато кръстосам очи от екстаз.

— Почти ме е страх да попитам, какво имаш предвид — промърмори той и я целуна по вътрешната страна на дясното бедро, дъхът му беше горещ, влажен и много далеч от мястото, където най-много го желаше.

В десетката, Франк! Давай към десетката!

— Е, в случай, че никой никога не ти е казвал, когато се смееш, целият ти гръден кош вибрира.

— Все още не схващам. — Последва горещо близване и още една влажна целувка по-нагоре по тръпнещото ѝ бедро.

Още по-нагоре...

— Като седна на гърдите ти и те гъделичкам да се смееш, е все едно, че съм възседнала гигантски, космат вибра... ооо!

Право в десетката!

— Забрави! — прошепна задъхано, когато езикът му се потопи в нея, облиза клитора ѝ и започна ритмично да го потупва, а пръстът му проникна дълбоко и я погали отвътре. — Това е много по-добре.

— Ммм — той изръмжа съгласието си, а вибрациите накараха пръстите на краката ѝ да се свият от удоволствие.

Тя знаеше, че ще бъде хубаво. Винаги бе знаела, че ще бъде хубаво. Но това... това минаваше отвъд границите на „хубаво“. Може би простото обяснение беше, че чувстваше това много „хубаво“, защото се бяха въздържали толкова дълго време или може би имаха някаква странна химическа съвместимост, един вид животинска синергия, защото това беше...

— О, Франк, всеки момент ще свърша! — едва успя да изрече сподавено и всичко в нея се стегна в една голяма болезнена топка от

удоволствие.

Това беше извън пределите на всичко познато!

— Франк! — изкрещя името му, зарови пръсти в косата му и го притисна към себе си, когато екстазът отхвърли главата ѝ назад, пропълзя от основата на гръбнака към крайниците ѝ и отскочи обратно нагоре. Пръстите на свободната ѝ ръка се забиха в чаршафите, коленете ѝ инстинктивно се повдигнаха нагоре.

О, о, о, това беше толкова хубаво!

Хиляди експлозии се взривиха в нея, хиляди цветове се вихреха зад здраво стиснатите ѝ клепачи, хиляди звуци ритмично пулсираха в тъпанчетата ѝ. Никога преди не беше губила връзка с разума си. Но сега беше изчезнала. Тя беше нищо. Нищо друго, освен куп пламтящи нервни окончания, пулсиращи мускули...

— Обичам начина, по който обяви, че ще свършиш — засмя се той и прокара пътечка от целувки нагоре по тялото ѝ.

Говори ли?

Защо говори?

Никой не говори след оргазъм като този.

— Ох — промърмори, преди да плъзне пениса си в нея. Сигурно бе надянал презерватив в някакъв момент, този хитър, многофункционален дявол. — Никога не съм мислил, че ще доживея този ден. — Целуна я, после зарови език в устата ѝ.

Франк натисна още по-навътре, растягайки я чудесно, разкошно, настоявайки нежното ѝ тяло да се предаде на твърдото му нашествие.

Но интересното беше, че не го чувстваше като нашествие. Бе се усещала болезнено, ужасно празна, а сега нещата бяха такива, каквито трябваше да бъдат. Удовлетворяващо, зашеметяващо завършена.

— Накарах те да онемееш — промълви, целувайки рамото ѝ, докато плъзгаше и последните сантиметри докрай в нея. После я залюля нежно върху матрака.

— О, Франк — изстена тя от усещането да го има вътре в себе си, над себе си, около себе си. Давеше се в него и това беше едно от най-прекрасните усещания.

— Аха, устата ти действа отново.

— Ще ти покажа как действа устата ми по-късно — обеща тя, уви ръце около врата му, заключи крака около кръста му и заби пети в

задните му части. Бедрата му тласкаха плавно и ритмично, като бутала в добре смазана машина.

— О, по дяволите! — процеди през зъби той и Беки се подсмихна, когато запулсира в нея.

Значи мисълта за това му харесва, така ли? Е, естествено, че на кой мъж не би му харесало?

Зашепна еротични думи срещу устните му, докато тласкаше в нея, описващи точно онова, което щеше да направи, когато сложеше устата си върху него. По-късно вече не можеше да говори, защото светът ѝ се взриви отново и остана да се наслаждава на блаженството, когато той я последва.

След кратка дрямка тя остана вярна на обещанието си и опустоши неговия контрол с действията на устните си. А после той ѝ върна жеста и тя... е, беше сигурна, че ще се справи с малките си обещания.

[1] „По дяволите торпедата, пълен напред!“ — известна заповед, дадена от адмирал Дейвид Фарагът по време на битката при Мобайл Бей, която служи като идиоматичен израз, означаващ „Въпреки риска, действай!“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Беки изстена сърдито и удари звънящия будилник.

— Време е — измърмори, разтърка сънените си очи и се разпростря на леглото, когато Франк стана и провеси дългите си крака от матрака. Щракна лампата, почеса се по главата и се усмихна сънливо при вида на широкия му гол гръб. Стегнатите мускули от двете страни на гръбнака му се напрегнаха, когато той се наведе, за да вземе ризата си.

О, и какъв задник само! Докато той нахлузваше дънките, тя жадно наблюдаваше как високият му стегнат задник изчезва в панталона. Усмихна се, спомняйки си отново всичко, което бяха правили само преди няколко часа и подсвирна, възхитена от шоуто. Той я стрелна с бърз поглед през рамо, след което се обърна да закопчее ципа си.

Охо!

Сядайки в леглото, тя отново подсвирна и макар че той я удостои с прекрасната си, крива усмивка, бе невъзможно да се изтълкува неправилно това, което бе изписано на лицето му.

С една дума: съжаление.

О, Боже! Беше убедена, че това няма да се случи, беше убедена, че след като събори всички прегради, които бе издигнал спрямо нея през годините, ще осъзнае, че това, което най-накрая се случи между тях, е било неизбежно. Че е хубаво и реално, и по-важното, че е правилно.

Леле. Явно беше или глупава оптимистка, или още по-лошо — пълна и абсолютна идиотка.

Сърцето ѝ заби лудо, в ушите ѝ зазвуча странно бръмчене, когато отметна завивката и с бързи стъпки отиде до гардероба. Рязко отвори едно чекмедже, грабна първите попаднали ѝ бикини, обу ги, след което затърси подходящ за тях сутиен. През цялото време водеше борба със себе си и се наричаше глупачка по сто различни начина, защото винаги си бе мислила, че има шанс нещата между тях да се получат.

О, Боже, мили, Боже, тя го беше съблазнила!

Тя го беше поканила — беше се съблякла гола пред него и съвсем умишлено го беше прелъстила, надявайки се, че тя ще бъде неговата нова любовница, че тя ще бъде неговата незаменима „госпожа Леснодостъпна с големите бомби“.

Разбира се, за танго са нужни двама, както се казва, така че тя не беше единствената виновна, но кой пламенен мъж би могъл да устои на жената, за която, както той сам си бе признал, е мечтал повече от три години, когато тя сама събува гащите и разтваря краката си в покана?

Никой, за когото можеше да се сети.

Така че, да, той се беше предал, но на дневна светлина и при осъзнаването на това, което бяха направили, беше очевидно, че една страстна нощ с нея не променяше факта, че той няма планове да я настави за постоянно в сърцето, ума и леглото си. Тя беше тази, която бе поискала само секс, и точно това ѝ беше дал. Най-добрият секс в живота ѝ.

Но това беше всичко. Край на историята.

Двамата нямаше да пътуват заедно към залеза. Очевидно тя нямаше да замени истинската „госпожа Леснодостъпна“ и фактът, че дори си бе помислила за такава възможност, беше толкова абсурден, колкото и смешен.

И щеше да се превива от смях, ако сърцето ѝ не бе разбито на хиляди малки парченца.

— Хей! — Гласът му беше нежен и топъл, също като ръката, която сложи на рамото ѝ, след като тя се намъкна в едни дънки. — Добре ли си?

Не, не съм добре. Говорех, че искам само секс, заради самия секс и нищо друго, но това са празни приказки.

— Да. — Грабна от чекмеджето една тениска с надпис AC/DC и бързо я издърпа през главата си, защото от една страна, вече не се чувстваше удобно да стои гола в близост до него — е, добре, след онова, което бяха правили нощес, това беше класически случай на „след дъжд качулка“, но не можа да се пребори със себе си — от друга страна, защото, докато издърпваше тениската през главата си, успя да избегне погледа му. — Супер съм. Ти как си?

— Беки... мила... — Нежно я принуди да се обърне, хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си и я накара да го погледне.

Не плачи, ти тъпа, глупава жено! Ако заплачеш, той ще разбере, че всичко, което наговори за „секса, само заради самия секс“, са куп безсмислени глупости.

— Искан ми се нещата да бяха различни. — Той поклати глава, изражението му бе достатъчно, за да стрие на прах разбитото ѝ вече сърце. — Искан ми се... — Не довърши, само въздъхна със съжаление.

— Всичко е наред, Франк — увери го и използва като предлог, че търси ботушите си, за да се изплъзне от него.

Разбира се, беше всичко друго, но не и наред.

— Но искам да знаеш, че аз...

— Това беше секс и само секс, Франк. Нали така се споразумяхме? И беше страхотно, много по-добре от всичко, което някога съм си представяла, не е нужно да ми обясняваш нищо.

— Точно тук не си права. Трябва да знаеш как...

— Хей, ако нямаш нищо против — прекъсна го бързо, защото със сигурност не искаше да чуе думите, които щяха да излязат от устата му. Гордостта ѝ не можеше да приеме толкова много. — Бих искала да тръгнем за болницата малко по-рано, за да има време да се отбием в Старбъкс. Онова кафе в чакалнята е много по-лошо от мътилката, която варим тук и...

— Не искам да идваш сега в болницата. Може да дойдеш, ъ-ъ, след... — Някаква странна емоция се мярна по лицето му и дълбокият му глас се прекърши, преди да продължи: — Но не и преди това.

Стомахът ѝ се сви на топка и тя се запита колко глупава може да бъде една жена.

Затвори очи, докато нахлузваше ботушите, преглътна парещата буца от мъка, заседнала на гърлото ѝ, преди да събере всички сили и погледна нагоре към него с усмивка.

— Добре тогава. Предполагам, че трябва да ти пожелаая късмет.

— Беки, аз... — Гласът му звучеше отчаяно.

— По-добре върви в стаята си, ако искаш да се изкъпеш и преоблечеш, преди да тръгнеш — прекъсна го тя. Изправи се и тръгна към вратата на спалнята, без да обръща внимание на разхвърляното си легло и спомените, които идваха с него.

Отключи вратата и я отвори широко.

Той не беше глупак. Знаеше, че е по-добре да се омиа. Въпреки това, преди да излезе в коридора, спря до нея. Огледа лицето ѝ, кривата му усмивка беше почти като пародия. Когато погали с пръст бузата ѝ, за неин ужас в очите ѝ запариха сълзи и тя знаеше, че този път няма да може да ги спре.

Той трябваше да си тръгне. Веднага.

— Ще се видим, когато се събудиш — каза и затвори очи, когато Франк се наведе и нежно я целуна по ъгълчето на устата.

— Ти си една от най-прекрасните жени, които някога съм срещал, Ребека Райхарт — изръмжа дрезгаво. — Каквото и да се случи, искам да помниш това.

Тя обви ръце около врата му и го прегърна силно, позволи си един последен момент на интимност, преструвайки се, че той е неин завинаги.

* * *

— Здравейте, аз съм Мишел, или Шел, ако така ви е по-удобно. Сестрата на Франк. Той ми е разказвал толкова много за всички вас — каза високата, с кестенява коса жена, докато се ръкуваше с Дан Ман.

Бил се задави с глътката Пепто-Бисмол, която поглъщаше в момента.

Шефа има сестра? Не можеше да повярва. Познаваше този мъж повече от три години и никога не беше чувал нито дума за сестра...

— Е, той обаче не ни е казвал нищо за теб, скъпа — провлече Ози, мърдайки вежди и наподобяващ с типично американското си красиво лице, разрошена като на луд учен коса и тениска със Стар Трек някаква странна комбинация от Казанова и класически образ на председател на класа. Станал прав и енергично разтърсвайки ръката на Мишел, Ози се наведе и заговорнически прошепна:

— И сега знам защо. Той ни познава достатъчно добре, за да знае, че не трябва да навира под носа ни такава апетитна хапка като теб.

— Ти трябва да си Ози. — Мишел се засмя и след това обиколи чакалнята на Северозападна Мемориал Хоспитал, за да се ръкува с

Рицарите, които се бяха събрали там да чакат Шефа да излезе от операция.

— Ти трябва да си Дивия Бил. — Тя застана пред него и протегна дългата си елегантна ръка. — Много се радвам да се запознаем.

— За мен е удоволствие — отвърна той с дрезгав глас, все още кашляйки, защото просто не можеше да повярва.

Тъкмо се канеше да отвори уста, за да попита дали е чул правилно и тя наистина е сестра на Шефа, когато собствената му сестра се втурна през вратата, натоварена със закуски от автомата.

Беки се препъна и замръзна на място, когато видя Мишел. Една торба с чипс се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода.

— Беки — започна Бил и се наведе да вдигне пакета с чипс, — това е...

— Знам коя е тя — прекъсна го Беки с очи, приковани в другата жена.

— Знаеш? — попита объркан.

— Да. — Кимна и залепи усмивка на лицето си. — Не е ли очевидно?

Той хвърли поглед към Мишел. Добре, тя и Шефа имаха еднакви очи и един и същи цвят на косите, но приликата свършваше дотук. Защото Мишел беше красавица, за разлика от Шефа.

— Предполагам, че е. — Той се почеса по ухото.

— Ти трябва да си невероятната Ребека Райхарт. — Мишел пристъпи напред, искаше да стисне ръката на Беки, но бе възпрепятствана от купчината закуски.

Беки отиде до маса за кафе, сложена пред дивана, на който едва се бяха сместили четирима от Рицарите, пусна товара си върху пластмасовата ѝ повърхност и за секунда се облегна на ръба ѝ, сякаш ѝ се виеше свят, преди да се върне и поеме ръката на другата жена.

— Наричай ме Беки — каза грубо тя.

Бил я изгледа внимателно, но не можа да прочете нищо по лицето ѝ. Нещо не беше наред със сестра му...

Може би просто е от нерви заради операцията на Шефа, комбинирано с твърде много кофеин, увери себе си той, мислено свивайки рамене.

— Мамо, мамо! — Малко момченце на около три години, тичайки влезе в чакалнята, стъпалата на неговите маратонки светеха

при всяка стъпка, а на главата му, чак до ушите, беше нахлупена бейзболна шапка на Чикаго Къбс. — Мога ли да го изям? Мога ли? — То държеше в ръка близалка Хърш, все едно беше олимпийски огън.

— Съжалявам. — Една сестра доприпка след него. — Той видя кошницата с бонбони на бюрото ми и просто не можах да устоя на сладкото му лице.

Мишел се наведе и взе детето в прегръдките си.

— Няма проблем. Какво ще кажеш, Франклин? — подкани го тя и Бил се обърна към сестра си, когато я чу как зададено си поема въздух. Тя веднага се разкашля и той се присегна, за да я удари по гърба.

— Да не си болна? — попита я той.

— Не. — Махна му с ръка, докато се опитваше да си поеме дъх, загледала в малкото момченце в ръцете на Мишел.

— Благодаря — каза покорно Франклин на сестрата, преди да се обърне и улови бузите на майка си между ръчичките си, на които имаше трапчинки. — Сега мога да го ям?

— Може ли да го изям.

Бил видя как малките гърдички на Франклин се разшириха, когато детето въздъхна с раздразнение.

— Може ли да го изям?

— Да, може — Мишел се усмихна, — но първо искам да те запозная с едни мили хора. — Тя се обърна към групата и завъртя очи, когато кълбото от енергия изведнъж стана срамежливо и пъхна глава под брадичката ѝ, поглеждайки оттам към събралите се непознати. — Чуйте всички, това е Франклин. Кажи здравей, Франклин.

— Здравсти — промърмори детето, отказвайки да погледне към всеки един от тях, взирайки се в близалката, станала изведнъж обект на задълбоченото му изучаване.

Бил забеляза, че момченцето имаше същите очи като майка си. Същите очи като на Шефа. Очевидно бе, че са обща семейна черта.

— Господин Найт вече е буден и може да приема посетители — съобщи ниска, закръглена медицинска сестра, облечена цялата в розово, която се беше появила на вратата.

— О, добре. — Мишел намести чантата си по-високо на рамо, сложи Франклин на хълбока си и тръгна по коридора подир сестрата. Черните рицари се провлачиха след нея като вагони след локомотив.

Беки бавно се нареди най-отзад като последен вагон. — Можете ли да повярвате, този нещастник беше убеден, че ще умре — подметна Мишел през рамо, докато помагаше на Франклин да развие опаковката на близалката.

— Какво? — Кристиан беше този, който зададе на глас въпроса, минал през мислите на всички останали.

— О, да. Веднъж като дете се наложи да му направят пълна упойка и едва не умря. Всъщност наистина умря. Почина на операционната маса, но успяха да го върнат към живот. Предполагам, че така му е било писано, нали? — Тя отново се засмя. — Както и да е, очевидно организъмът му преработва упойката по някакъв особен начин и е много лесно да бъде предозиран. Оттогава изпитва панически страх от операции.

Хм, е, това би могло да обясни...

— Аз, ъ-ъ, аз... аз забравих, че имам среща с Ив — съобщи Беки от края на колоната.

— Какво каза, сестричке? — попита Бил, когато групата спря и се обърна към нея.

— Да, аз... аз ще дойда по-късно да видя Франк. Но, ъ-ъ... но дотогава, можеш да му предадеш моите поздравии. Кажи му, че се радвам, че всичко е минало успешно. — С лице бяло като платно, тя се усмихна, преди да се обърне кръгом и да измарширува в обратна посока с ръце, здраво стиснати до тялото и неестествено изправен гръб.

Какво, по дяволите, не е наред с нея? Да не би наистина да е болна?

— Къде отиваш? — поиска да узнае Бил, тъй като изобщо не му хареса, че сестра му и Ив ще обикалят сами из града, особено след като онзи пират все още беше на свобода. Разбира се, успокои се с мисълта, че шансът сомалиецът да стъпи на американска земя, когато Интерпол го търси навсякъде, е почти равен на нула.

— Ще се срещна с Ив при Далила — извика тя през рамо, докато удряше копчето за повикване на асансьора. Вратите му се отвориха със звън и тя скочи вътре, сякаш демони я преследваха по петите.

Бил поклати глава и погледна обърканите лица на другите Рицари.

— Какво й става? — Въпросът му беше посрещнат с поредица от свиване на рамене.

* * *

— Далила! Uno más! — изграчи Беки, усмихна се накриво и махна с пръст към пищната червенокоса жена, работеща зад бара. Последната дума прозвуча по-скоро като мош и Ив потисна кикота си.

След малко колебание барманката отново напълни чашките, кафявата течност заискри като ахат в слабата светлина на бара.

Беки вдигна своята и Ив се зачуди за какво щяха да пият този път. Вече бяха минали през здраве, щастие, благоденствие, световен мир и всички други обичайни тостове.

— За твой субер... сутер... — Беки направи гримаса, което накара Ив отново да се изкиска — ... супер сладък клин.

— Наздраве — Ив се чукна с Беки и обърна питието на екс, изсъска през зъби, когато течността опари стомаха ѝ. Тръшна стъклената чашка върху плота и с олюляване се обърна към приятелката си. — Коленете ми са още целите в рани. Не мога да понасям гледката им, затова полата отпада. С дънки е прекалено болезнено, което означава... — махна с ръка във въздуха, — или клин, или нищо. Избрах клина.

Беки я погледна съчувствено, облегна лакът на бара и подпря с длан бузата си.

— Можеш ли да повярваш, че сме били държани като зложници от пирати? Сега всичко ми изглежда като сън.

— Кошмар искаш да кажеш. И като говорим за...

— Не казвай нищо. — Беки вдигна ръка. — Онази нощ имах необичайно преживяване. Изтичах в коридора със зареден пистолет.

— Искан ми се да имах пистолет — заяви Ив разгорещено. Може би тогава нямаше да се чувства толкова уплашена през цялото време. Може би тогава щеше да може да изтрие спомените за онези ужасни шест дни от нейния страдащ от безсъние мозък. — Също така искам да започна курс по самоотбрана.

— Ще пия за това. Далила! — Беки се усмихна безгрижно и отново размаха пръст. — Uno mosh!

— О, не — Ив поклати глава, почувства как последните четири евтини уискита се разплискаха в корема ѝ, щом скочи от столчето. — Ако изпия още едно, ще се издрайфам.

— Хехехе. Ши... шикозната — Беки хлъцна, — и тол... толкова... изискана Ив Ейдънс каза издрайфам.

— Така е думата, нали? — Тя се огледа объркано, изненадана да види толкова много кожа, татуировки, бради...

Къде съм, за бога?

А, да. Рокерски бар, в източния край на града.

Тя, Ив Ейдънс, кралицата на Бергдорф, се беше напила с евтино уиски в най-долнопробния бар, пълен с най-страшните типове и слушаше най-ужасните песни на Деф Лепърд. Всеки път, когато чуеше някое от техните парчета, единственото, за което можеше да мисли, беше потни, миризливи крака.

Гадост!

Нещо трябваше да се направи. Веднага.

Олюлявайки се леко, отиде до джубокса, извади от джоба си две банкноти и след като ги приглади на ръба на машината, ги пхна в процепа. И въпреки че „Червената Далила“ беше долнопробен бар, Ив с удоволствие установи, че джубоксът е от модерните, свързан с интернет, така че можеше да си избере някоя песен по нейно желание.

И какво беше нейното желание?

Ами, Чака Кан, разбира се!

Стой и гледай, Бриджит Джоунс!

Плати допълнителна такса, за да може нейната песен да бъде изпълнена преди другите, които чакаха в музикалната редица, обърна се и се отдалечи от джубокса, полюшвайки ханш и размахвайки ръце във въздуха, когато силната музика гръмна от огромните високоговорители, висящи във всеки ъгъл на бара.

— Аз съм като всяка жена — запя на висок глас и махна на Беки да се присъедини към нея на дансинга, въъ... тя погледна надолу към краката си и натрошените фъстъчени черупки под тях. Може би това не беше дансингът, но беше най-голямото свободно пространство, а това бе всичко, което ѝ бе необходимо, за да танцува.

Беки енергично поклати глава, но Ив бързо реши, че не може да ѝ позволи да пропусне това. На Чака човек трябваше задължително да танцува.

Изтича до приятелката си и се опита да я издърпа от столчето, което се оказа много по-трудно, отколкото някога си бе представляла. Жената беше дребна, но силна.

— По-добре иди танцувай — каза червенокосата барманка на Беки, — защото следващия един час няма да получиш питие.

Беки я изгледа намръщено, с което очевидно искаше да ѝ каже: „предателка, разваляш удоволствието“ и понечи да отвори уста, за да отвърне на удара, но Ив се намеси:

— Хайде! Не чуваш ли? Чака пее!

— Послушай приятелката си — посъветва я барманката. — Тя е доста мъдра за годините си.

Аха! Само че една мъдра жена би спряла с питиетата още преди три часа.

— Но аз не искам да танцувам — изръмжа сърдито Беки, хващайки се за ръба на бара и упорито се застопори там, когато Ив се опита да издърпа пръстите ѝ от плота.

— Трябва да танцуваме — настоя Ив. — Бог ни е дал части, които да поклащаме.

— Какво ти става? — поиска да узнае Беки, присвивайки едно око.

— Уиски.

— О, да. — С пиянски кикот Беки скочи от стола, и двете се запрепъваха към „дансинга“. През следващите няколко минути те танцуваха, пяха и се смяха под дюдюканията и неприличните коментари на наобиколилите ги рокери, сякаш бяха най-безгрижните жени на света. Беки трябваше да изгони един тип на име Бъзард, който дойде да се кълчи срещу Ив и едва не я събори в своя ентусиазъм, притискайки голямото си бирено шкембе в гърба ѝ. Точно когато песента беше в своя край и Ив затършува из джоба си за още банкноти, за да презареди мелодията, Беки изведнъж захлупи с ръце лицето си и раменете ѝ се разтресоха.

Сега ще избухне!

Добре, най-накрая щеше да изплюе причината, довела ги тук, в този долнопробен бар в най-лошата част на града, и то във вторник следобед.

Когато Беки ѝ се обади по-рано със странно напрегнат глас и я помоли да се срещнат тук, Ив заряза всичко и веднага тръгна насам.

Тъй като Беки никога не би помолила за помощ, освен ако положението не беше бедствено, и макар че се смееше и безгрижно обръщаше чашка след чашка до този момент, Ив знаеше, че е само въпрос на време, преди това, което разкъсва приятелката ѝ отвътре, да пробие и да излезе на повърхността.

Явно пробивът беше в пълна сила.

Най-накрая.

Уф. Още едно уиски и тя със сигурност щеше да се плъосне по очи върху осеяния с фъстъчени черупки под. Да не говорим, че това беше последното място на света, където едно момиче би искало да свърши. Особено ако не искаше да се разболе от хранително отравяне или хепатит.

— Шшшт! — Тя уви утешително ръка около треперещата Беки и я поведе към задната част на бара и масата, разположена в най-тъмния ъгъл на заведението.

— Аз... аз се бях зарекла — хлъцна, — че няма... че няма да правя това... тук — изхлипа Беки.

— Всичко е наред — увери я Ив, опитвайки се да задържи и двете им в изправено положение, докато със залитане заобикаляха маси и столове, и случайно изпречилата се на пътя им голяма кофа, пълна със солени фъстъци. — Почти стигнахме.

Точно в този момент те достигнаха целта си и тя бутна Беки върху червената винилова седалка на ъгловото сепаре, преди да хвърли чантата си на масата. После се плъзна на противоположната седалка, щастлива най-сетне да седне, защото проклетата зала изведнъж реши, че е прекрасна идея бавно да се наклони.

Не трябваше да пие последната чашка — или последните четири. Наложил се да се улови за масата, за да не се свлече под нея.

— Не... не мога да по-повярвам, че рева наред „Червената Далила“ — подсмръкна Беки и се огледа за нещо, с което да избърше носа си. Като не намери нищо, използва опакото на ръката си и Ив си помисли, че една добра приятелка би отишла до бара, за да донесе салфетки, но точно сега единственото, което можеше да направи, бе да остане да седи в изправено положение.

— Няма значение — каза тя и се намръщи, когато втората дума излезе почти неразбираемо. — Никой не ни обръща внимание, с изключение на може би ей този човек. — Посочи мъжа, седнал в

сепарето срещу тях. Бейзболната шапка, нахлупена ниско на главата му, закриваше очите и по-голяма част от лицето му.

Беки обърна замъгления си поглед натам и изведнъж нещо се промени в лицето ѝ, очите ѝ станаха по-ясни.

— Хей, ти... — Точно когато го каза, човекът се изправи, взе бирата си и се отдалечи по посока на мъжката тоалетна. — Хей! — извика Беки след широкия му гръб и Ив ѝ изшътка.

— Какво правиш? Остави горкия човек на мира.

— Мисля, че го позна'ам — отвърна Беки, клатейки глава. — Той е бивш агент на ЦРУ, а сега виси тук... О, няма значение! — изстена, преди да забие чело на масата.

Бивш агент на ЦРУ? Господин Бейзболна шапка? Със сигурност не приличаше на нито един правителствен агент, който Ив бе виждала някога. Къде беше черният костюм? Тъмните слънчеви очила? Разбира се, наскоро бе научила, че външният вид на мъжа не значеше нищо, що се отнася до неговата работа, защото очевидно Били беше нещо като правителствен агент, а приличаше повече на професионален борец, така че, както се казва: не съдете за книгата по корицата.

Били. О, по дяволите! Нямахте да мисли сега за него, защото тогава и двете щяха да ревнат в един глас.

Пресегна се през масата и потупа Беки по рамото.

— И така, хайде, изплюй камъчето! Защо ме извика тук?

— Направихме го нощес.

— Ъ?

— Това... това... това! Аз и Франк.

— Ооо! — Изведнъж Ив странно бързо изтрезня или може би стана необичайно сериозна.

— Дам. „Ооо“ е точно казано.

Ив не можеше да си го представи. Мъжът беше толкова едър... плашещо изглеждащ и... як.

— И, въъ... как беше?

Беки вдигна глава, кафявите ѝ очи бяха зачервени, очната ѝ линия беше размазана така, че приличаше на пиан енот.

— Прекрасно... ужасно! — Въздъхна и отново подпря чело на масата.

— Е, кое от двете? Прекрасно или ужасно?

— Сексът беше прекрасен, дори повече от това — промърмори с лице към надрасканата повърхност на масата. — Беше съвършен, направо божествен.

Съвършен, божествен секс. Още едно нещо, което Ив не можеше да си представи.

— Е, тогава, обясни ми ужасното.

— Ужасното се случи тази сутрин — проплака Беки. — Когато срещнах жената, която смятах, че е приятелка с екстри! Но тя не е такава! Тя е много повече и си мисля, че той я обича, защото двамата имат малко момченце! О, Боже! — И тя зарови лице в сгъвката на ръката си, за да заглуши силните ридания.

— Какво? Чакай малко! Дай пак от начало. Той обича друга?

Беки кимна в ръката си, подсмърчайки шумно.

— Добре. Тогава, не разбирам защо, по дяволите, е правил секс с теб?

— Аз го... пре-прелъстих, Ив — призна Беки през сълзи, вдигна глава, примигвайки бързо-бързо и Ив разбра, че приятелката ѝ има проблеми с фокусирането. — Той дойде в стаята ми, за да ми говори за една глупава репортерка и аз... аз се съблякох...

— Какво?

— Да. — Беки отново избърса нос в опакото на ръката си. — Просто съблякох тениската и шортите и застанах пред него чисто гола, така че той да няма сили да си тръгне.

— Съблече се гола пред него?

— Нали току-що това казах.

— Знам. Знам, но е толкова... — Ив поклати глава. Не можеше да си представи, че някоя, дори и Беки, би могла да бъде толкова безсрамно дръзка. Леле! — Хм, добре. Значи съблече всичко и застана пред него гола, за да не иска той да си тръгне и предполагам, че не е... предполагам, че не го е направил?

— Не.

Да, защото що за мъж би бил тогава? Беки беше красива и въпреки необичайната си професия, много женствена. Плюс това беше бунтарка по душа и имаше няколко татуировки, така че възплачаваше в себе си най-чистата комбинация от добро и лошо момиче, която беше неустойима за всеки мъж...

— Но той обича друга? Ти знаеше ли за нея?

— Горе-долу.

— Какво? Какво означава това?

— Това означава, че знаех, че се вижда с някоя. Той... той... — Беки хлъцна отново и направи гримаса на разочарование, защото явно не успяваше да се контролира. — Той се среща с нея от няколко години. Но винаги съм си мислила, че не е... не е нещо сериозно. Реших, че са просто приятели... приятели с-с екстри, и хей, ако това наистина е така, защо да не мога и аз да му бъда такава приятелка, нали се сещаш? Но днес, когато всички чакахме той да се събуди след операцията на рамото му, аз се запознах с нея и тя е... тя е... — Беки отново зарови лице в свивката на ръката си и промърмори приглушено: — Тя наистина е красива, Ив. И мила. И забавна. А споменах ли, че сигурно я обича, защото... защото двамата имат с-син? Това не го знаех. Кълна се, не го знаех, в противен случай нямаше да... Как бих могла да знам? Трябвало е да я докладва в досието си, когато все още беше на служба. Но не го е направил! — Когато вдигна глава, изражението ѝ беше опустошено.

— Какво искаш да кажеш с това, че е трябвало да я докладва...

— Няма значение — прекъсна я Беки. — Важното е, че той има син. Малкото момченце изглежда точно като него, съвсем като него. — В представите си Ив видя малко момче с широки рамене и множество белези. — Е, прилича съвсем на Франк, когато е бил три-четири годишен. Буен и с огромни, одухотворени, сиви очи...

— Боже мили, Беки!

— Знам! И за да станат нещата още по-... още по-лоши, разбрах, че Франк си е мислил, че ще умре днес... така че... да, това обяснява всичко.

— Какво? — Въобразяваше ли си или наистина бе задала въпроса безброй пъти в този разговор?

— Според Мишел, между другото, това е името ѝ — Мишел, също като в песента на Бийтълс „Michelle ma Belle“, и тя е, Ив...

— Говориш пълни безсмислици.

— Belle. Красива. Тя е толкова красива.

— Беки, в момента това няма нищо общо с онова, за което говорехме. — Ив не беше сигурна дали тя, или Беки е много пияна, но това беше един от най-трудните разговори, които се опитваше да следва. — Защо Франк е мислил, че ще умре днес?

— Ъ-ъ, да, хм... защото го е правил веднъж и преди.

— Какво е правил веднъж и преди?

— Да умре. Слушаш ли ме изобщо?

— Опитвам се. — Господ ѝ беше свидетел, че се опитваше, но...

— Предполагам, че има някаква странна алергия или нещо подобно. Имал е лоша реакция към упойката и преди, което е довело до смъртта му, но са успели да го върнат. Затова е бил убеден, че няма да преживее днешната операция и поради тази причина той... ние... о, по дяволите! — Беки покри лицето си с ръце, давейки се в ридания.

Исусе Христе, и Ив досега си бе мислила, че нейният любовен живот е пълна катастрофа.

— Налага се да напусна — заяви Беки след няколко минути. — Не мога да го срещам всеки ден и да знам, че спи през няколко врати от мен... — Гласът ѝ се пречупи, но този път тя не се поддаде на скръбта, не позволи на нито една сълза да падне повече.

Това беше типично за Беки, оставете я десет минути да се разпадне на части, преди да се съвземе и гордо да изправи глава. Тази жена даваше нов смисъл на фразата „твърда като камък“.

— Но ти обичаш своята работа?!

— Знам. Но просто... не мога да го направя.

Ив не беше сигурна, че иска да знае отговора на следващия въпрос, но го зададе, така или иначе:

— Обичаш ли го?

Когато Беки срещна погледа ѝ, на Ив ѝ стана съвсем ясно.

— Обичам го — призна Беки и въздъхна толкова силно, че след това заприлича на циркова шатра след представлението. — Обичам го повече от три години, но това няма никакво значение. Сега ми стана ясно, че нямаме бъдеще заедно.

Ив не можеше да не се съгласи с това заключение. Не познаваше Франк Найт много добре, но беше слушала достатъчно за него, за да знае, че той не е от мъжете, които ще изоставят сина си и жената, която обича, заради сексапилната си млада шефка. Или той беше неин шеф? Всичко беше много объркващо. Но независимо от това кой на кого беше шеф, Ив все още беше изненадана, че той се бе поддад на прелъстяването на Беки. Просто не изглеждаше такъв тип, особено като се има предвид всичко, което Беки ѝ бе разказвала за него.

Разбира се, когато се сблъскваха със смъртта, хората вършеха странни неща.

— Отивам до тоалетната — обяви внезапно Беки.

— Ще дойда с...

— Не! — махна с ръка Беки, когато приятелката ѝ започна да се изправя. — Добре съм. Нямам нужда от свидетели, когато пишкам, повръщам или се опитвам да оправя онова, което е останало от грима ми. Особено като се има предвид, че нямам представа в какъв ред ще се случат тези неща.

Ив кимна и проследи как най-добрата ѝ приятелка се запрепъва към дългия мрачен коридор, който водеше към тоалетните и задната врата.

Бедната Беки, помисли си тя и сърцето я заболя за приятелката ѝ.

Господин Бейзболна шапка се обърна и също проследи Беки от новата си позиция до бара, и Ив изправи гръб, опитвайки се да различи частично скритите черти на лицето му.

ЦРУ? Наистина ли?

Мили Боже, имаше ли някой, който в днешно време да изглежда така, че човек да може да познае професията му.

Тя го наблюдава с любопитство в продължение на няколко минути, преди да вземе решение да отиде и да се запознае с него — никога не беше виждала жив истински агент на ЦРУ, без значение бивш или не. Тромаво се изправи в сепарето и нейното движение привлече вниманието му. За миг нещо горещо и пресметливо проблесна в очите му. Каквото и да бе, то я накара да остане като закована на място и стреснато да сложи ръка върху гърлото си. Тогава лека усмивка докосна устните му и Ив се запита дали осветлението на бара не беше виновно, че за част от секундата симпатичното му красиво лице ѝ се бе сторило жестоко и смъртоносно опасно.

Тя направи крачка към него, но преди да успее да направи втора, нещо в коридора привлече погледа му. Той скочи от столчето, при което бирата му падна. В следващия миг вече се носеше по тъмния коридор към мръсните тоалетни. За секунда Ив остана да стърчи там, загледана изумена в счупената бутилка и разлятата течност, образуваща пяна върху дървения под, наблюдавайки как две фъстъчени черупки, уловени от бирата, за кратко се превърнаха в малки кафяви лодки, весело плаващи по своя път през прашните

дъски. Тогава изведнъж умът ѝ реализира какво беше видяла и тя се втурна след господин Бейзболна шапка, без да обръща внимание, че барът се завъртя около нея и краката ѝ бяха странно тромави, сякаш влачеха по една наковалня след себе си.

Зави зад ъгъла точно навреме, за да види как господин Бейзболна шапка излетя през задната врата.

Силният рев на автомобилен двигател взриви бара и за миг заглуши музиката от джубокса.

Какво, за бога?

Ив отвори вратата на женската тоалетна.

— Беки! — извика тя, а някакво тревожно чувство стегна стомаха ѝ на възел — то нямаше нищо общо с изпитото уиски. — Къде си?

Никакъв отговор.

Тя огледа трите кабинки. Всичките празни, с изключение на множеството цветни графити. Бързо се отправи към вратата на тоалетната, разтвори я широко и видя как господин Бейзболна шапка се втурна обратно в коридора, с гръм и трясък.

— Обади се за помощ! — изсъска през зъби той, докато минаваше бягайки покрай нея. — Някакъв чернокож с превързана ръка сграбчи приятелката ти и я напъха в багажника на колата си. Черно BMW, лимузина.

— Ка...

Господин Бейзболна шапка не спря, за да ѝ обяснява повече. Той просто изхвърча през предната врата на бара. Миг по-късно се чу ръмженето на двигател, последвано от скърцането на въртящи се гуми.

Препъвайки се, тя изтича по коридора до сепарето, където върху масата лежеше чантата ѝ. Бръкна и извади телефона. Докато набираше номера, дори за миг не спря да се запита, защо цифрите, които набираше не бяха 9-1-1.

ГЛАВА 17

— Обичаш я, нали?

— Какво? — Франк се обърна към Шел, чудейки се дали обезболяващите лекарства предизвикваха тези слухови халюцинации. Не би се изненадал. Всъщност нищо повече не би могло да го изненада, след като само преди няколко часа изживя най-голямата изненада в живота си, когато наистина се събуди след упойката в залата за възстановяване.

Беше преживял операцията. И все още не можеше да повярва. А беше толкова сигурен, че няма да се събуди, че...

— Беки. Тази млада жена, която работи за теб. Обичаш я, нали?

Той бързо погледна към вратата, през която Дивия Бил и Рок бяха изчезнали само секунди по-рано, за да вземат кафе — останалите Рицари се бяха върнали в Комплекса отдавна. После се взря в малкия Франклин, който, свит на креслото, спеше следобедния си сън. Внимателно се намести в тясното болнично легло и чак тогава се осмели да запита:

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото това беше първото име, което изрече, веднага щом излезе от упойката. — Когато той я изгледа стреснато, Шел обясни: — Сестрата ни каза.

По дяволите, какво става с лекарската тайна? Нима не важи и за медицинските сестри? Ако е така, то някой трябва да информира пациентите за този много съществен малък факт. Мамка му!

— И заради навъсеното ти изражение, когато разбра, че тя не е тук — продължи Шел. — И тъй като на всеки две минути поглеждаш към часовника на стената, откакто момчетата ти казаха, че тя ще дойде по-късно.

Добре, изглежда се налагаше да ѝ изтъкне очевидното.

— Просто съм притеснен за нея — заоправдава се той. — Не ме напуска чувството, че все още не сме се отървали от пирата, който успя да се измъкне.

— Глупости, Франк. — Тя хвана здравата му ръка и леко я стисна. — Въпросът е съвсем прост. Обичаш ли я?

За части от секундата смяташе да излъже... Не, не я обичам. Грижа се за нея така, както за останалите момчета, но... Не. Никога преди не бе лъгал Мишел, нямаше да го направи и сега. О, не защото беше против лъжите по принцип. В работата му се налагаше да казва повече неистини, отколкото истини. По дяволите, като се замислеше, целият му живот в общи линии беше една огромна лъжа, така че това съвсем не беше проблем. Но да излъже сестра си, беше вече проблем.

— Да. — Той въздъхна тежко в гипсовото корито, което обездвижваше горната половина на тялото му и това движение стана причина пряко оперираното му рамо да изкрещи в знак на протест. — Да, обичам я.

Това беше първият път, когато го признаваше на глас. Първият път, когато наистина го признаваше пред себе си.

„И истината ще ви направи свободни“. Който и да бе измислил тази велика глупост, беше шибан идиот, защото сега, когато истината излезе наяве — просто увисна във въздуха, като прани гащи на простор в гореща петъчна вечер — той се почувства много по-зле. Тъй като Шел щеше да се почувства зле и понеже беше...

— Тогава какъв е проблемът?

Изглежда я изумен.

— Знаеш какъв е проблемът. Тя е на дваайсет и шест!

— Е, и? — Шел сви рамене. — Последният път, когато проверих, дваайсет и шест официално се счита за много над възрастта за пълнолетие във всеки един от щатите.

И слава богу, защото дори дваайсет и шест да не беше пълнолетна възраст, не мислеше, че щеше да бъде в състояние да устои на Беки нощес. Не и когато съблече дрехите си и застана пред него напълно гола и...

Не, тя не беше гола. „Гол“ беше начин да се опише всеки Сульо и Пульо без дрехи. Когато този някой съблече всички дрехи, той е гол — с космат задник, безформени колене и сбръчкани топки, висящи така, че да ги види цял свят. Но Беки... човече, Беки беше гола.

Прекрасно, перфектно, артистично гола.

О, мътните да ме вземат!

Какво, по дяволите, си мислеше той? Какво, по дяволите, трябваше да си мисли Шел за него сега?

— Нима забрави моето обещание? — извика, след това се сепна, когато Франклин се размърда в съня си и затърси палеца на ръката си. Когато го намери, малкото момченце пхна пръст в меката си ангелска устичка и с доволна въздишка заспа отново.

— Не съм забравила нито една дума, която някога си ми казвал — прошепна Шел и подпхна тънкото болнично одеяло под здравите малки раменца на Франклин. — Но нямам представа за какво говориш сега.

— Обещах ти, че няма да бъда като него и, Бога ми, няма да го направя! Отказвам!

— О, Боже... Франк, моля те, спри с тези глупости!

— Обещах, че няма да бъда като татко и аз не...

— Чакай! — Тя вдигна ръка и го прекъсна. — Поспри за минутка! Какво общо има това, че обичаш Беки, с обещанието да не бъдеш като баща ни?

— Защото тя е толкова по-млада от мен и е толкова...

— Приятелките на татко — Шел направи кавички с пръсти и завъртя очи — са били млади?

Франк свъси лице и кимна. Разбира се, че бяха млади...

— Никога не си ми го казвал.

Не е ли? Е...

— Колко бяха млади? Не... — Тя отново вдигна ръка и поклати глава. — Няма значение. Не искам да знам. Ненавиждам вече този задник с цялото си сърце. Няма нужда да доливам още масло в огъня.

— Тогава какво имаше предвид, когато ме накара да дам това обещание?

Погледът, който му хвърли, му даде ясно да разбере, че се съмнява в психическото му здраве.

— Имах предвид, че искам да се закълнеш, че като пораснеш, като станеш мъж, ще си намериш някоя, която да те обича. Някоя, на която можеш да подариш сърцето си, без да поглеждаш назад, без да съжаляваш. Някоя, на която да нямаш желание да изневеряваш. Искях да кажа, че трябва да бъдеш добър човек. Добър съпруг. И добър баща, ако някога се стигне до това.

— Да, разбрах го. Но аз мислех, че имаш конкретно предвид неговата склонност към по-млади жени.

Тя го плесна по главата.

— Ауч! За какво беше това?

— Защото си глупак! Защо да те карам да обещаващ да не излизаш с по-млади жени? Това е абсурдно!

— Бях само на дванайсет, Шел! — промърмори той в своя защита и разтри мястото, където го беше ударила. — Пфу, не мислиш ли, че трябва да проявяваш повече съчувствие към човек, който току-що е опериран?

— Не изпитвам никакво съчувствие към глупаци, независимо дали са току-що оперирани, или не!

За миг и двамата потънаха в мълчание, докато обмисляха последиците от едно обещание, дадено между две деца, брат и сестра, които нямаха на кого другиго да разчитат, освен един на друг, след като баща им изчезна и майка им реши да скрие срама си зад редица бутилки с водка.

Накрая Шел наруши тишината.

— И така, освен твоята глупава заблуда по отношение на обещанието, което ми даде, има ли нещо друго, което те спира да коленичиш и да помолиш прекрасната Ребека Райхарт да те обича, докато смъртта ви раздели, амин?

— Някоя от песните на Ранди Травис ли цитираш?

— Може би.

— Къде сбърках? — Той погледна към тавана и се усмихна, когато сестра му го оципа по ръката.

— Аз харесвам повече кънтри, ти пък рокендрол. Какво лошо има в това?

— По дяволите, мисля, че повече ми хареса, когато цитира стария Ранди.

— О, аз не се преструвам като теб, че не обичам Дони и Мари. Спомням си, че имаше плакат на Мари Озмънд в естествени размери, залепен на тавана. Какво правеше той там, Франк? — Шел запърха с мигли толкова пламенно, че той се притесни, че може да започне да ги губи.

— Отвратителна си! — промърмори той.

Шел се изкиска така, както само малка сестра се киска, когато хване натясно големия си брат. После попита:

— Е, и? Какво те спира?

— Спира ме от какво?

— Уф, ама и вие мъжете сте едни... хич ви няма. Добре, тогава ще се изразя по друг начин. Проблемът при вас мъжете е, че никога не следите внимателно разговора. И така, какво те спира да паднеш на коляно и да признаеш любовта си на Беки?

— Не е вярно, че не можем да следим внимателно разговори — отвърна той, защитавайки всички мъже на планетата. — Просто сме линейни събеседници — можем да следваме само една посока на разговора. Отклоним ли се от посоката, ни отнема известно време, докато се преориентираме.

— Просто отговори на проклетия въпрос!

— Какво ме спира да падна на коляно?

Тя кимна.

— Болни колене? — предложи той.

Шел скръсти ръце пред гърдите си във възмутена поза, която владееше до съвършенство още от детството си, и се втренчи в него с наклонена настрани глава, докато той обмисляше въпроса.

Какво ме спира? Какво ме спира сега, когато...

И изведнъж, като мълния от ясно небе, го порази отговорът. Погледна към сестра си с отворена от изненада уста.

— Ами... нищо, предполагам. Аз...

Мамка му! Нищо не стоеше на пътя му. Нищо не му пречеше в крайна сметка да грабне единствената жена, която някога бе успяла да докосне измъченото му сърце, единствената жена, с която можеше да си представи, че върви към олтара, единствената жена, която можеше да види бременна с децата му, единствената жена, която можеше да погледне и да си представи, че остарява с нея...

Мамка му, мамка му, мамка му!

Значи все още можеше да бъде изненадан, защото изведнъж вселената — под формата на любимата му сестра — току-що му даде единственото нещо, което някога бе желал, единственото нещо, за което никога не се бе осмелявал да мечтае, че може да бъде негово.

Шел се засмя при вида на шока, надеждата и искрената радост, изписали се на лицето му.

— Бях започнал да мисля, че няма да преживея този ден. — Тя стисна ръката му и той беше толкова въодушевен, че я притегли към гърдите си и я прегърна здраво. По дяволите болката в рамото му, едва я усети. — О, човече, Шел — шептеше отново и отново.

— О, Франк — промърмори тя и звучно го млясна по ухото. — Толкова се радвам за теб! — Отдръпна се, за да го погледне и му се усмихна. — Аз действително я харесвам, знаеш ли? Искам да кажа, че току-що се запознах с нея, тя изглежда наистина смела. — Направи гримаса. — Ще ѝ се наложи да се примири с теб.

— Тя е страхотна, Шел. Толкова е умна, талантива и мила. Тя храни котката си дяволски много и е твърде любопитна, но има най-голямото сърце и е толкова безразсъдно смела, че това ме убива и... Какво?

Шел клатеше глава и се смееше.

— Ти наистина си влюбен, нали?

— Да — въздъхна той и се почувства така, сякаш земята беше променила орбитата си и се беше приближила към слънцето. Изведнъж всичко беше по-топло, по-ярко... — Наистина съм влюбен!

* * *

— Хей, вие двамата, за какво сте се ухили така? — попита Бил, отваряйки с рамо вратата на болничната стая, в ръцете си държеше картонена кутия, пълна с чаши кафе от Старбъкс и торба с току-що изпечени кифлички с боровинково сладко.

И отново бе поразен от гледката на Мишел.

Мамка му, през цялото време той и останалите Рицари си мислеха, че Шефа ходи тайно в Линкълн парк, за да се види с някоя, приличаща на Памела Андерсън мацка, докато в действителност човекът е посещавал сестра си. Това беше толкова абсурдно, че не можа да се въздържа и се ухили широко.

Разбира се, това сега обясняваше леката усмивка, която цъфваше на устните на Рок всеки път, щом станеше въпрос за любовницата на Шефа. Рок беше единственият Рицар, който познаваше Шефа още преди основаването на „Черните рицари“ АД... и хитрият кучи син

очевидно през цялото време много добре е знаел коя всъщност е Мишел.

Бил погледна към Рок и си обеща, че ще му даде да разбере на потайното копеле, задето бе правил всички тях на глупаци...

— Това е нещо между брат и сестра — обясни Мишел и на Бил му се наложи да си припомни какво точно бе попитал. О, да. Беше попитал за какво са се ухилили така.

— Уф, разбирам — изсумтя той. Младата жена го дари с топла усмивка на благодарност, когато ѝ подаде голямата шоколадова мока с много мляко и допълнително разбита сметана. Жената обичаше кафето сладко. Бог да ѝ е на помощ, ако някога дойде да посети тяхната работилница. Той отвори капака на собствената си чаша и духна парата, излизаща от горещата течност. — Само че нещата между брат и сестра, които споделяме с Беки, обикновено завършват с обиди, леки наранявания или крещящи обещания за възмездие.

— О, и ние с Франк доста често имаме подобни моменти.

Бил се обърна към Шефа и огледа чудовищната синя гипсова превръзка, която обгръщаше горната половина на тялото му от кръста до раменете и държеше неподвижна едната му ръка под неестествен ъгъл далеч от тялото. Хирургът беше казал, че това е „специален гипс“ или „специална превръзка“, или нещо такова. На Бил му беше все едно как се нарича, но си помисли, че това изглежда като идея на някой маниак за медицинско мъчение.

— И кога ще ти позволят да се махнеш оттук, Шефе? — Той бръкна в торбата, извади една кифличка и я постави в лакомо протегнатите пръсти на Шефа.

Нещо за ядене бе първото, което огромният мъж беше поискал след излизане от упойката.

Е, това не беше съвсем вярно. Според сестрата, първото нещо, за което Шефа бе попитал, беше Беки и това напълно изненада Бил. Не можеше да не си зададе въпроса дали нещата между Шефа и сестра му се бяха променили след онзи малък разговор, който бе имал с него, когато се върна обратно в Комплекса.

Надяваше се да е така.

Защото въпреки малкия ѝ флирт с Ейнджъл, Бил знаеше, че Шефа е единственият мъж на планетата, който можеше да я направи истински щастлива, тъй като се оказа, че Шефа е единственият човек

на планетата с достатъчно смелост, за да не се уплаши от една жена с особени таланти и... ъ-ъ... да го наречем силен дух.

Да не говорим, че Шефа беше единственият мъж, в когото Беки се влюби...

О, тя се опита да го скрие и успя — от другите момчета. Но по-големият брат знаеше кога малката му сестричка получаваше онзи особен поглед в очите. А тя имаше този особен поглед в очите си от първия ден, в който той я представи на Шефа.

— Казаха, че трябва да остана тук и тази нощ — отвърна Франк с пълна уста. — Трябвало да ме държат под око, заради болкоуспокояващите.

— Може би е...

Отнякъде звънна телефон — разнесоха се първите тактове на песента „Не се страхувай от смъртта“ на Блу Ойстър Култ.

— Това е моят — каза Шефа и Бил се засмя. Помисли си, че ако трябва да има зет, Франк Найт беше наистина много добър избор. — Къде са ми панталоните? — попита той.

— Тук. — Мишел прекоси малката болнична стая, отвори гардеробчето и извади износените му дънки. Бръкна в задния джоб, измъкна мобилния и му го подхвърли. Въпреки че бе замаян от медикаментите, рефлексите на Шефа си оставаха като на котка. Той хвана телефона с една ръка, натисна бутона със зелената слушалка и вдигна апарата до ухото си.

— Дявол да го вземе! Даган Золнер, чудех се кога ще се сетиш да ни се обадиш... какво?

Бил се намръщи, когато погледът на Шефа се изостри и изражението му стана убийствено. Инстинктивно посегна, за да се увери, че неговият Зиг е на мястото си в кобура на кръста му, защото много добре познаваше това изражение на Шефа — обикновено то се появяваше, когато бяха затънали до шия в неприятности с лошите момчета.

— По дяволите! — изкрещя Шефа и изведнъж всичко се случи едновременно. Франклин се събуди и започна да плаче, Шефа изтръгна инфузионната игла от ръката си и скочи от леглото, Рок попита: „Какво става?“, докато проверяваше дали и двата му допълнителни пълнителя бяха пълни, и телефона на Бил започна да вибрира в джоба му.

Извади го, погледна номера на повикващия и повдигна вежди. Въпреки че не искаше да си го признае, той беше в очакване на този разговор, но сега не беше най-подходящият момент.

— Какво? — извика нетърпеливо, докато наблюдаваше как Шефа избута настрани Мишел и започна да се опитва да обуе дънките си само с едната ръка.

— Били? — зададеният глас на Ив прозвуча през слушалката. — Той... о, Боже! Той отвлече Беки!

* * *

Шариф не можеше да повярва колко лесно стана всичко.

Да грабне Беки беше толкова просто. Само трябваше да я изчака да излезе от безопасността на затворения с висока ограда Комплекс, в който живееше, да я последва в градския автобус, който се влачеше в натоварения трафик през задръстените с коли улици на Чикаго, да се крие в мъжката тоалетна на онзи занемарен бар, докато тя се наливаше с евтино уиски и да чака момента, когато тя ще се извини и ще се отправи към тоалетната — защото в крайна сметка винаги идваше момент, в който дамите се извиняваха и се отправяха към тоалетната.

Да я зашемети с електрошоковия пистолет беше детска игра — тя дори не го забеляза, когато той се измъкна от мъжката тоалетна.

Бързо я сграбчи, притисна металните електроди отстрани до шията ѝ и натисна спусъка, преди тя изобщо да разбере какво става. Разбира се, грешката му беше в това, че не знаеше какво този мощен заряд ще причини на дребната, пияна жена. Вместо да я парализира, електрошокът я беше накарал да изгуби съзнание.

И все пак, той вярваше, че всичко бе минало гладко.

Това, че беше в безсъзнание, със сигурност направи нещата по-лесни за него, тъй като бързо я метна на рамо и я напъха в багажника на взетия под наем автомобил. Автомобилът, който успя да си осигури благодарение на откраднатия паспорт, който баща му гордо му беше подал, преди Шариф да напусне къщата в Сейнт Айвс. Освен това, състоянието ѝ на безсъзнание реши проблема с прехвърлянето ѝ от багажника в ужасно малката му стая, която нае в долнопробен мотел на един от изходите в южната част на града. Просто спря пред вратата,

отвори багажника, метна отгоре ѝ избелялата завивка, която взе от двойното мотелско легло и я пренесе вътре.

Никой не му обърна внимание.

Което беше една от трите причини, поради които бе избрал именно този мотел — местоположението му в район, където женските писъци бяха обичайно нещо и на никой не правеха впечатление. Втората причина бе леглото с метална конструкция. То бе абсолютно перфектно за това, което имаше предвид. И третата причина се намираше от другата страна на улицата в бензиностанцията. Групата зле облечени улични гангстери несъмнено щяха да му продадат коктейла от наркотици, който щеше да му трябва, за да направи мъчението ѝ дълго, дълго, дълго...

О, Беки Райхарт щеше да го моли да я убие, преди да е приключил с нея! Щеше да го умолява за това!

— Сега ще се позабавляваме двамата с теб — обеща ѝ той, докато затягаше здраво и последното въже около тънката ѝ китка. Тъй като все още бе в безсъзнание, никак не бе трудно да я просне на покрития с петна матрак и да я завърже.

Така че всичко се нареди по най-добрия начин, с изключение на...

Намръщено погледна блузката и тесните ѝ дънки.

Малкото усилие да я чака да се събуди най-сетне, така че да може да се наслаждава на страха, болката и гнева в тъмните ѝ очи, щеше да е много по-приятно, ако тя беше гола, за да може да съзерцава белите ѝ гърди и стройните ѝ бедра.

Но не посмя да я развърже, а дори и да го направеше, все пак не бе в състояние да я съблече само с една ръка.

Оглеждайки стаята, разбра, че е забравил един много важен инструмент. Нещо, което би могло да се използва, за да разреже дрехите ѝ.

Дяволите да го вземат! Обикновено не беше толкова разсеян, обикновено се убеждаваше, че всичко е готово и на мястото си, преди да се впусне в някоя задача, но сега беше трескав и отпаднал, което явно нарушаваше умствените му процеси.

Е, станалото, станало. Трябваше да намери начин да реши проблема.

Една ножица би била идеално решение. Може би нямаше да му достави такова удоволствие като ножа, но така много по-лесно би се справил с една ръка.

Поклащайки разочаровано глава, отиде до мръсния прозорец и отмести прашните щори. Оглеждайки западналата бензиностанция от другата страна на улицата, той се запита, какви са шансовете да има ножици там. Петдесет на петдесет реши, когато погледът му попадна на групата хулигани, насядали безгрижно върху нащърбения бордюр.

Така или иначе, трябваше да отиде да си осигури дрога. Малко ангелски прах, който да държи члена му твърд и съзнанието му ясно, за да може да се наслади на всяка прекрасна минута от страданието на Беки Райхарт. И докато беше навън да свърши тази работа, щеше да отскочи и до магазинчето на бензиностанцията и да намери нещо, което можеше да използва, за да разреже дрехите ѝ.

Поглеждайки за последен път към красивата си малка пленничка, той се усмихна.

Това щеше да бъде чудесно забавление.

* * *

— Какво значи това, че си я изгубил? — Сърцето на Франк скочи в гърлото му и затуптя там като проклет зъбобол. Неговият вик изпълни вътрешността на малкия Хюндай Елантра на сестра му. След като Шел осъзна, че опитът да го задържи в болничното легло е толкова безсмислен, колкото да пикаеш срещу вятъра, тя постъпи по най-умния начин — Шел винаги е била умно момиче — и му подхвърли ключовете от колата си.

С лекарите беше по-трудно. Те се развикаха и го заплашиха, че ще повикат охраната да го завърже за леглото, ако не се върне доброволно в стаята си.

Не беше сигурен, но може би убийственото му изражение, заедно със заплашителното му описание как полицията ще намери разчленените им тела на дъното на езерото Мичиган, ако само се опитат да го докоснат, в крайна сметка успяха да преодолеят техните възражения.

— Слязоха от магистрала I-96 на Южно Винсенс Авеню преди около шест минути, но ги изгубих по страничните улици — отвърна Золнер. Франк щеше да се тревожи по-късно за това какво правеше бившият агент на ЦРУ в Чикаго и по-специално защо се навърташе около „Червената Далила“. За момента беше ужасно благодарен на мъжа, че е бил на местопроизшествието, макар да бе изгубил от ползрение автомобила, в който държаха Беки като заложник.

— Продължавай да търсиш! — изкрещя Франк, изруга и заби юмрук в покрива на малката кола, когато Бил, давайки най-доброто от себе си, правейки се на Марио Андрети на шофьорската седалка, премина през една особено лоша дупка, която запрати оперираното рамо на Франк, държано неподвижно в едно дяволски неудобно положение от светлосинята гипсова превръзка, срещу предното стъкло. — Сега трябва да затворя и да се обадя на Ози — каза на Золнер, след като успя да отпусне зъби, които бе стиснал здраво от болката, гризяща рамото и черепа му като гладен плъх. — Да видим дали той ще успее да засече мобилния ѝ телефон. А междувременно, ако забележиш автомобила, ми се обади веднага. Ние сме на петнайсет минути от последната ти позиция на изхода за Винсенс Авеню.

— Разбрано.

Мили Боже, сладка, дръж се! Бъди смела! Бъди силна! Бъди хитра! Не позволявай...

— Не мога да повярвам, че проклетият пират е имал смелостта да дойде да я измъкне изпод носа ни! — Бил удари с длан волана, докато изпреварваше един бавнодвижещ се микробус на Комкаст, при което ядосаният водач му показва среден пръст. — Къде, по дяволите, е бил Интерпол, когато това копеле е минало през имиграционните? И какво, по дяволите, иска той изобщо? Трябва да знае, че не може да я държи за откуп тук в Щатите, без да стигне до нас...

— Стига, успокой се — прекъсна го Рок от тясната задна седалка. — Вероятно е влязъл с фалшив паспорт и се обзалагам на последния си долар, че не е откуп това, което иска. Единственото нещо, което го е довело тук, е отмъщение.

— Да, знам. Мамка му! — просъска Бил, като отдръпна едната си ръка от волана, за да бръкне в джоба на якето си. Изваждайки малкото шише Пепто, той отвъртя капачката със зъби и погълна почти

половината съдържание, когато Франк натисна бутон номер 9 на скоростното си избиране.

Да, стомахът на Бил не беше единственият, който се бунтуваше. Стомахът на Франк направи лупинг, все едно беше на проклето влакче от увеселителен парк, и въпреки, че денят в Чикаго беше хладен, той се обливаше в пот. Дънките му целите бяха подгизнали. Искаше му се да обвини за това лекарствата, но беше сигурен, че щеше да изпитва същите тези симптоми, дори и да бе съвсем здрав, защото жената, която обичаше, жената, с която искаше да прекара остатъка от живота си, беше според съобщението на Золнер пияна, в безсъзнание, натъпкана в багажника от един мръсен пират и...

— Ози — той въздъхна с облекчение, когато хлапето отговори на стационарния телефон в работилницата. — Трябва да засечеш клетъчния на Беки. Золнер я е загубил от поглед и ние трябва да...

— Вече действам, Шефе — заяви Ози. Франк чуваше как пръстите на хлапето бягат по клавиатурата. — Но ще отнеме 5–10 минути, за да получа координатите...

— Направи го за пет. — Той затвори, без да изчака отговора на Ози.

Направи го за пет, хлапе, помоли се той, защото всяка секунда е от значение.

ГЛАВА 18

О, Боже, защо ми трябваше да пия?

Беки не искаше да отвори очи, не искаше да види как стоята се върти, не искаше да вдигне болезнено пулсиращата си глава от страх, че може да се отдели направо от шията ѝ, не искаше да помръдне тежките си един тон крака и да ги спусне от матрака, защото изобщо не беше сигурна, че ще успеят да удържат теглото ѝ.

Нямаше никакво желание да помръдне дори едно-едничко мускулче.

Но, разбира се, трябваше да направи всички тези неща и то колкото се може по-скоро, защото усещаше езика си сякаш е облечен във вълнен чорап. Трябваше ѝ глътка вода. Веднага. В противен случай щеше да изсъхне и да се превърне в Беки стафидата.

— Уф — продължи да държи очите си плътно затворени, — това е най-лошият махмурлук в световната история. — По скалата от 1 до 10 този махмурлук беше твърдо 11.

Не поемай риска, ако не си готова за последствията, сестричке. Такъв беше мъдрият съвет на Били на двайсет и първия ѝ рожден ден, когато за първи път беше пила повече от една малка чашка. Едва се удържа да не го убие тогава. Сега реши, че е по-добре да убие себе си. Просто да приключи със страданията. Разбира се, ако организъмът ѝ не получише съвсем скоро малко вода, тялото ѝ щеше да свърши тази работа вместо нея и край.

— Леле, как Дан успява да се справи с това всеки ден, не мога да проумея — каза тя и се намръщи, когато звукът на собствения ѝ глас накара малките демони, блъскащи в главата ѝ, да сменят чуковете с кирки.

„Вода!“ — отново изкрещя тялото ѝ и тя вече не можеше да пренебрегне мъчителната жажда, която караше гърлото ѝ да я боли, сякаш е погълнала всичкия пясък на Северно Авеню Бийч.

— Добре, добре — мърморейки си под нос се надигна...

Хм, не го направи. Не можеше.

Отвори очи и първото нещо, което размазаният ѝ поглед срещна, беше огромно петно от вода върху мръсен, напукан таван.

Къде, по дяволите...

И тогава приливната вълна на спомените бурно се втурна през замъгления ѝ мозък.

Беше при Далила и току-що бе излязла от дамската тоалетна, когато през облаците миризма на вкисната бира, силно уиски и дървени стърготини, усети познат мирис. Това беше афършейв с изумителен и необичаен аромат, който поради някаква причина накара кожата ѝ да настръхне.

Отне ѝ всичко на всичко половин секунда, за да си спомни къде преди бе помирисвала този особен одеколон и това очевидно беше с половин секунда много по-дълго, защото след това експлодира като свръхнова. Подобно на умираща звезда, всяка частица от нейното същество се бе свила до една точка на остра болка, преди да експлодира в следващия миг. Бам!

И после... светлините угаснаха. Нищо.

Сега беше в някаква мръсна мотелска стая, тъй като голямото двойно легло, малкият прозорец и евтините шперплатови мебели подсказваха именно това. Да не говорим за задушливата миризма на застоял цигарен дим, смесена с тази на потни тела и... уф, това определено беше миризмата на секс, добавена към вонята на урина.

О, да, и кулминацията на цялата тази катастрофална ситуация бе, че лежеше овързана като пуйка за Деня на благодарността.

Шариф, задник такъв!

Щеше да го изкрещи в грозното му лице, ако беше в стаята. Но той не беше.

Не че се оплакваше. По дяволите, не!

Защото, да речем, ако по някаква случайност, успееше да го прегazi градски автобус или го застреляше банда от латиноси, обитаваща южните покрайнини на града, тя нямаше да положи усилие да пролее нито една сълза. Разбира се, това би било твърде лесно, а и с нейния късмет напоследък със сигурност нещата нямаше да се развият в посоката, която тя желаше.

Така че... да, вероятно той беше някъде, където можеше да търси само Бог знае какви неща, и тя би трябвало да се страхува от това.

Знаеше, че трябва. Две секунди, след като срещна този тип, знаеше, че има нещо лошо в него. Нещо липсваше в бездънните му черни очи.

Искрица човешка доброта? Или тази неуловима частица светлина, която въпреки раса, цвят на кожата, вероизповедание или религиозна принадлежност, всички хора носеха в дълбините на душата си? Каквото и да беше, то липсваше у Шариф. Тогава ѝ стана ясно, че той е психопат, способен да отнеме живота ѝ, без да му мигне окото. Сега вече знаеше, че той не само беше в състояние да отнеме живота ѝ, но щеше да се наслаждава на това, докато го прави. Един мъж не връзваше жена за леглото, с широко разтворени ръце и крака, освен ако нямаше много специфични, много неприлични планове в ума си.

Което отново я върна към факта, че трябваше да бъде уплашена до смърт.

Толкова уплашена, че чак ботушите ѝ да треперят. Толкова...

Я чакай малко!

Да треперят... ботушите ѝ!

О, ти невероятно некомпетентен идиот! Тя се задави в дрезгав смях. Този надут глупак я беше завързал за глезените, без да събуе тежките ѝ рокерски ботуши.

Ама че тъпак! Не може да се сдържи и отправи благодарствена молитва към небето, че Господ бе дарил Шариф с малко ум.

Въртейки десния си крак, тя успя бавно, сантиметър по сантиметър, да измъкне стъпалото си от вътрешността на ботуша. Когато и петата ѝ най-сетне се показва навън, тя не искаше нищо повече от това да диша тежко и да се излежава под лъчите на лятното слънце. Усещаше главата си като отворена рана, но времето работеше срещу нея, затова натисна с големия пръст петата на левия ботуш и бързо освободи и други я си крак. Моментално изхлузи чорапите и мушна босото си стъпало обратно в левия ботуш, за да напипа едно нещо, което можеше да ѝ спаси живота.

Франк, ти, задник такъв, може и да обичаш друга жена, но ще получиш голяма звучна целувка по устните от мен следващия път, когато те видя. Тя беше напълно вбесена преди две години, когато ѝ подари смъртоносно изглеждащ нож с цялата помпозност и официалност, свикнала да вижда, когато един мъж ѝ поднасяше букет с дузина червени рози.

„Никога не се знае кога ще имаш нужда от него“, беше казал той, след като настоя да го носи в ботуша си.

По онова време се чудеше, особено като се има предвид склонността ѝ да се обгражда непрекъснато с добре обучени агенти, точно какво ужасяващо събитие би могло да ѝ се случи, за да се нуждае от боен нож „Булдог“ с острие от неръждаема стомана.

Е, сега вече знаеше. Това беше случай, при който бе отвлечена и завързана от сомалийски пират с болна фантазия.

Изваждайки с мъка ножа от скритата кания, тя хвана дръжката от мадагаскарско палисандрово дърво между пръстите си. Сгъвайки се в кръста, вдигна крака над главата си. Слава Богу, че продължаваше с упражненията по Пилатес, иначе тази малка маневра щеше да бъде невъзможна. И все пак, ще трябва да започне да си купува по-широки дънки, ако имаше намерение да продължава да се прави на човешко такос...

Като стисна здраво острието между пръстите на краката си, тя започна да реже въжето, обездвижващо дясната ѝ ръка.

„Маймунски пръсти“. Така Били наричаше пръстите на краката ѝ. Предвид ниския ѝ ръст, беше естествено да се предположи, че има малки, къси и дебели пръсти, но нейните бяха дълги и тънки. Е, сега благодареше на добрия Господ, че я беше благословил с маймунски пръсти. Защото заедно с тъпата некомпетентност на Шариф и настояването на Франк винаги да носи оръжие, пръстите на краката ѝ можеха да бъдат точно ключът към свободата ѝ от тази ситуация и...

Бинго!

Тънкото, оръфано въже се скъса под наточеното като бръснач острие. Тя не губи време, грабна ножа в ръка и започна да реже въжето около наранената си лява китка. То поддаде веднага, и слава богу. Свободна, тя се втурна към прозореца и внимателно отмести крайчето на прашната, изцапана завеса. И стреснато залитна назад от ужас, когато видя грозното лице на Шариф през мръсния прозорец.

Той беше там. Точно пред вратата. Изваждаше от джоба си старомоден ключ за стая.

Изведнъж всичко стана като на забавен каданс.

Беки се запрепъва към банята. Крайниците ѝ се движеха, като че ли ходеше под вода.

Все едно бе напуснала тялото си. Точно така се чувстваше. Защото сякаш се наблюдаваше отстрани.

Видя се как отваря вратата на банята. Как оглежда мухлясалата завеса на душа, покритите с петна плочки на пода и очуканата тоалетна. Как хвърли поглед на капещото кранче и на отвратително пожълтелите мотелски кърпи, наредени на рафта под мивката.

И тогава, със скоростта на стрела, тя се върна обратно в тялото си и сърцето ѝ падна в петите, защото единственото, което искаше да види, единственото, което щеше да ѝ даде шанс за бягство, очевидно липсваше.

Банята нямаше прозорец.

Въздържа се да изкрещи разочарованието си, само защото нямаше време да се срина, макар че заслужаваше след този адски, наистина отвратителен ден, който не можеше да стане по-гаден от това. Нямаше време, тъй като дръжката на вратата се разтресе.

О, Боже! О, Боже! О, Боже! О...

Шариф прекрачи прага и премигна объркано, когато съзря празното легло. Тъмното му лице се изкриви в маска на такава ужасна ярост и Беки разбра, че злобният му поглед ще я преследва в кошмарите ѝ години напред.

Ако живееше толкова дълго.

А тя беше твърдо решена да живее толкова дълго.

Точно както преди се забави до скоростта на охлюв, времето изведнъж обърна посоката.

Следващите няколко минути минаха като един миг.

Шариф я видя, че стои до вратата на банята и веднага хвърли полиетиленовата торбичка, която стискаше в ръка, за да извади матовочерния пистолет, затъкнат в колана на панталоните му.

Беки стисна леко палисандровата дръжка на ножа, успокои дишането си и метна стоманеното острие на „Булдог“-а точно както Франк я беше научил.

* * *

— Ози е открил координатите — каза Франк, изключи мобилния си и си пое дълбоко дъх, за да не припадне. Дивия Бил влезе в завоя,

без да намалява скоростта, от което болното рамо на Франк се удари в предната врата, от страната на пътника. — Клетъчният ѝ телефон се намира на ъгъла на 109-та и Южна Уентуърт — процеди през стиснати зъби.

— Това е само на пет пресечки оттук. Дръжте се!

Да, дръжте се. Лесно му беше на Бил да го каже.

Франк стисна здраво очи и изчака болката да премине, когато Бил взе следващия завой на две колела — Елантрата на Шел никога нямаше да бъде същата — и прясно оперираното му рамо направи още един болезнен контакт с вратата.

Мамка му, мамка му, мамка му!

Когато се осмели да отвори отново очи, миризмата на изгоряла гума, носеща се от вентилационните отвори се прибави към коктейла от болкоуспокояващи, умопомрачителната агония и неописуемия страх, че всеки момент ще потъне в тъмнина. Кожата му настръхна, сякаш бе покрита с бръмбари, цялото му тяло се обливаше ту в топла, ту в студена вълна. И точно когато си помисли, че най-накрая ще изгуби съзнание — иска или не — точно когато тъмнината започна напълно да го поема, вибрациите на телефона му го върнаха назад от ръба.

— Казвай — викна той и се заслуша внимателно в съобщението на Золнер, който бързо му предаде местоположението си и факта, че е открил черното BMW. — Паркирал е пред стая номер 6 на магистрален мотел „Мързеливата Сузана“ — повтори думите на Золнер към Бил. — Ъгълът на 108-ма и Уентуърт.

— Една пресечка по-близо. Още по-добре — промърмори Бил и прелетя през кръстовището на червено, като замалко не се удари странично в ръждясала таратайка, която може би в предишния си живот е била Шевролет El Camino.

Последната пресечка и порутените сгради от двете страни на улицата прелетяха покрай тях като размазано петно от занемарени веранди, провиснали покриви и прашни дворове. Франк фиксира западната бензиностанция с обичайната за южните покрайнини улична банда, насядала на тротоара, точно когато Бил заби спирачки на паркинга на „Мързеливата Сузана“. Тримата изскочиха от колата едновременно със Золнер, който излезе от сребристия си джип. Четиримата мъже извадиха оръжията си, готови за стрелба.

Бил, Рок и Золнер притичаха снишени ниско през паркинга, като всеки един от тях покриваше определена част от мястото, държейки го под око за заплахи.

Франк просто се спусна напред.

* * *

— Кучка! — изпищя Шариф, когато летящия нож се заби в месестата част на рамото му. Той изпусна оръжието си и то падна на оранжевия килим с приглушено тупване.

Беки видя своя шанс.

Сега или никога!

Тя се хвърли към пистолета в същото време, в което Шариф като разярен бик се втурна към нея. На милиметри успя да избегне протегнатите му напред ръце и се спусна към оръжието също като базов бегач от професионалната лига към основната база. Плътна се, посегна и грабна Глока, преобърна се и скочи на крака. Прицели се в главата на Шариф и сложи пръст на спусъка.

— Само да си трепнал и кълна се, ще изпразня пълнителя в теб! — предупреди го тя задъхана, опитвайки се да успокои едновременно препускащото си сърце и треперенето на ръцете си.

Никога не се бе сблъсквала с дявола и никога не бе вярвала, че хората могат да бъдат обладавани от демони, но абсолютната омраза, изкривила лицето на Шариф, я накара да осъзнае, че се е изправила срещу първия братовчед на Сатаната. Нямаше друга дума, освен зло, която да опише тъмния блясък в жестоките очи на мъжа.

Опита се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ от страх и ужас.

— Не ме карай да го направя — призова го, когато той посегна и сграбчи дръжката на бойния нож, стърчащ от рамото му.

Моля те, не ме карай да го направя!

Всичко за точната стрелба, което бе научила от Призрака, всички наставления, че трябва да се разграничи от целта, звучаха много добре на теория. Но сега, изправена тук, гледайки в лицето на един човек — макар и зъл — беше много трудно да се дистанцира от факта, че сърцето му изпомпваше кръв във вените, че дробовете му поемаха

кислород, че в мозъка му нервните клетки изпращаха импулси. Трудно беше да се разграничи от факта, че той е жив и че е в нейна власт да отнеме този живот, да сложи край в един миг, с нищо повече от серия мускулни съкращения на нейния показалец.

С рев, при който от устата му се разхвърча бяла слюнка, събрала се в ъгълчетата ѝ като на бясно куче, Шариф издърпа ножа от рамото си и се хвърли към нея.

Бог да ми прости, помоли се Беки.

Три натискания на спусъка и половин дъх по-късно всичко свърши.

* * *

— Нее! — изрева Франк и сърцето експлодира в гърдите му част от секундата по-късно, след като силният гръм на 0.45/45-ти калибър разцепи хладния чикагски въздух и пламъкът, излязъл от дулото на пистолета, проблесна за кратко зад мръсния прозорец на стая номер 6.

С две бързи крачки стигна до вратата, заби тежкия си мотористки ботуш в средата на дървената плоскост и използва цялата инерция и всеки грам от своите сто и десет килограма, за да я удари също като човешка разрушителна топка. Деформираната вече врата излетя от пантите и с трясък се приземи на трески в слабо осветената стая. Франк нахълта след нея.

И в един миг видя всичко.

Видя Беки, която дишаше тежко, сякаш бе участвала в маратон, да стои изправена на босите си крака, разкрачени на ширината на раменете ѝ, лявата ѝ ръка поддържаше ръба на дясната ѝ длан, главата ѝ наклонена леко, така че окото ѝ да е на една линия с мерника на Глока. Видя Шариф, който лежеше в разширяваща се локва лепкава, пурпурночервена кръв, горната част на главата му изцяло я нямаше, левият му крак потрепваше като обезглавена змия.

— Франк — задъхано изрече Беки, като му хвърли поглед за част от секундата и продължи да наблюдава тялото на Шариф. Какво си мислеше тя? Че това копеле може да скочи и да се нахвърли отново върху нея, макар че голяма част от черепа му липсваше и повечето от

мозъка му бавно се стичаше по отсрещната страна? — Трябва да си в болницата.

Ако не беше на ръба да се разпадне и да се разреве като проклето бебе, той щеше да се изсмее.

Тя беше жива, удивително, славно жива и му говореше с този дрезгав глас като на Деми Мур и... О, мили Боже!

И тогава направи две неща. Пусна оръжието си и падна на колене, едва сдържайки силното ридание от облекчение, напирало в гърдите му.

Това момиче, беше единственото, което можеше да мисли. Това мое смело, прекрасно момиче!

— Беки! — извика Дивия Бил, втурвайки се през вратата и рязко се закова на място, когато съзря ужасната сцена. — О, слава богу, сестричке! Слава богу! — повтори той, докато бавно пристъпяше покрай коленичилият Франк, отстрани на Беки, внимателно измъкна пистолета от треперещите ѝ ръце и го мушна в колана на дънките си.

Наложи се да я хване за раменете и да я извърне от ужасяващата гледка на Шариф и потръпващия в спазми крак, но дори и тогава тя продължи да поглежда през рамо, красивите ѝ очи бяха огромни и пълни с уплаха.

Да, Франк беше до известна степен специалист по терминална балистика — разбираше от смъртоносни огнестрелни рани. Те никога не бяха приятни за гледане. А изстрелите в главата? Те бяха най-грозните от всички. Във филмите винаги ги представяха като хубава, чиста дупка по средата между изцъклените, невиждащи очи на бедно човешко същество. Това, което Холивуд обикновено не показваше, беше кашата, която правеше куршума при излизане.

Черепът беше като пъпеш, удари го с твърд предмет и той е склонен веднага да се пръсне в ужасяваща каша от кръв, кости и сиво вещество. И като се добави към това малките, прекрасни, електрически импулси, които продължават да манипулират мускулите, също както конците управляват марионетка, да, това беше много повече от кошмар.

Далечният вой на сирени бе звукът, който измъкна Франк от трансa. Той поклати глава и пое дълбоко въздух, след което успя да накара мозъка и краката си да се задвижат отново. Когато се изправи, изведнъж светът около него се завъртя и той затвори очи.

Една силна ръка го хвана за рамото и го подкрепи.

След кратък миг, когато бе почти сигурен, че няма да припадне или повърне, той се обърна към Золнер.

— Какво, по дяволите, правиш в Чикаго? — попита, макар че пред очите му продължаваха да играят звездички.

Рок подаде глава от своя пост до вратата и съобщи:

— Местната полиция идва. Ще е тук след две минути.

Франк кимна, преди отново да се обърне към загадъчния бивш агент на ЦРУ.

— Джони Витиглиони, оня мазен мафиот от Лас Вегас, е обявил парична награда за главите ви, като отмъщение за момчетата му, които уби Призрака — обясни Золнер. — Реших, че най-малкото, което мога да направя, е да пазя гърбовете ви. Нали се сещаш — той сви рамене и прибра пистолета си в кобура под мишницата, — нещо като компенсация за това, че бях замесен в цялата бъркотия.

— По дяволите, ако не е едно, ще е друго!

В допълнение към всичко, което се бе случило днес, сега на Франк щеше да му се наложи да се справя и с Джони Витиглиони.

Но това, разбира се, трябваше да почака. Защото сега трябваше да се погрижи за нещо друго. Нещо подобно на не-толкова-незначителния факт, че Беки беше бяла като призрак и продължаваше да се взира с безмълвен ужас в мъртвото тяло на Шариф. Кракът му бе престанал да подскача, сякаш е пълен с мексикански скачащ боб, но веществото, изтичащо от разбития му череп, ставаше все по-гадно и по-гадно.

Беше очевидно, че сега, когато адреналинът ѝ бе спаднал, чудовищността на онова, което беше извършила, а именно убийството на човек, започваше да я тормози.

Сърцето му подскочи при вида на огромните ѝ очи и треперещата ѝ долна устна. Това го накара да поиска да събере мозъка на Шариф обратно в разбития му череп и с разтърсване да върне копелето обратно към живот, само за да може да го убие отново.

— Махни я оттук, Бил! — заповяда той, като бръкна в джоба за мобилния си телефон. Трябваше да се обади на началник Вашингтон и да моли човека отново за услуга.

Лорънс П. Вашингтон беше бивш морски сержант, сега главен шеф на полицията в Чикаго. Мъжът беше твърд като скала, хлъзгав

като морска котка и единственият човек в града, които имаше минимално понятие — ама съвсем минимално — каква истина се крие зад „Черните рицари“ АД, което го поставяше в неудобното положение да трябва да прикрива следите на Рицарите, когато дейността им се пресичаше с улиците на Чикаго.

— Не, аз ще, ъ-ъ... — Беки преглътна конвулсивно. — Аз ще остана. Полицията ще се нуждае от показанията ми. — Тя погледна назад към Шариф и потръпна.

Франк не искаше нищо повече от това, да я вземе в обятията си, да притисне главата ѝ в рамото си и да направи всичко това да изчезне. Просто да върне времето назад, така че да пристигне в мотела трийсет секунди по-рано. Ако имаше тази допълнителна половин минута, неговият куршум щеше да приключи зловредното съществуване на Шариф Гаране, а не нейния.

Шариф Гаране. О, да. Интерпол най-накрая успя да идентифицира човека, до голяма степен благодарение скицата на Беки. За съжаление, това не им помогна да го заловят, преди той да получи възможността да нападне.

— Полицията ще се нуждае от показания — отвърна Франк, — но не от твоите. Ти никога не си била тук.

Тя го погледна с широко отворените си очи.

— Но аз... аз... — посочи към Шариф, без да има сили да продължи.

— Чуй ме, Ребека. През последните няколко седмици лицето ти е непрекъснато във вечерните новини. Ако този инцидент се разчуе, пресата ще се нахвърли върху нас като лешояди на мърша. А ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че не можем да си позволим това, не толкова скоро след смъртта на Пати и цялата история с пиратите. Ако хората разберат, че си тук, ще започнат да задават въпроси, защо ти и Черните рицари са/сте винаги с гръм и трясък в центъра на най-големите неприятности. А щом започнат да питат, ще започнат и да разследват. И Господ да ни е на помощ! — Той прокара ръка през косата си, докато в главата му се въртяха всякакви ужасяващи папарашки сценарии. — Можеш ли да си представиш как ще реагира Саманта Тейт? Мислиш си, че те е безпокоила преди? Е, ако тя надуши това, ще се нуждаеш от ограничителна заповед, за да я държиш далече от себе си.

— Добре, Франк, но аз...

— Просто се махни оттук, Беки!

Тя потрепери, но той нямаше време да я утешава, както би искал — нямаше време да я увие в прегръдките си и да ѝ каже, че я обича, защото сирените се чуваха все по-близо, а той трябваше да се обади на началник Вашингтон още преди две минути.

ГЛАВА 19

Беки седеше в любимия си шезлонг в слабо осветения вътрешен двор, с одеяло около раменете и стискаше чаша горещо какао в треперещите си ръце. В огнището гореше огън, но странно защо, тя не чувстваше никаква топлина. Може би, защото косата ѝ все още бе влажна, след като много старателно се бе търкала под душа. Докато водата я обливаше, не можеше да мисли за нищо друго, освен че беше убила човек. Тези мисли се въртяха отново и отново в главата ѝ.

— Ти се справи добре, сестричке — каза Бил и я погали по ръката, преди да седне до нея. Тракащите ѝ зъби му подсказаха, че тя все още не може да се стопли.

Младата жена започваше да се пита дали някога отново щеше да усети топлина. Може би, когато убиеш човешко същество, се чувстваш замръзнал до дълбините на душата си.

— Направих така, както Призрака ме научи — промърмори тя, гледайки как малкият маршмелоу бавно се топи в горещото какао. — Бавно, плавно, право напред, стабилно, натискане. — Това бяха петте компонента от мантрата на снайпериста. Очевидно ги беше усвоила добре, като се има предвид, че го бе улучила точно между очите, или във фаталната Т-зона, както я наричаше Призрака.

— Ще направим от теб пълноправен член на екипа — каза Ози от отсрещната страна, разпалвайки огъня, докато не се разгоря, а благоуханните борови цепеници пламнаха в ярко оранжево.

Беки преглътна и огледа лицата на Рицарите, които кимаха с одобрение, и се запита защо идеята да стане действащ агент не звучеше толкова примамливо, както беше тази сутрин.

Беше постъпила правилно. Шариф щеше да я убие, ако тя не го беше застреляла първа. Беше самозащита. Самосъхранение. Но въпреки това не можеше да изхвърли от главата си гледката. Тази ужасяваща поредица от образи — куршумът излиза от цевта, раздробява главата, течности/кръв и плът пръскат навсякъде, тялото се свлича, кракът потрепва...

О, Света Майко! Без значение колко доклади бе прочела от мисиите на Рицарите, нищо не я бе подготвило за действителната касапница, която 45-ти калибър причиняваше на човешкия череп.

Тя потръпна и Били силно разтри ръката ѝ. Щеше да е щастлива, ако след като той спреше, останеше някаква кожа по нея...

— Какво стана с Ив? — поиска да узнае, внезапно спомнила си за горката жена, която бе оставила в Червената Далила.

— Когато Бил се обади и каза, че те води у дома, аз отидох и я взех от бара, заведох я в апартамента ѝ — обади се Ейнджъл, който седеше в шезлонга до нея.

— Беше ли добре?

— Беше потресена и все още много пияна. Но след като ѝ обясних, че ти си добре и след като разбра, че Шариф не ти е сторил нищо, тя се успокои. Когато си тръгнах, се беше свила на дивана под одеялото, а до нея имаше бутилка вода и два аспирина.

— Благодаря ти много! — Тя се пресегна и стисна ръката му.

— Пак заповядай!

Беки се усмихна тъжно, отпи от какаото и си помисли: Да се надяваме, че няма да има следващ път!

Защо не мога да се стопля?

— Беки? — промълви Ейнджъл тихо и тя погледна в красивото му лице. — Веднъж чух да казват, че един мъж може да промени света с един куршум в правилното място. Същото важи и за една жена. — Тя потръпна при мисълта за нейния куршум и правилното място, което бе улучил. — Днес ти спаси животи, като отне неговия. Следващият път, когато се съмняваш в правилността на действията си, спомни си това.

Горещи сълзи напълниха очите ѝ и я задавиха. Тя отново посегна към ръката му и я стисна здраво.

Мобилният на Рок иззвъня и всички обърнаха глави към него, а тя използва възможността да избърше сълзите, стичащи се по бузите ѝ.

— Майтапиш ли се с мен, Манус? Той... той казва, че името му е Змията? — заекна Рок в телефона. — Да. О, да. Пусни го веднага да дойде тук.

— Кой е Змията? — попита Беки, но Рок просто махна с ръка, когато задната врата се отвори и един красив, като филмова звезда мъж с разрошена златиста коса и отвратителна хавайска риза влезе в двора.

— Mon Dieu! — ухилен до уши, Рок се изправи, за да стисне ръката на тайнствения непознат. — Хубаво е да те видя отново, mon ami!

— Тук съм заради Шел — отвърна мъжът, а мускулите на челюстта му потрепваха.

А? Кой е този тип, че Рок му позволява да се разхожда така нехайно из техния Комплекс. И кой, по дяволите, беше Шел?

Но след това забрави за отговорите на тези въпроси, остави брътвежа на мъжките гласове далеч зад себе си и затвори очи. Досега успяваше да прогони мисълта за това какво ще се случи на заден план, но сега се налагаше да погледне истината в очите.

Лайната, както се казваше, скоро щяха да ударят вентилатора.

Защото го бе направила отново. Въпреки всички усилия, които бе положила, за да ги избегне, неприятностите пак я бяха намерили. И тези неприятности за пореден път заплашваха да насочат вниманието към Рицарите — групата мъже, чийто животи зависеха изключително от анонимността.

И през последния час, вместо да лежи в болничното легло и да се поддържа с хубав, малък коктейл от интравенозни болкоуспокояващи, Франк беше навън да почисти бъркотията след нея, за да може да запази Рицарите и тяхното прикритие непокътнати.

И всичко това, добавено към факта, че го беше съблазнила предишната нощ, когато е бил най-уязвим, защото е вярвал, че ще умре, което в голяма степен доказва, че е имал право през цялото време. Ребека Райхарт беше проклетие за съществуването на Франк Найт.

Извини се!

Това беше първото, което трябваше да излезе от устата ѝ. Извинение. Не обяснения, не думи на защита, а просто: „Съжалявам!“

Франк, съжалявам! Франк, съжалявам! Франк, съжалявам!

Повтаря го отново и отново, докато решително остави чашата си на масичката от ковано желязо, която стоеше до шезлонга ѝ, и се изправи. С бавни стъпки се отправи към вратата, за да се изправи лице в лице с Франк, тъй като той го заслужаваше. Нямахше да се крие зад Били или Ейнджъл, или зад някой от останалите.

Франк, съжалявам! Франк, съжалявам!

Въпреки че като се има предвид колко много проблеми и главоболие му бе причинила през последните двайсет и четири часа, тази единствена дума звучеше толкова слабо, ако не и безсмислено.

Чу как тежките му ботуши тропаха по асфалта.

Кършейки ръце, тя упражни тактическото дишане, точно както Призрака я беше научил. Три кратки вдишвания и едно дълго издишване. Така трябваше да успокои нервите си, преди да натисне спусъка и да уцели мишената право в десетката. Сега нямаше да натиска спусъка и беше дяволски сигурна, че няма и мишена, но ѝ бяха необходими стабилни нерви.

Господ ѝ беше свидетел, че ѝ бяха необходими стабилни нерви.

Точно когато се готвеше да започне всичко отначало, защото първото упражнение по тактическо дишане не даде никакви резултати, освен че ѝ се зави свят, Франк се показва иззад ъгъла.

— Золнер е отпред — каза той. — Ози, увери се, че той ще се чувства като у дома си.

Ози само погледна Франк, скочи и побърза да изпълни заповедта, заобикаляйки Беки, която неловко стоеше до вратата.

— Кристиан, налага се ти да се обадиш на генерал Фулър и да го информираш за това, което се случи — продължи Франк. — Рок, ти ще трябва да... — Той спря, когато уморените му очи попаднаха на новодошлия. — Е, мътните да ме вземат, Змия! — каза, клатейки глава, на устните му заигра уморена усмивка. — Намери време кога точно да се появиш, но се радвам да те видя отново.

— Няма да се чувстваш така, след като ти кажа защо съм тук.

— О? — Усмивката на Франк избледня.

— Тук съм заради Шел — обяви отново тайнственият мъж и Беки видя как Франк дълбоко си пое дъх, след това бавно го изпусна.

— Добре. — И той прокара ръка през косата си, която изглеждаше така, сякаш го беше правил стотици пъти през последния час. — Предполагам, ще се занимаем с това по-късно. Не искам да съм груб, но има нещо, което трябва да свърша веднага. — След тези думи се обърна към Беки и сърцето ѝ заби лудешки.

Защото, въпреки че беше бял като призрак, това не смекчаваше изражението на лицето му. Изражение, което я накара да замръзне.

О, Боже, беше много по-лошо, отколкото бе очаквала. Той изглеждаше така, сякаш искаше да я убие.

— Франк, аз... — Това бе всичко, което успя да каже, преди той да я грабне със здравата си ръка, да я избута до стената на работилницата и да впие уста в нейната.

... или да я целуне?

Ив беше права. Трудно бе да се отгатне какво има предвид този мъж, когато на лицето му е изписано това особено изражение.

За секунда остана като парализирана, примигна и завъртя очи, опитвайки се да види лицето му.

Тогава горещият му език се пхна между устните ѝ и едрото му тяло се притисна до нейното. Всички мисли излетяха през бучащите ѝ уши, тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му с цялата си страст.

Твърде скоро той се отдръпна, сивите му очи гледаха свирепо като зимна буря.

— Ела с мен — изръмжа ѝ. — Веднага!

* * *

Бил се усмихваше, докато гледаше как Шефа измъква Беки от двора. А когато се обърна назад, се изненада, че изражението на Ейнджъл беше огледален образ на неговото.

— Какво, по дяволите, се хилиш? — попита той. — Големият шеф току-що офейка с твоето момиче.

Не че Бил се оплакваше, разбира се. Крайно време беше, дяволите да го вземат, Шефа и Беки да се изправят пред любовта, която нарастваше между тях в продължение на години. А той не искаше нищо повече от това да види малката си сестричка щастлива.

Въпреки това, разбира се, би могъл да живее до края на дните си, без да става отново свидетел на сцена като тази — Беки прилепена до стената и с устни, заключени в целувка — която накара стомаха му да се свие на топка. И още повече, ако някой тип щеше да натиска сестра му до стената, той можеше да си представи и много по-лоши възможности от Франк Найт.

Ейнджъл Агаси бе един от тях.

— Ние никога не сме били нещо повече от приятели. — Ейнджъл замислено отпи от какаото, оставено от Беки и разсеяно проследи как

Рок съпроводи новия им посетител през задната врата на работилницата. Останалата част от Рицарите последваха двойката, без съмнение нетърпеливи да разберат кой е тайнственият непознат. Бил също беше любопитен кой е този тип, но отговорът на Ейнджъл го интересуваше много повече.

Никога нещо повече от приятели?...

Да, друг път, помисли си той.

— Тогава, какво беше това безсмислено съревнование между теб и Шефа?

— Беше грешка — призна Ейнджъл и сви рамене. — Мислех, че така я защитавам. — Лицето му се изкриви в горчива усмивка. — Не знаех, че жената от Линкълн парк, която Шефа ухажва, му е сестра.

Бил почувства лека симпатия към загадъчния израелец. Все пак човекът бе рискувал живота си, за да спаси Беки, а сега се оказваше, че е готов да рискува работата си и да се изложи на опасности по безмилостните улици на Чикаго, само за да защити нейната добродетел.

Може би той и останалите Рицари се отнасяха твърде грубо към този мъж. О, не, това не означаваше, че някой му е забил юмрук в лицето или го е изритал по задника, но Господ беше свидетел, че те със сигурност не го посрещаха с отворени обятия.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря тогава — призна той и подаде ръка. — За това, и че си завел Ив вкъщи по-рано днес.

— И двете неща ги направих с удоволствие. — Ейнджъл пое ръката му и я стисна здраво.

— И като говорим за Ив — каза замислено, внезапно неспокоен, — може би трябва да ѝ се обадя, за да проверя дали всичко е наред с нея.

— Тя ми каза, че ще изключи телефона, защото ѝ са необходими най-малко дванайсет часа сън. Съмнявам се, че можеш да я откриеш сега. — Ейнджъл наклони настрани глава, тъмните му очи виждаха твърде много в строго контролираното изражение на Бил. — Ив Ейдънс, значи? Не знам защо, но чувствам, че между вас двамата има история.

Бил прокара длан по лицето си и въздъхна, седна на шезлонга.

— Това е дълга и изтъркана история. Знаеш, богато момиче, лошо момче, татко не одобрява.

— Е — Ейнджъл огледа празния двор и сви рамене, — изглежда имаме цялото време на света.

Преди дори да осъзнае, че иска да излее сърцето си, Бил отвори уста и думите се затъркаляха като ябълки край алеята за файтони в Северно Чикаго.

* * *

— Беки, Беки — шепнеше Франк отново и отново между целувките, докато я избутваше в спалнята си.

Той се наслаждаваше, че няма повече бариери, стоящи между тях... добре де, освен ако не се считаха дрехите им, но дори и с една ръка доста бързо се справяше с отстраняването им.

И Беки не оставаше по-назад. Тя вече бе смъкнала болничния му халат и разкопчаваше копчетата на панталона му.

Любов. Не можеше да повярва, но беше влюбен. И това беше толкова дяволски хубаво, защото никога досега не го бе осъзнавал, но любовта беше живот. Той беше жив! Той беше влюбен и беше жив, и щеше да се пръсне от щастие. Бум! Можеше да се види как избухва в пъстър облак от конфети във формата на сърчица и гълъбчета.

Успя да издърпа тениската през главата ѝ, разкопча сутиена ѝ, и — о, Бог обича тази жена — тя излезе от дънките и бикините си и...

О, мили Боже! Беше толкова красива!

И беше негова! Цялата!

Не можа да устои, наведе глава и целуна тези невероятни зърна, усмихна се, когато те се втвърдиха под ласката на езика му. Пръстите ѝ бяха заровени в косата му, устните ѝ мълвяха името му и когато го избута в леглото и възседна бедрата му, той забрави да ѝ каже единственото нещо, което искаше да ѝ каже от мига, в който мина през вратата.

Тогава, изведнъж тя изчезна.

* * *

Не можеше да го направи.

Наистина, наистина искаше. Но не можеше. Не и след срещата с Мишел. Не и след като видя очите на малкия Франклин.

Какво беше това, което чувстваше?

Вина. Ето какво.

И това беше такова клише, че беше почти смешно. Коя жена не страда от угризение на съвестта, след като е съблазнила мъж, който по някаква случайност обича друга жена? Друга жена, която по някаква случайност е майка на детето му?

Можеше спокойно да го изкрещи, тя беше другата жена. Едно огромно, отвратително клише. Искаше ѝ се да може да отложи следващите няколко минути толкова дълго, колкото имаше възможност, защото... о, Боже, разговорът, който трябваше да проведе с Франк... щеше да бъде ужасно...

Не бъди страхливка! — изкрещя съвестта ѝ. Подтикната от този пронизителен вътрешен глас, тя се насили да срещне объркания поглед на Франк, когато седна в леглото.

Нежната му крива усмивка я спря да му каже думите, които бяха на езика ѝ. Не можа да устои, посегна и с върховете на пръстите проследи тънкия бял белег в ъгълчето на устните му.

— Как го получи? — прошепна тя.

— Благодарение на баща ми.

— Какво?

— Това е дълга история. — Той се наведе да я целуне, но тя се отдръпна. — Една, която започва с изневярата на баща ми и завършва с едно абсурдно детско обещание, което вярвах, че съм дал на Мишел. — Намръщи се на реакцията ѝ, когато посегна към нея.

Пак това име. Името на онази жена. Произнесено толкова непринудено и безгрижно. Сърцето на Беки се сви до твърд камък и запулсира в гърдите ѝ като болен зъб. Тя преглътна. Толкова за разговора, който искаше да отложи възможно по-дълго.

— Какво правим тук, Франк? Как може да обичаш нея и да правиш любов с мен?

— Не виждам какво общо има едното с другото?

Мъже! Непоносими задници!

— Не разбираш ли, колко е погрешно да обичаш Мишел и в същото време да се заиграваш с мен? — Не успя да се въздържи, последните ѝ думи излязоха като възмутен вик.

Наведе се, взе дънките, нахлузи ги и гневно ги издърпа нагоре по краката си, докато търсеше сутиена.

Къде е това глупаво нещо?

А, да, висеше върху нощната му лампа.

Още едно клише.

О, човече, днес ги трупаше едно след друго.

— Първо — обади се Франк, намръщен, докато я наблюдаваше как се бори с дрехите си, — аз не се заигравам с теб. Ние правим любов. И второ, аз наистина обичам Мишел, но не съм влюбен в нея. Мисля, че има закони срещу това.

— За какво говориш?

— Имам предвид, че няма скелети на тавана в моето семейство — отвърна той, нахлузи дънките и се опита да ги закопчее с една ръка.

Тя повдигна вежди. Човекът явно си бе изгубил ума.

Той извъртя очи, съзирайки объркания ѝ поглед.

— Добре, нека го обясня по друг начин. Ти влюбена ли си в Бил?

Да, беше си изгубил умът. Без съмнение.

— Не, разбира се, че не. Той ми е брат.

— Е, ето това е.

— Какво искаш да кажеш, Франк? — попита, сложила ръце на кръста. — Да не се опитваш да ми кажеш... — Изведнъж в уморения ѝ мозък проблесна образа на високата, стройна Мишел, с тъмнокестенява коса. — ... че Мишел ти е сестра? — въздъхна дълбоко и поклати глава, когато направи връзката. Не знаеше да се смее ли, или да плаче, или и двете.

— Разбира се, че ми е сестра.

Разбира се, как ли пък не!

— Искаш да ми кажеш, че се измъкваше в продължение на три години, за да отидеш на гости у сестра си?

— Е, не бих казал, че съм се измъквал, но да. Я чакай малко... ти си си мислила, че...? Ха! — Плесна се по коляното. — Значи затова скочи така, сякаш някой те ухапа по задника и започна да се обличаш разгневено? Мислила си си, че изневерявам на Мишел с теб?

— Защо я няма в базата данни на Специалното Оперативно Командване от времето, когато беше в Отряда? — поиска да узнае тя.

— Защо, по дяволите, си хакнала базата данни на СОК?

— Отговори на проклетия въпрос!

— Отговорът не е толкова лесен, дяволите да го вземат! Зад него стои дълга, класифицирана история. Но е достатъчно да кажа, че имах един приятел в отряд „Делта“, чието семейство бе взето на прицел, защото един от враговете му успял да проникне в базата данни на СОК и да получи информация за тях. Затова не казвам на никого нищо повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Добре, но — тя поклати глава — поне можеше да съобщиш на нас за нея. Тя не е в опасност от Черните рицари.

— И точно тук не си права — каза ѝ с тон, който не търпеше възражения. — Има една тъжна история около Мишел и едно от нашите момчета, която обещавам да ти разкажа с най-малките подробности. Всъщност, предвид пристигането на Змията, ще трябва да се справя с всичко това по-рано, отколкото смятах. — ... Тук съм заради Шел, изведнъж заявлението на тайнствения мъж придоби смисъл. — Но в момента — продължи Франк, изгаряйки я със страстен поглед — не искам да говоря за нищо друго, освен че си облечена с прекалено много дрехи.

* * *

Световният рекорд по скоростно събличане на дрехи беше счупен от Беки Райхарт и преди Франк да разбере какво става, тя отново беше гола — Благодаря ти, мили боже! — и го гледаше с такава решителност, страст и радост, че той бързо-бързо я издърпа върху скута си, докато лягаше на леглото.

— Господи, колко си красива! — промърмори, когато тя коленичи над него и дългата ѝ коса падна като две половини на златна завеса между тях.

И не, не ѝ беше казал точно онова, което имаше намерение да ѝ каже, когато влезе през вратата, но изглежда, че и това свърши работа, защото тя го целуваше толкова страстно и разкопчаваше копчетата на панталона му. Когато възбуденият му член изскочи навън, тя се отпусна върху него и всички мисли излетяха от съзнанието му.

Единственото, което можеше да направи, бе да се съсредоточи в това колко добре се чувства, докато тя го яздеше прекрасно, бързо и

силно, поемайки го толкова дълбоко в себе си, че вече не знаеше къде завършва той и къде започва тя.

— Обичам те! — прошепна Беки, когато се наведе, за да го целуне. Устата ѝ беше много настояща и точно тези бяха думите, които искаше да ѝ каже, веднага след като я видя, но сега единствената му цел беше да я накара да ги повтори.

Протегна ръка и отстрани косата от лицето ѝ, за да може да вижда очите ѝ.

— Кажи го пак!

— Обичам те! — промълви тя и веднага след това изстена, докато въртеше ханша си и се извиваше върху него. И тогава се случи.

Той избухна.

Избухна в пъстър облак от конфети с формата на сърчица и гълъбчета, защото подозираше, че Беки е влюбена в него от години, но да го чуе от устата ѝ, беше по-хубаво от всичко, което можеше да си представи.

О, човече, той нямаше да издържи и трийсет секунди!

— Нужно ми е... — Опита се да провери ръка между телата им и най-накрая успя да стигне до клитора ѝ и го натисна с палец.

— О, Франк, ще свърша.

И точно тези бяха думите, които му бяха необходими, защото:

— Аз също, сладка.

Сключвайки ръце около врата му, Беки извика името му в мига, в който се плъзна отвъд ръба, и верен на своята дума, той веднага я последва.

* * *

— Все още не мога да повярвам, че си си мислила, че прелюбодействам със собствената ми сестра — засмя се Франк и Беки захапа плоското му кафяво зърно, намиращо се близо до бузата ѝ.

— Никой не използва вече този израз — прелюбодействам — заяви тя, сърцето ѝ беше толкова преизпълнено с любов, че си помисли, че може да се пръсне. — Твърде е старомоден.

— Е, аз съм старомоден.

— Франк Найт! — Беки вдигна глава от гърдите му и се взря в красивите му буреносно сиви очи, искрица надежда пламна в нея, защото знаеше, че няма друга жена, която да стои между тях. — Ти си най-малко старомодния човек, когото познавам.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не мисля, че е правилно двама души в нашата, ъ-ъ, ситуация да живеят заедно под един покрив и да се наслаждават на небезопасен секс, без да са се разписали при съдията. Така че какво ще кажеш, ако направим това между нас официално?

Тя се дръпна назад, сякаш някой я удари по брадичката. Искрицата надежда в гърдите ѝ се разгоря.

— Възможно ли е да ме питаш за това, за което си мисля?

— Не знам — ухили се той, с изкривената си прекрасна усмивка. — Смяташ ли, че те помолих да се омъжиш за мен?

Омъжиш за мен.

Господи, това бяха три думи. Три малки думички. Но те успяха да накарат сърцето ѝ да запее. Но пък тези три думи не бяха предшествани от необходимите други две.

О, да, тя не беше забравила за това.

Със сълзи в очите и с обещание за вечно горящ огън в гърдите ѝ — със сигурност не ѝ беше студено повече — тя се наведе към него. Спря, когато устните ѝ бяха на един дъх разстояние от неговите.

— Ти прескочи една част — прошепна тя и прокара пръсти през косата му, възхищавайки се на мекотата ѝ, смаяна, че може да прави това свободно до края на живота си.

— Ще коленича, ако желаеш, но ще изглежда доста глупаво да го направя в този гипс.

— Нямам предвид тази част. — Прехвърли крак и възседна стройните му голи бедра, като внимаваше да не го удари по превръзката. — Говоря за признаването на определени чувства, което обикновено се прави преди предложението за брак.

— О, това...

— Да, това. — Игриво го ухапа по шията.

— Обичам те — каза той. Просто ей така. Чисто и просто.

Е, разбира се, че това е начинът, по който щеше да го признае. Все пак, той беше Франк Найт. Кратко и ясно. Какво очакваше тя?

Сълзите, напълнили очите ѝ, потекоха свободно и тя зарови нос в шията му с ридание.

— Беше крайно време — промълви, когато намери гласа си.

— Е, и, ще отговориш ли на въпроса ми, или не?

— Да — прошепна тя през сълзи, отдръпна се и седна, за да погледне в най-жестокото красиво лице, което бе виждала. — Да, ще се омъжа за теб. Но при едно условие.

Той се усмихна и завъртя очи.

— Предполагам, че ако исках мила, покорна съпруга, трябваше да си потърся някоя различна от татуирана дизайнерка на мотори с остър език и яздеща Харли.

— Говоря сериозно. — Тя подсмръкна и изтри мокрите си бузи.

— Аз също — отвърна той и се намръщи. Беки го удари по здравото рамо и това предизвика гръмкия му смях. — Добре, добре. — Вдигна ръка в знак, че се предава, когато тя присви очи. — Каквото и да е това условие, просто го кажи.

— Не искам да продължавам да бъда третирана като любопитен цивилен. Искам да се присъединя към екипа. Като пълноправен член.

За един дълъг миг той се втренчи в нея. После затвори очи и направи гримаса, сякаш някой забиваше нагорещени игли под ноктите му. Накрая каза:

— Това ще ме убие, да те пращам на мисии, но ако това е, което ще те направи щастлива, тогава можеш да бъдеш член на екипа. А! — Притисна пръст към устните ѝ, когато тя понечи да го прекъсне. — Но преди да те пусна на задание, ще те изпитам за всичко — от оръжията, през разузнаването и получаването на информация, до полевите превръзки и ако не си достатъчно добра, ще оставя сладкото ти задниче у дома.

— Може ли да кажа нещо сега? — изломоти под пръста му, радост, спокойствие и толкова много щастие изпълваха душата ѝ, че ѝ се искаше да изкрещи победоносно.

— Зависи. — Тя повдигна вежди. — Ще спориш ли с мен?

— Ти сам каза, че не искаш покорна съпруга — продължи да ломоти под пръста му, защото все още не го бе махнал. Арогантен задник! Когато той се намръщи и изглежда, че психически се подготвяше за битка, тя отстъпи. — Но в този случай няма да споря. — Сега беше негов ред да повдигне вежди. — Няма да споря, защото не

искам да бъда действащ агент. — Франк притихна съвсем. — Просто искам да знам какво става с теб и момчетата, докато сте на мисия. Не искам да бъда третирана като необичано, доведено дете. Ти и Рицарите сте моето семейство, макар да нямаме кръвна връзка, и заслужавам правото да знам както добрите, така и лошите новини. Ние сме един екип. Всички до един. Крайно време е да го проумееш.

Франк протегна ръка и с пръст пое една сълза, задържала се на бузата ѝ, погледът му беше толкова топъл и изпълнен с любов, че тя едва не се разплака отново.

— Не искаш да бъдеш пълноправен член на екипа? Но ти работи толкова усилено. Какво промени решението ти? Не че одобрявам да се занимаваш с този вид дейност, разбира се, но искам да бъда сигурен, че няма нищо общо с това, което се случи днес. Защото трябва да знаеш, че постъпи съвсем правилно в онази мотелска стая.

— Знам — отвърна и пъкна глава под брадичката му, поемайки дълбоко миризмата на сапун, кожа и топъл, здрав мъж. — Знам, че беше правилно. Но не искам да се превърне в навик.

— Не всички операции изискват...

— Не ме интересува дали ще бъда член на екипа, Франк. — Притисна нос в шията му, устните ѝ докоснаха горещата му кожа и страстно желание подпали кръвта ѝ. — Дори не съм сигурна, че някога съм го искала наистина. Просто ме интересува да бъда една от вас. — Тя седна. — Ще го направиш ли?

— Е, зависи. — Усмихна се, когато Беки завъртя очи.

— Предполагам, че ако исках мил и покорен съпруг, трябваше да си потърся някой друг, а не точно бивш морски тюлен, който работи тайно за правителството. Така че давай, какво е твоето становище?

— Да се омъжиш за мен — отвърна той, улавяйки устните ѝ в целувка, толкова гореща, че ушите ѝ пламнаха.

— Мисля, че се въртим в кръг, Франк — каза, щом успя да си поеме дъх.

— Ще се омъжиш ли за мен, или не, Ребека Мари Райхарт? — попита. Той изглеждаше толкова сладък и в същото време толкова свиреп, че тя не можа да се въздържи, наведе се и захапа пълната му долна устна.

— Да — прошепна срещу устата му. — А смяташ ли да ми позволиш да присъствам на всички заседания? Ще ми позволиш ли да

стана официално част от екипа?

— Да — обеща той, устата му завладя нейната, докато ръката му се озова на дупето ѝ и я притисна към него, и това беше третото най-прекрасно нещо, което ѝ беше казал днес. Веднага след „обичам те“ и „омъжи се за мен“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.